

בית דין לעשות דעה לא מוסקדת לבי מיכא שא את ^{מנוה}
בל מיה ודעה ואם ריטה את למא שא לך כתובה הוטרף ^{למי}
ב שמשע עליו בזק מטה ומרא לך נורה שאם תמול קברה
יש מי שאומ שכתבה זון כן פיר רכנה על זל וראיית הא
דגסי בתחלת קרק אעפ של אינו ל ינח קאן כתוב
ככתובה דאמי למוכרת ולמוחלת והשיב להי לבולה דדינס
תנאי כתובה ככתובה הוא ותנאי כתובה היא התוספת והא לא
חשיב לה דעהיה ואומדן דעתא הוא ושא לשוא כתב הרב
קשיא לך הממאנת וחזרותה שא לך כתובה מנה וכן כדמפל
פירקא אגמנה נאות מותר לשנות לבזב מפני דרכי שלום
כה תאמרו ליוסף ויעקב לא יטה לא הם שיט מפני דרכי שלום
איך אולך ושמע שאול והרגי כמטהו הקצה למינח לוד
ויהאמר יוי עגלת בקר תקח בדרך ואמרית לצנח לוי נאות
לא הקצה יטה לשנות לו מפני דרכי שלום לוי דבר השמיע
דסת הוכח וטכיה למי שמקבל תוספתך שלא לאמר דבאחיה
נשמע שלא להוכיח למי שאינו מקבל תוספתך הא מוכח למי
שאינו מקבל תוספתך לא תוכח ולא הוא מכלל עשה עשה
ומיטה הוא חובה לא נמי איכא
הדיר עלך הלא עלי צמח
א למנה לכה
היא עיניה אינה מוסלת בת דומה כדאמר פירקין דלעיל
וכהנא על אחת מכל העליות או מסולות פסל וטעם לקמ
פירקין כי תהיה לאיש זר כיו שבע עולה לפסול לה פסלה והוא
הדי לממזרת ונענה או לאחת מכל העניות הנשואות לכה
לא דלא באשי למח עב כי רוכלא הכנסה לו עבדי מלוה וכן
מה שהאשה מכנסת לעולה ושמה לו לתכלס במחיר וכתובה
כך שקטוב ודא נדוסיא דהנעלה ליה והוא מוסק כדא וכתוב
כך הכל תיכל פלוט בכך וכך עליו קרי יא ברזל ולא יא ברזל

קר קיים שאיט פוחת ונפסד שאפי' מלת כול' אחריות עליו לשלם
 לכשימות או יגרשה ויש נעמכשת ממנו הרבה ואינה תפסד כול'
 בכתובה ומשיירת לעצמה והיא נכסי מלוג והטעם אולי פירות
 והקר קיים ואם מות או פחת פחתה לה ולש' מלוג מלוג קיים
 את הראש' שמשיר יתה שער והראש' קיים כך זה מלוג פירות
 והקר קיים לה עבדי מלוג לא יאכלו בכתובה לפי שהש' קיים
 שהיא אינה אוכלת שכבר נתחלה אף הם נמי אינם אוכלים
 עבדי זא' גדולי אכלו לפי שאם קני לו שהרי אם מרת מלוג
 הותרו השבחים מע' שהוא חייב צמזמיתה דהא מלוגתה קני
 עבדי מידי דהוה משכיר ולקניטו דמזונות עליו ואם דקניט
 קניטו שקה קניט אוכל כדילך בגמ' אילו עבדי מלוג שה' קניט
 הא למטה שנתחלה לא אכלו ומע' בגמ'
 ואם נכסי זא' גדולי ששמה לו בכתובה והיו בהם כלים ודבר
 המסויים וכשגרשה וצאת לצבות בכתובה היו מומרת כל' אפי'
 נטלת והוא מומ' דמים אפי' נטת והכלים יריכי' לי שה' קניט
 על נאחריות הדי' עמה' שפיר קא טענה וכו' ויהי תבול'
 משום שבה בית אביה דא' הדבר מתקבל שהא' טבח בית
 אביה' כלים שהביאה מבית אביה' ביד אחר הולכך איה' שאלה
 להי' משום חניה' לאוי' סימא הטעם שיש מלוג אחד מהן
 יצא לחירות אבל לא לאשה אם סימא שיש לא יתא' לחירות
 ומשלמת לבעלה מה שהזיקה משום דלא ידיה טעו' לא ימכר
 שאם יגרשה תבול לכליה' מכרו שניהם או זה או זה לפרנסו
 אורחה דמלוגת נקט שא' אדם מוכר כלי תשמיש או צמזמות
 זה היה מעשה' שהיה מכרה ולא דעתו ומתה' הבעל מוסיף
 לא מכר שאם מית הא' או יגרשה' שהיא מוסיפה מיד הלקוחות
 אם מכר הוא בלא דעתה אלא אפי' מתה היא מוסיפה הוא מיד
 הלקוחות דבשעת מכירה לאו מכירה ודאית הואי שמא' תמות

הוא ונמצאת מכירתה שלא כדיון ודיקני דבואתא וכו' כלום לויט
לום שאף משלם העל לאשה מה שפחתו משטת חטשואי עד
שעתה גרשין מדלא קתני אם פחתו פחתו לו שם מיין דוקא
דליתנהו בעולם אבל איתנהו בטלתא האשה כפי מה שה שוין
שפשו ולא משלם לה איהו מן יורשיו מה שפחתו ואף לא חזיין
להאי דוקיא וכו' דבדאוי משלמי לה יורשין כפי מה שהיו שוין
בשטת חטשואי למא דאמכל היכא דמחייב באחריות כללי
תרומה פי' רב יהודה דאמ' הדין עמה ודיין מדקתני הווי' לחייב
באחריות ולא קתני וה' שלו ואקשינן ליה ואי לא דיריה נקדו
משום דחייב באחריות מי אכיל בתרומה והתנן לא יאכילנה
כרשית תרומה משום דשטרות לא קניא וכל היכא דמיתר
לבהמה דיש להא והא הטא דכה חייב באחריות דאומלל
חייב בגנבה ואכלה וקתני דאין מאכילה כרשית תרומה
ותוסברה נהי דמחייב פי' בגנבה ואכלה באונסיה ובכחיה
וביתרות דמיה מי מחייב פי' שוכר פטור מ' האונסיה
או ששכיר בביתו כחשה מחמת מלאכה דלא לא וקמה
בביתא שוכרה ביתרות דמיה נתלזה מכמות שיכול למכור
בשעת שטרות ואית דגרסי בתורת דמיה היא אצל
במתו גבי עבדי תא' ברזל חייב בבזזה משום הכי יאכלו
פירסוה אמיתגא לשם תכריכי קנייה מיתגא תבדיט דמת
איסור איסור הנאה כהקדש דגמה שם שם מעלה ערופה
שם מיין מדרבא הדין עמו דאין הדין עמה הא קימל' אף
אוסר דבר שאינו שלו מי לא מנדי ל' יהודה במחוסר גביינא
הך כלים כלמיה דלא גבתוהו לאו ברשותה קימי אף עכודא
בעלמ' אית לה עליה דהא אי נאנסו או נאבדו הוא חייב באחריות
וכו' דברשות יתמי טהא את הקדש דאקדשוהו יתמי
ומפקט וזעברה דלא לטעמיה וכו' פירשנו בפרק החולץ

מזוה על אחרי, להציל משן דקא עבר על צאן כלת שחת משום
דמיא עלי בתכריכי המת אבל למיטה שאינה נקדרת עמו ויחסי
ההזמנה לאו מילתא היא ואחר נותנת דמים ונוטלת דמיא
הותירו לו ואע"ה דאשמינן קא לעיל אשמינן קא דאין קדמיתא
הוה אמינא הני מיני היבא דמפסקא למשקל ככתובתא כלום
כתובתא אכלמית דמי ומישקל לא אלא שיהו שלו עולמית קמל
השתא שנוטלת כיון שנותנת דמים מתנה
בת י"ט שנישאת לכה אפי' עבדי מלוה שאין שלו אוכלי הוציא
עצמה מוכלת דהוי קטנו שקנה קנין עבדים וינמי בגי' דקטנו
קנין אוכל מוכרת וכה"כ יקנה נפש קנין כספן אשה שקנתה עבדים
ועבדים שקנו עבדים בג' שנות לעבד מנה עלמות שאין לשות
בו הוא יאכל בן בת כהן ששטא ליש וכו' ואפי' לא נשאת שח
שטא לכה לו לא יאכלו עבדיה בתרומת בית אביה דהקטן שקנתה
לו יצאת מדרשות אביה ונכנסה לדרשות בעלה שהוא ושל הולך
כל העבדים שקני כל אביה בששת קנין דושיה לתת לה מיד נפסל
לאכל בתרומה כדאמרינן כמה אתה נותן בבתך כך וכך קנה ואין
עריך לזכות והנה, הדברים הנקטן באמירה
מתנה בת ישר שנישאת לכה ויש לו לאומן כה
בעם מאשה אחרת ומית והניחה לזו מעוברת לא יאכל אפי' עבדי
אין ברצון שלה שה בדרשות היתומים בתרומה מפני חלקן של עבדי
לפי שעובר אדם שאין לו לאויר העולם יש לו חלק בנות עבדים
ועבדין אין אוכלי בתרומה לפי שזר הוא צמי' זרה שהרי אין
אוכלת עד שילדהו ואין אוכל את אמו והוא זר וחלק עבדי
לא הובדל לא יאכל אמה בתרומה דאכל חך איכא לגימור הדי
דידיה הוא והכי אמרי בגי' שהעובר פסול אם בת כהן שיש
היא והניחה מעוברת ואין לה בן אחר פוסל מלשון לזית אביה
כעגוריה ואינן עמוכיל אם בת י"ט לכה היא והניחה מעוברת אין

בעובר כח להאכילה אם אי לה בניס אחרים מ' אותה כח והוא
 הד' לעבדו אחד שהעדותה לו וכו' אך בת כח לכה ולתנוח
 מעוברת מ' העבדים מוכלי בתרומה בעט חלקו של עובר שהרי
 עבדיו ואיני מוכלי לא בשבילו והוא מ' בו כח להאכיל מפני
 ילוד ולפי זה הפירוט פלגי רבנן עליה דר' יוסי דאיהו סבר שפעי
 זרה זר הוא ופלגי עליה דאמרי ילוד מאכיל שאינו ילוד מאכיל
 ופלגי בעת כח לכה לר' יוסי מאכיל דעובר במשי סתתהו ורצנ
 אינו מאכיל דילוד מאכיל שאינו ילוד אינו מאכיל
 מתנ' העובר פוסל בת כח שט שאת לשר ומת' והרי
 הוא מעוברת איה חוזרת לתרומת בית אביה וטעמ' בג' ואינו
 מאכיל בת יג' לכה ומת' והנהיה מעוברת אינו מאכיל את אמנו
 עד שהיא ילוד והיבס בת כח שומרת יבם ישראל פסולת מתרומת
 בית אביה וטעמ' בג' ובתי' שהיא שומרת יבם סת' אינו
 והאירוסין בת כח מאורסת לר' פסלה ובתי' מאורסת לר' שרל
 אינו מאכילה וטעמ' בג' והחרט שנשא סתת והוא ישרל
 פסלה מתרומה ואעפ' שאי קנינו ונשואי כלום מתרומה
 אינו ילוד עת לקטת אפי' הכי פסלה מדרבנן דתקינו לה רבנן
 לקמי' בפרק הריש שנשא ואם הריש סת' הווא שנשא ישראלית
 אינו מאכילה דלא קנינו הוא וכן תשע שנים ויום אחד מפ' בג'
 ספק שהוא בג' שנים ספק שאינו הוי נמי בג' תשע וזמ' וטסל
 בג' אמת ואמית' לא דלענין קמי' ספק הדין שתי שערות וכו'
 לעיל קמי' לעט' אירוסין דקתנ' פוסלי והכי קאמי' קט' על שרל
 שקידוש אשה ספק הדין שתי שערות וקידושין קידושין ספק
 לא הדיא ואי קידושין קידושין פסל בת כח המאורסת לו מתרומה
 נפל הבית עליו ועל מת אחיו שהיא אשתו ספק הוא מת ראשון
 ופסל אשתו לפי אחיו ופטורה ערבתה משום ערבת בנה ספק
 בת אחיו מתה דאסונה ובשעת נפילה לא הווא ערבתה ערבת ערוה

דת, וככל שם מות אומיאט עדותה מותרות יצתה חולצת ולא
מת צמת ואידי דאידי בפסיקין להומרא תעיה להא בחד יח' לעזריה
גב' כעזריה משמע כל זמן שהיא דומה לעזריה
פרט לשומרת יבם דלא מקיימא בה ושבח א ברת אביה כשב' דמשמע
איה זקוקה לא לבטל ולא ליבם יקני דאחיו הוא וכבר פסק ליה
מבי מאיית אחיו דקטיה בהויה ומשום הויה איפסולא דכל וכתב
כי תהיה וג' משום דעולא צמסכת כעול צסק אע"כ דכל תורה
ארוסה בתיש אכולת צמסמה דכל קט כספו הוא יאכלנו ומה
אמרנו איה אכולת גזרה שמה ימאזנה כוס צבית מציה ותסקה
לאחיה ולאחותה בדין נתן דרבנן אע"כ דלאו בר דעת הוא תקין קט
משום אע"כ צדקת קרש ששח קח סל דעת צמסמרת צמסמרת
כל תשע ולא צמסמה ולא צמסמה היל נקט ב' תשע אי לעזריה לא צמסמרת
דאם צמסמה קט הוא דכח דדחוי לצמסמה הוא הא יבם יש פסיל לה
בזיקת יבם צמסמרת צמסמה מאי איריא צמסמה אפי' קט מי
נמי פסיל לה דהא אמרנו שבה כעזריה פרט לשומרת יבם ואי
לא כולי לא צמסמרת צמסמה צמסמה צמסמה צמסמה צמסמה
לצמסמה לא צמסמרת צמסמה אפי' גדול כממש לא מוכיל
דקט כספו אפי' דחמ' והאי קט דאחיו הוא צט שנים ויום און
ב' כה הדיקט ב' תשע דא ע' הדיקט כהת פסלה צמסמה
מיתרומה דבי נשה ואם צמסמה גרושה בתישל אימ מאכיל שחמ
ביאת הדין ש' אינה מוכלת דאיה צמסמה ומשום פסול קט
ליה ואי מאכיל דקט משמח' והאי דפרש' פסול כהת צמסמה
צמסמרת אפי' השמח שמח פסול קמסמרת דעת צט שנים
אהא גר שמוט ומאכיל דאסורין לצמסמה צמסמה צמסמה
עד דורש ש' צמסמה כותי גוי הוא דגרי מריותה ועבד
הצמסמה בתיש פסלה כדפסקאן כמסמרת מ' שיש לו א' צמסמה
וצמסמה צמסמה וצמסמה צמסמה צמסמה צמסמה צמסמה

ממזרים חשיב להן בשעה יחסין. נעץ משענה אומות העל
ויאמר ישל על החוי אול בקרצו אתה יושב ואיכא לחן דלא תתות
חלל בגרונה. הנא על כהנת לויה וישראלית אעפ שמונתת הין
לו דשטרל בשלח הין אפי הכי פסול לה לכהונה ולתדומה כדמפר
טעם בגמ' מקיש זרעו לו פסולה אם בתכה היא מתדומה
לכה ולויה וישראלית מלינשא לכהונה עולמית והוא הדין דמית
למחשב פצוע דכא וכרות שפכה ושאר חייבי לאוין. לא תא
ואטע דאמרי בגמ' דחייבי לאוין לא פסולין אם מי שזר אצלם
פצוע דכא וכרות שפכה נמי זר אצלם מעיקרא קרינא ביה דמכ
אשתו גופיה נעשה זר וזר טוב לה היה לו שעת הכושר. רישא
בפסולו כהונה וסופה בפסולו קהל דאי אחד הוה אמינא פסול
קהל הוא דפסול בציאות אבל חלל לא לקחי תא סיפא משנה
יתרע לא שמושי חלל נמי פסול לפסול לה כמ' כללית וצמ
האי דמינש לי דג' דחג צתכה כי מינשבא לזר כשר לא תסב
בתדומה דבי טעם כל צמ שהיא תחתיו ומתבין ההוא מושבה
בית אביה נפקא מדקאמ' וטעם א בתיאציה תיכול מכלל דמשכח
כל צמ שהיא תחתיו טעם א נעלמה או נעלמה לא אכלה
ולאו הכא מכלל טעם א נעלמה נפקא ל' מוכל זר לא יאכל קדש
וזר דעל' נפקא ל' מוכל זר לא יאכל בו מדהוה ליה למכתב בת
וכתובת. ומקשי כמה כל שקיבא דדריש ווי ומתבין אפילו
תימ' דג' כוונה ובת קרא יתרא הוא דחז בת לשל ובה כ' יקד
עפ' ו' ומית למכתב בתדיה ואשה כי תהיה לאיש זר וג' לכהונה
ג' ל' דכי נעלה לפסול לה פסול לה. וכי מזהירי לאוקומי
דמזר מדי קל וחומר דהא ודאי לאוקומה באיסור לחן כדנמש
דמיתני ג' מילתא בעל' ולא מילתא לפי' לא מ' מ' מ' מילתא
מבאמר דחג גרונה בשולת פסול לא גרעה מיתר וצמל לחן
היא דאדלצה בשולת פסול עדיפא דרא חסודה בתדומה פסול

מדר יוחנן ומהאי קרא גופיה משמע גמי חייבי מדינת לוסלה
מיושבים לן אלמנות וגרושין בה הוא דשבע לשתתביה ומכלה ימיה
אוי ועבד דלא משכח אשכח כהנת דסמיל לה גוי ועבד דושתתב
כתב בת ונת ומסיק גמי דבב טליה ונת קרא יתירא דהא סמיל לעיל
מיושבה ונת כהן בקרא אחרינא ונת כהן כי תהיה לאיש זר ומני
למסבת דהא ונת ייה וכי תהיה למנה
שונה אפי' על ידי קידושין וחופה לא פסק ולא מאכיל דאיהו כר
קט' ואונם ומפתה גמי משום דרמ' אמ' בת כהן דמיושבת לא
לא תוכל וביאה זו לא הויה לשום ט' ואי' וזונה גמי לא הויה ופני
הבא על הפניה לא שמה זונה אם אינ' ראו' לבוא בשל
שה פסול קהל הרי מיל' פסול' כדאמר' טעם כי יד' חש
קח כפרס האונם והשוטה והמפתה כי יד' לא פסק' ולא מאכיל
דה ישר' שבא על בת כהן באונם או נפתי או שהיה שונה לא
פסלה מ' התרומה מטעם דפרשין דהא לאו ט' ואי' ניהו ונת
זוהי עברה מ' האונם ומ' המפתה ומ' השוטה לא תאכל כדמא
דבנה מי שר אפי' בלא ט' ואי' משוי' לה זרה דכתב טעוריה פרט
למ' עוברת נחתך הטור במ' ויהי תאכל מיד והוא דהי' גמי אם
ילדו ואחר כך מית' עברה תאכל היה כהן שבא על בתו' באונם
או נפתי או שהיה שוטה לא תאכל דלא קטע הי' דאונם ומפתה
לא נתכוון לקטע ושוטה אי' כו' דעת לקטע עברה לא תאכל
דשמי' ילוד אינו מאכיל ילדה תאכל דהא ילוד הוא שותיהם
גמי תנא במתניתין להא דתנ' דבב' דבדיתא
טעורות למ' א' קט' לשוטה וחדל ממזל וא' ש' ששניהם מוידם
שבא עליה איכא למי' גמי הוא יל' ופרייה היא אחר בא עליה והיא
ולד מאיט' אחרינא הוא שותקי' כלום כשתקי' הוא זה שקולא
א' ואמו משתקת דהא גמי ספיק ממזל הוא שמי' יודע מ'ן
הוא אביו דמקסקא ל' אומארוס הוא וכשר או מאחר הוא הולכך

ממזר ודאי לא האוי אל ספק כבא טלי עלמי לא פליג דהא
מורה שבא עליה דטלי עלמי לא פליג דבתריה דידיה שדון ליה
למי שהוא ודאי ואחר ספק ואי ספק מוטיא מידי ודאי ומוקמי
אחזקה לא טי פליג היכא דלא ידעי אי נבעלה לארוס אי לא
כאן שמות הארוס או הלך למדינת הים ולא מיטנן לשינוי האמנה
הרצ מילתיה דרוב ושמואל ויאמנה דרוב פסולי אענה שהרי
ארוסה היא ונאסרת לכל העולם הדא דהא קא מודה הארוס
בא עליה ובהא הא אמרינן טלי עלמי לא פליג דנחזקת בשר
ליה ועוד כלום ואפי' לא הייט יודעי דעת הארוס אל שמתא
למדינת הים הלכה כרוב פסולים שאם אמרה לבשר נבעלה
אפי' היכא דרוב פסולי אענה ומקשי והא אמרינן לא תשבי
עד לאיכא רוב כשרי אענה כאן שהיא פסיה ואיכא מיטנן
אענה כאן אביה ואחיה ושאר קרובים והכא רוב פסולי אענה
הדא הא ארוסה היא הא לכתולה אם בא בה לימלך לבית די לא
שרינן ליה לכופה אלא אם כן הין רוב כשרי אענה דאי שר
נשאה בה ולא נמלך לא מפקינן לה מיטה והכא דאי שר
שנתעברה ומתה בל פסול העובר ונאסרה על הארוס אם אין
אתה מאמינה והרי אתה מוטיא אתה
העבר פוסל משום נראה אם בא על הכהנת פסלה מן התרומה
לשולל כגו טעם ואיט פוסל משום זרע שאם יש לה לכתוב זרע
שהוא עבר ממש כשר ומת בעלה וישראל ושאר זה לא אמרינן
הרי זרע יש לה מישר על ולא תשוב לתרומת אביה דעבר ודאי
לאו זרע הוא ומפריש ואזיל היכי משכחת לה ונכבש נש
שדחק ועצבן בעליה ונשן גמאי נקט מאוס נאמת איסור הליזה
עבר שבה השפחה הולך אחר אמו דבת האשה וליהיה לה הית
אביו בתי ישראל לכה ומת בעה מכחן ושאר כן בעה והוא עבר לא
תאכז בתרומה דלאו זרע הוא דעבר איט מאכל משום זרע אידי

דקט לפרושי איט פוסל משום זרע מפרש נמי איט מאכיל משום
היתה אם אכיל בת כהן לישראל ומתי שכל תאכל בתרומה דבי נשה
אם אכיל שניה מות ונשאר זה כד אמרינן בפרקי יש מותרות מות
מי ש תאכל ולא אמרינן הרי נשאר זה זרע מישל דמשה דעלמא
זרע זרעה פסיל זה כזרעה מפיה כד אמרינן בגי' הרי לא פסיל ליה
זרע הסתהוא הרי' שניך אלמך לביתך
השר' כה שמרנו אחיו מחמת המילה ולא מזהו ר' נח
בתרומה בגי' מופ' נשך' לר' יליעזר מרשע תושב מפסח מה תושב
האמור לגבי פסח שכל אסור בו שך תושב האמור לגבי תרומה שכל
אסור בה' ולר' עקיבא דמרבי' זה שכל מטמא דכת' איש איש כי
יהיה זרעו ונ' איש איש לרבות אתה שר' וכל הטמאים אעפ' שכל
לא יאכלו בתרומה עד שישאו הערב שמש ואפי' הקד דאית צה' קרע'
אכלי צה' ערב שמש וכפרה לא מטכבה לה' וצ' ית' טעמ'
נשיקם ועבדיהם יאכלו דהא משום שללות וטומאה לא נפקי
מכלל כהנים וקט' כפופ קרינא צה' לא דמיטו גופיהו קמי' חסדי
תקנתא ופומיהו הוא דכיי' זהו פטע דכא' סה' נשיהם לא יאכלו
דא שוניהו חללות בבימותן ובעלה לפסול לה' ואם לא ידעה' לא
צ' שנה אחרי כ' והיתה נשואה לו קודם לכה' הרי אילו יאכלו ואפי' לו
למא' דאם משמדת נביאה פסולה לא אכלה הני מילי היכא דכא'
התחילה עדי' לאכל בתרומה אכלה שנתא אכבר התחילה לאכל
לא פסיל לה משום שהיא משמרת אלא עד שתביע לו' ואפי'
אחרתמה דאחת נמי משכבת אונת מלהו' ויד' ואם נשתיר' משכבת
ש נכדת בשך דאם הגויה משכבתה ולאטה אלא ששתי' ב' ח' ונ' ונ'
במלא החוט בשך דשדי' שכבת זרעו יורה ומלקח ולא יד'
ואינו שופך ולא נקרא כרות שפכה אלא על גס שהוא שופך
דכא נמי אסור ל' על ידי פיסעה שאיט מוליד מחמתה ונאמ'
דכרות שפכה' ונ' מפל ממא' דפיטע דכא' וכרות שפכה'

מקום עטרה. אורח דשר המוקפת במקום מילה כביכול תמיד
מוטלי בגורת ומוטל דררת. דקהל גרים לא איקרי קהל. אלא
מלכא דמלכא. לישא בתים. אמר נפגעו במפגע
תחת פגע שהיא מכת חרב ואסכי. נקבו בקוץ. נמוקין מחמת
מכה. מקל אומי עור נמוקו. ותבטו מאיליה. ואפי' חסדו ^{כעשהו}
בכרם. שהיו יושבי אורות שורות בכרם כל שאיל לא ביעה
ונבחה או נמוקה האחרת איט לא סריס חמה סריס חמה זה
הלקו. ממש ממו. אהזתו חמה במעו אמו וסד. איט מוילי
חמה כשל הוא לבא בקהל ולא אסרה תורה לא פגע וד
דעלידא אדם הוא. ידי שמים. על ידי דעמים. וברד אומי
אמו. היו דקלין פגע. ולא קרין פגע. פי פגע ידי שמים
אכל פגע ידי אדם. כמו פדוע דכל פדוע הוא כי פרעה ^{אקרי}
דבר שנעשה ידי אדם. ויש שגורסי. היו דקלין פגע. ולא
קלין פגע. דפגע משמע מעיקרא כג. ממוי אמו. ביד
אכל פגע. משתביך אדכא דלמיה ומושמע פגועה כש ^{דיבוי}
היו על ידי אדם. מה להלן. ידי אדם שאבו עשאו ממזר ^{אף}
ידי אדם. פרט לגי. שהוא פדוע מעיקרא. ככולס גיד ובינים
וחוט. דך ככולס. פגע דכא תרי מילי. משמע מי שנעמע ^{נדרס}
בינו. ויש מפרשי. פגע לשון פקוע. ויצקע עני עולה. אפי' ^{בכפין}
קיסים. כמו קנה מפוע. דכא מדוכרך ונדק. כלות בחרב ^{אין}
חוני בינים. שהבינים תליי. בה. בתוך הכיס מפני שהוא אורח
לפי שחמימור התאוו. יצאה דרך הנקב וכשהזר יוצא דרך
הנקב יצאנו אינה יורה כחץ וקרי' ל. שכבת זרע שאין יורה
כחץ איט מזריע. וכשהתם על ידי דבר אחד חוזר ומקנה ^{אין}
חוזר להכשרו. קרום שעלה מחמת מכה כריאה דאין קרום
דהדר מיכתת והיו הן סירטי דריאה דמיטלפא בהו. דיוותא ^{דמפר}
בג. היכי חתמי ליה. נהא נקב שבגיד מיתונ. שערות אורה

שהיא חדה כמחט ומסרטינ' להאי נקצ טפי כדי שיגיד ויזיג דם
 ומתוך כך מעלה ארוכה וכל מסה וסריטה שהיא חדשה נוחה להגותה
 יותר מן הישנה ומיתני תרדבא ושיפני' ליה ומיתני שומ שמעיה
 גבולאיה נמלה גדולה ומנכתי' לה כושיבי' ראשה שס והוא ^{מנשך}
 ונדבק ראשה בנקב ופסקי' לרישיה ונשאר הדמש בנקב וכן זמי'
 שהוא הולך וכלה הבשר עולה ונקרם ודוקא ס' ערתי' אצל פרימ' ^{מנשך}
 כי זרף זרף מרחיב הנקב ועושה חבורה והני מי' קט' אצל
 גדול מקיפול' מיקפל' לאחר שמעלה ארוסה חוזר ונקלה ונשתם
 המגיל' מים משני מקומות דתני' בצבורות שני נקבים וכן
 באדם אחד מוטט שתי' וא' מוטי' אכבת זרע וצ'ם קט' נפת
 השום וכיו' שנקב הקרום וי' רא' אף שכבת זרע מנקב השתן
 וכיו' שתי' שכבת זרע וי' דרך מקומו אינו מתבשל ודמקומו
 מתבשל שתי' במקומו אינו מתבשל ולית הילכ הכי דל' פסול
 בהך דאפי' שלא במקומו מתבשל' לא כאבא רב הונא ולא
 כבבא רבא דר רב הונא' שדי' שכבת זרע להדדי' פסולת לבעולה
 משום זנות פריטתא בשל' ולא מיפסל' ^{מתע}
 עמוני' כ' אצל נקיבותיה מותרות מיד דבת עמוני' ^{מונבי}
 ודרסי' עמוני' ולא עמונית מונבי' ולא מונבי' דבת' על דבר
 אשר לא קדמו' ואיש דרכו לקדם אשה מ' דרכה לקדם מש' וסת'
 כל כבודה בת' פטמה' כל כבוד שלבנות מלכים ל' שב פנים
 ואית דאמרי' כהא קרא ויאמרו ליו איה שרה א' וי' ה' ב' ^{שני}
 דרך אשה לשבת בית' ועל זה אמרה תורה לאשים ולא לעשים
 ל' של שלשה דורות' מיצרי' עינאו שיתגיד נקרא ראשו' וכן
 צ' בע' ש' מותר ל' ש' שד' ל' כד' ל' ב' ל' להם מהם מעה
 אחד זכרים ואחד נקבות דבת' א' יולדו השל' תל' ב' ל' כ' ^{מותרות}
 ב' זכרים ב' נקב' אסור לכה' שמתמרדותיך שהנקבות ^{מותרות}
 מיד במצרי' ואדומי' נקבל ממך' לא נשיב על דבריך ^{מותרות}

בשמועתך ואם בשמועתך ואם לדי שאתה דן קל וחומר מעצמך
יש לנו משפחה ובגד מפל לה לא כי אי תשובתכם כלום
כדמסר בגד ושוד דבעיתו למיפרך לי דעו שהלכה מפי דבור
שמעתי שהנכבות מותרות נתנים הם גבעונים שנתגיד
בימי יהושע ונתנם עבדים לחטוב עינם ולשמוצ מיסר לפיכך
נתנם וכתל לא תתחתם גם והני מיני בגותי מכל כשעתיך
מז התורה מותרת ומפרט בגד דמשה גזר על עטם שהן
להוא דרא לפי שם בימיו באו נתנים דכתי ויעשו גם הנה
ונתנם הוטבי עינם ושאר בימים דכת מחוטב עד שאב מימיו
ויהושע גזר בזמן בית המקדש דכת ולמזבח יו ודוד גזר בי
שכית המקדש קנים בי בזמן שאר בית המקדש שקנים ואיסור
איסור עולם דלפיכך באזירה שזה בספרי עשירי עשירי
ומאזכי מה עשירי האמור להלל לעולם אף עשירי האמור
לעולם ונתנם מוטב נלך להו ממזרים לחומרא מדרגת להו
ממזרי ואדומי לקולא מדכתי בהו ולא יכרת מהם חוטב
והסרים לא חולץ דכת ולא ימחה שמו מי שרפדט לסרים
ששמו מחוי ואי לי לפדש איני יודע לפדש אי זה סרים חולץ
ואי זהו אינו חולץ סרים אדם שנתנם לאחר שטל
שהיתה לו שעת הכושר ואע"ה שחא אינו צד הקמת שם
לא קפדינ דאמר בגד שאם אתה מקפיד על הקמת שם
איך לך אשה שכשרה ליבוס שאי לך אדם שלא נעשה סרים
סמוך למיתתו דיסורי מיתה מתיש כוחו ובהיא סריסות
ודאי לכא רפואה לא ודאי בתר מעיקרא מזלתי ודוקא
חולץ אצל לא מיבוס דפיעה דכא הוא ואסור לבא בקהל ואי
האי יצמה הויא גזירת נמי מיבוס דקה לגדים לא איקרי קהל
ובגד פריך שמש ליה על עקובה דאחייבי לאוי כחייבי כריתות
דאמי וחייבי כריתות לאו בע חליצה ויבוס נטו וסרים אדם

לאוי הוא דכח לאיבא פיעט דכא ומתריף האי תנא דל עקיבא הוא
דאבא מהיב לאוי דאבא האוי ממוזר מהיב לאוי גדידי לאוי
ממוזר דתפשי בהו קידוש וכו' וכו' הכי חולף דמזקק זקוק לה
ולא עזר סבר בני ארואי להקמת שם בענין וסריס חמה לאוי
די רפואה וסריס אדם אינו לאוי ואי משום דאי לא חמה אכטקה
ליבום לאוי מילגמא היא לאוי מילגמא כדאמר ר' בון כחיותא
כיה ב' מילגמא שם לקיים דברי ר' עקיבא תנא הוא דמסמעי
עדותא שהעיד ר' יהושע ב' בתיבא לקיים דברי ר' עקיבא מעיד
דלל עשר כיון דלאו בר הקמת שם הוא דאי לא רפואה א' שט
אסורה ליבום דלאו הותרה אשתאחא את הרואי להקים שם
היכי דאמי סריס חמה דקאמר ר' בון חיותא
לא שעת הכושר שלא ראה שעה אחת בכשרות שנקרא ממנו
אמו בחול והתשו אותו חול שאינו יורה כחץ ויש לו רפואה אם
נתנו שם להבדות ואינו עשה כפיפה שמי קלוח השתהו חולץ
כשהוא מטי לטלף ומי עשה כפיפה לא שותת ויורד
השכבת זרע לא יהיה מקלח לא שותת סימני סריס ואי שותת
זכר שהיו בו סימני סריס ונקבה שהיו בה סימני אילונית אין
עושי בה מעשה להחזיק בגדולות וסריס עד שיהיו בני עשרים
ולא הביאו ומי' לנקבה ומי' לזכר עד עשרים מצוי להם אם
יביאו הרי הקטנים עד עשרים ואם לא יבאו גדולים הם למפרע
ודוקא בג' שהביאו סימני סריס ואילונית אבל אם לא הביאו
סריס ואילונית עד הקטנים הם עד רוב שנותיהם שלשים ושש
שה קוב שנתו של אדם שהם ע' שנים מע' שמי' להם שש סימני
אלו ולא שתי שערות מחזיקין אותם בגדולים וב' שמונה
לשמונה חדשים אי עושי פו מעשה להחזיק בב' קיימה
סימני כלום מע' שגדלו סימניו אע"פ שגדלו כלום
הכי לא אמרי בר קיימה הוא ודאי להעשאו ולחייבו בכ' המנות

עד שיהיה עשרים שנה מפני הסכנה סכנת שנהם וזה האם
 שלא ידעה חלצה הדדי וטמא נש ותבנות איזה הוא בשמונה דמים
 לדיאט בן קיימה לא בק השמונה חדשים כלבד לא כל שלא כל
 לו חדשיו ט' חדשים שלמים דב' חדשים וחצי נמי הרי
 כב' חדשים תליא מילתא כדאמר יולדת לנא אינה יולדת
 למקוטשין ל' אומ' סימנו וכו' שא"ע שלא כלו לו חדשיו אם
 יש לו שיער ויפרנס בן קיימה הוא טעם דלא גמרו וכו'
 בניה הוא וסימא דתדויה הוא בר שבעה הוא ולו חדשים
 גמריה יודתו לא ששאתה וא"ש משי"ל אבהו דאפי' היה
 שנים לא מחזקין ליה בבן קיימה עד שיהיה בן עשרים איזהו
 סריס חמה דלא חולץ ולא מיבס כל שהוא בן עשרים וכו'
 שלמים ואפי' הביא שערות לאחר מכן הרי הוא כסריס דלא
 אמרי דהשתא דאית קט היה עד עכשיו ואילו סימנו דלא
 סימנו לא חשיבין ליה סריס כדאמר והוא הסריס שערן סקין
 ממשורר בשרו מחליק שא"כ בן סדקין לא חולץ כשלא שה
 דתחה בלשו יאמער למה כיפה קינח ארוך למרחוק דיהה
 שא"כ קשור לא יתול כמים לא דיהה א' מקראיתו כשא"כ
 זרע מרמיט' מסריח' כששוהי' בכל חמימות כעין
 עש' מתקשה תשמיש קשה לה ליש אחרי בשעת תשמיש
 מתקשה לחמה כגד שיפול משיש כגין ק' לעשה מוחותו
 מקום כראח' בפרק יומא דופ' אפי' באחדמה מסימנו חלון
 חשני' ליה סריס היכא דהביא שתי שערות צדק' היכא דיש
 לו זקן קצת כולי עלג' לא פלג' דאי' עשה סריס עד שיהו לו
 כל סימני סריס מלג' הסריס לא חולץ
 ולא מיבס כיו' דלא בר יבוס הוא מחליק נמי לא חליק דכת' ואם
 לא יחפץ האיש וג' הא חפץ יבס כנה שולח ליבוס שולח לחליטה
 וכל שאינו שולח ליבוס אינו שולח לחליטה ופ' אילנות דכת' אשר

תלד פרט לאילנות שאיך יולדת לא פסלה לא על אחיו ולא לכהן
החליתו איה כלום בעלה פסלה מן הכהונה רבועה לחיי כדיתות
היא רכיו דלא זקיקה ליה קמא עליה באיסקר אשתא שיש טה ובעס
וכעולת חיי כדיתות זוה היא דהא נבעלה בעולת זנות לפסול
אף סרים בדי שמים שכל היתה לו עתה

בדי אדם מכלום סרים אדם בעי חליטה סרים חמה לא

מתג אנדו גנס נושא קידושיו קידושיו דזכר
גמור הוא אבל לא נושא אם ניתקדש באשה איך קידושיו ואין
המקדש אותו מסור בקרובותיו והוא נכב עמו על הזכר ר'
ליעזר אבי וכו' מפל בג' לאומות דמספק ליה לתא קמא
דליתריותו זכר גמור הוי לא סקי לה משט מקומות איכא זיטו
תא קמא סבר חייט עליו אף על משכב נקבות ור' אשכנז
כזכר דוקא לאודי דאי חייט עליו לא במקום זכרות אבל
במקום נקבות לא משני מקומות מאחריו במקום גדולים
ומגפנו במקום נקבות

דאנדרונגם זכר גמור הוא ומאכיל את אשתו בתרומה דאוריתא
אל כדיתתא דסבר בריה צפט עצמו הוא ואפי' בתרומה לא
לה אדרבה ליתא לבדיתא מקמי מנתו דאימור בבדיתא
זיה וקם ליה בשיטתא דמתג מד שבקיה ר' יוסי לבד זונה לר'
שמע דאיירי בהדיה במתג ואיירי להודיה בבדיתא שמע
במתג הדר ביה והא לכת למיכ תרי תא טנה וסמי תא
בדיתתא ומפיד לר' שמעון כד מפיה לר' יוסי באנדרונגם
דאמר דתגא ל יוסי אכא אנדרונגם נדיה צפט עצמו וכו'
הל כל יוסי דמתג ומסתברא דאדל יוסי דמתג קאמרין
בי דב היט רב הונא כד אמר בג' ופליגא דאמרין לעל אטרא
דד ליתא למתג ומסתברא דאדל יוסי דמתג קא דאיירי ל'
שמעון בהדיה דהא צטלון הלכה קושי וקידוש דאית בג' איירי

[illegible]

קלוק פלגה ער
 יש מותרות בה
 אשמת את הלבנה והוא הדין לבטלה דכשמת ששית לבנה
 לבנה גדול ובגמ מפר אמאי לא תני בתולה ונשא לא דוקא לא
 אפילו קידש דהא רבי אהרן אבנה מ' האירוסין ואחד מן
 הנשואין ובגמ מפר אמאי לא תני קידש חלל ששם בשדה
 בתולה דמוכחא מ'טומאה דכתיב אהרן ולא בנות אהרן
 הן מיני לכל הדברים האמורי צפרשה שאעפ שהזכיר
 שלא לשם חלואת אבל בנות כהנים לא הוזכרו מ' ששם
 יש לו מח כשרה כשר אסורה לו עם שבתולה צביאחלל
 כ' לפי מ' מוצתה כ' תהיה לו שזר צפרק לבנה ואסורות
 ל' צביא וצ' יוכות כ' חלואת מכל מקום שקידש את הלבנה
 דוקא קידש אבל ש' נ' חללה צביאחלל ואסורה ל' צביא ח' א'
 הדין כשר ששם חלל האסורה לו יש לו מח כ' גדול או
 כ' הדין אסורה לבנה משום לבנה ול' צביא משום חללה
 ג' לא הוזכרו כשרות וכו' כלום אעפ ש' מ' מ' מ' מ'
 ש' ש' ש' חללה וזוהי אבל כ' כ' כ' כ' לא הוזכרו כ' ש' ש'
 חלל ו' י' י' א' חללה לא י' ו' א' ג' מ' לא י' י' י'
 א' לא י' י' י' א' חללה לא י' י' א' חללה לא י' י' א'

קא ס' דשט, להזהיר בשדות שלא לעשא להללים ומשנ אמר
כל היכא דהוא מוזהר כלום האי קרא לאו להזהיר בשדות אותם
לא להזהיר פסולות שלא לעשא לכשרי שכשם שהכה מוזהר
שלא לעשא זונה וחללה כך הזונה וחללה מוזהרות שלא לעשא
אצל היכא דהוא אינו מוזהר כגון חלל בבשרה היא נמי אינו
מוזהרת מרתג שניות מדברי סופרים ואיכא
למשכח בהו מותרות לבעליה ואסורות לבימיה אסורות לבעליה
ומותרות לבימיה אסורות לזה וזהו וקמל דאפי' באיסורא דרבנן
מיתבמות לא חולצת שהעמידו דבריהם במקום מיתבמות
שניה לבעל ולא שניה לזכר אם אמו של בעל ולא של זכר פלג
מ' האב ולא מ' האם אסורה לבעל ומותרת לזכר ובעירות
אסורות לא מיתבמות מותרות לבעליה ואסורות וכן משום דהם
ליכא לא בעל ולא זכר דאם היא ערוה לבעל ולא לזכר כגון
לא תבשי בה קידושי ומשרא שריא כח שהפטיה בעלג' ואם
ליכא ולא ערוה לבעל לא למיח קמיה כלל ואריא לעלג' ואם
הכא יבמות אצל בשטות ואיסורא דרבנן שייך בהו יבמות וכן
בתייב לאוי' דלא כל עקיבא דמידאורייתא למיח קמיה
ואי' לה לאורי' שניה כטובה לא מדרשון ולא משנ דקנסוה דרבנן
כדאמרי' בגמ' מקט' שמדגלג' ולא פירות פירות עשוי מלא
שחב' מ' משלם לה ואם דקמ' בטרטבות תיקון פרקוה
תחת פירות עשוי מלא שהוה אכיל כדעת' לא כדע' לה דאם
אפרקינג חייב לפדותה שהוה תנאי בית דין מ' חייב לפדותה
דלא קרינא בה ואותביט' ל' לאנתו מופ' הי' לא ישלם לה פירות
שחב' משלם כדמפל' בגמ' תנאי כטובה כטובה וכי היכי דקנסוה
דבנ' דלא גביא מיניה נכסי ית' ברא' שהכנסה לו גש' בטרטבות
מטובה קנסוה נמי דלא תגבי מיניה פירות שחב' תנאי כטובה
של פרקוה שהוה תנאי בית דין שמיט' כתוב בשטר הסתמ' ודקת'

לקמן נבא צי' לענה לבת גדול יש לה כתובה ויש לה פירות
מבט קמא ויפה כח למנה זו עשומדת עליו באיסור מבט
כשרה דקמא שקלה כתובתה ואם אכל פירות משלם משום דהוא
מנהלה כדאמרינן נבא' ולא מזנות לא מיכילא היכא דיתבא
וטתה דלמא כיפין ליה לזונה דהא בעמוד והויתא קמא ליה אם
הלך למדינת הים וזוהי ואכלה לא ישלם ואם תאמרו הדין
לכשרה דהא קמא ל' סוג דאמ' הנה משותיו על קר' היתבי' לזון
מילתא הוא ולא דמי דהתם קתני מי שהלך למדינת הים ועמד
אחר ופרנס את אשתו שלא הולדה לה כלום אמר בשביל בעלה
פרנסה דהתם לזמן קמא תבע הוי ליה לזונה והוא לא תיק
הולכך מינה הוה דקמא עבד אבל היכא דהלכה לה בתורת זונה
הוא טבעה והיא מתובעת את בעלה וזונה' ולא בליות
לו בגדים שהוה לזבש דאמרינן עי' ליה ליה גלימא פורייא הוי'
מכסי ביה ואזיל עד דבשל' כשהיא יתאה אינה טמא' אותה
דקנסה והוא הדין לנכסי' תא' כדאמ' דאידא אותה הוה יאמ'ם
ברשותה אבל נכסי' מלוג שברשותה טמא' ויש מפרשין
ולא בליות אות' שכלו ואי' הבעל היי' לשלם מע' שהכל עליו
אחלוות' דקנסה דבנ' אמלמה שהוה עומד בעי' טמא' אותה
בי' נכסי' מלוג' בי' נכסי' תא' כדאמ' למנה לבת גדול אמר
דקמא עליה בלא' יש לה כתובה ודי' פירות דהיינו פירות
ובלחות דלמא קנסה' ונבא' מופל' טעמ'
בני ברין' שם מקום' יש לה כתובה מיכס' אם כבה או לא
כיו' דאמ' מדי' ביבמות דלמא' כתובתה של במה' על נכסי'
בעלה דראש' לית ליה ואמ' דהא מראשו' לית ליה אי' דמ'
כיו' דאמ' לית ליה ליבמה דלמא מראשו' כא' דלית ליה
תקנו' לה משני' והו' עני' לית ליה מראשו' הולכך אית ליה
דיתבא תותיה' ויש שתתירו' והוא אינו דוית' לזונה' ובאחד

לפטע לתבוע מזונות אטו מזדקקין לה למזונת הא צעמוד והותם
 קאי והא באיקורא קא משכב לה גביה ואדאמרינן ליה תת לה
 מזונות אמרינן ליה הותם א' מזונות תנאי כתובה שכן כתב לה
 את תנאי יתבא צבית ומיתנא מעבסא כל יומי מיגד ^{המזונות}
 צבית ומדאית לה כתובה כדאמר צמתי דלמשקל ומיפק
 שטות כדי לתת ממנו אצל מזונות לית לה דילא מיעבסא
 גביה מהמת מזונות שחזרת ולוה ואכלת ותוצעת צבית
 אמר ליה א' לה מזונות לאחר מיתתא מסמית ולא גרסה ^{שהא}
 מזונות כל ימי אלוותה כשאר למוות דמזונות תנאי כתובה ^{הא}
 לכא למימר דילא תי שבב גביה ויש לה פירות שאם שכל
 את הפירות כיון דשלא כדי אכלן שלא היו בה טעם ^{מכלל}
 דאמרינן גבי כשרה מה שאכל אכל ומה שהותם הותם ^{הא}
 קנשין ליה דמשלם אפי' מה שאכל מפני שהוא מרגילה ^{מזונות}
 אוקמנה לאחר מיתתה תנאות בגדים שהכנסה לו מטלת עמה
 כשיוצאה והיא והיא פסולה חללה וולדה פסול חלל ^{שהוא}
 ומסיתה לנשא לו קנשוהו ובתשובת המאנים נמי ^{מפני}
 שהוא פסול והיא פסולה וכל מקום שהוא פסול והיא פסולה קנשו
 אותו בכתובה והיא פירושה מפני שהוא פסול כדתנן בבבכות
 הטעם נשים בעברה פסול עד שידור בהנאה והיא פסולה ^{חללה}
 וכל מקום שהוא פסול על ידה או הוא פסולה עליו קנשו ^{כתובה}
 כלם לא קנשוהו מכשאר בלשנים דהא דקנשו רבנן לשנייה
 שלא תתשבח אצל הוא דכיון דלא תהוי לה טענה מינה ^{בבית}
 ליה ופסקה אצל הכא לא תירך דמימלא שבה ליה דכיון ^{לחוא}
 פסול על ידה יש קטטה ביניה וכן כשהיא נפסלת על ידו ^{זו היא}
 מרגילה למוע לכה גדול גדול לזה הוא ממשיכה ומסיתה ^{לשא}
 לו שאינו נפסל צבית איהא אצל הוה נפסלת צבית ^{אחת} וזו שניה ^ל
 דלא איהא מיפסלא ולא זרעה הוה מרגילת דאשה הוה לישא

יותר מן האוש: הן מלי כשהכיר בה דלא הוי מקח טעות אכל
אם לא הכיר בה אי לא כתובה דלמא נקטס אוקתה הדין הכיר
בה אכל תוספת יש לה שהדי הוסיף מדעתו ולא חקר וודע
אותה בעדים אמרינן דהיבית דאמת הקנה לה על מה שכתב
אכלמה מאמתם כיון שלא הכיר בה אי לא נקטס אותו אם
הדין עריך יש מוהלות
אותה טרימרתו והטעתהו

האשה
באו ואמרו לה עד אחד
דין כדדיקנן בגמ' מסיפה תצא מזה ומזה משני דאשת
היא מראשון אשת דאמסה היא ואונס בשל משנה שדדיקנן
מזה יא לא נעשה קנסינן לה משן דלא דק ואינסיבא דהא
דהימנה דבבן לעד אחד באשה משום שיואנא נעמא כמי
משום דהיא אפס דיקא ומינקבא והך דלא דק קנסוהו יצריכה
גם מזה ומזה אם יתה להינשא לאחר ובגמ' באשי אמאי
יצריכה גם משני הא לא תפשי דהקדושי ושני לא מניי כנס לה
לאחר שנתגרשה מראשון כדי שלא יהא חוטא נשכר ואי לא
כתובה בגמ' מפל טעמי ולא פירות פירות שאכל לא יאכל
שאי לא כתובה משום דדבן קנסוהו ומשום דאשכחן בעמנה
שאי לא פירות שאכל הוא דאי תדין לגימור הכא טי לא ואעפ
שאכל פירות נכסי מלווה שלה א' חייבין לפירותה ולא מזונות
אפי' מה שלותה ואכלה תחתיו ולא בלחות לתמן מפרש תחזיר
בגמ' פריך פשיטא ומתדיין מהו דתימא מאי דתפשי תפס קאמשי
כלום דאשכחן במקומות טובא דמהניא תפשה הכא כל כך
קנסי' לה דלא מהני לה תפשה והולד מגמר מזה ומזה אם
ילדה משני מגמר גמור הוא ואם החזירה ראשון וילדה לו הוי
מגמר דדדיקנן ואסור הוא בבתי יש ואסור בגמורת לא זה
זה מיטמא' לה אם הם כהנים דלא קרינא בה שארין לא
בגמ' מפל טעמי מאי אמור דבבן מיטמתהא שיה בעמנה

ומזה פיספס דמות דקתני ואם נשאת שלא בדעות מותרת
לחזור לו דהינו על פי שני עדים דמאי הוה לה למעבד. ההי' קפא
דמילתא דל' שמי' הוה ופלו' דבג' שנה בדמוכח בג' דל' ^{שאת}
אנא להו נשאת על פי עד אחד ודעות בית דין ולא שנה ^{הא}
על פי שני עדים וכלא דעות בית דין דתנא מזה ומזה וכלא דרכים
בה' ורבו הרב לא הביא סוף המשה סבר למעבד עובדא ^{הוה}
לה למעבד להחזיר לבעלה אשת איש שנישאת בעדים משם ^{העני}
אנשא ומאי הוה לה למעבד. והא תנן כל הני מתניא שא לאותבי
דלא סמכין אמאי הוה לה למעבד. ואן אמר יי ניקום ונמנוך
אם זה דוחק ומתרין לדחות השואבה מן ממילא שמשני דלא
אמרינן מאי הוה לה למעבד ופסק וכל עבד עובדא שמיא יאמרו
גריש זה וכו' כדורא הרמז חי סבורים ששני זה כשנשא ^{כל}
ידי שגרשה לראשון נשאת ואשת איש גמורה היא ואם כוונתה ^{שה}
בלא ג' נמיא את אשת איש וכו' או הכי סופא דקתני אמרי לה
וכ' מותרת לחזור לו משמע בלא ג' משני אמאי ניהוש שמיא
יאמרו שגרש ראשון ושני שני והדי הוא יונא משני לראשון
בלא ג' סיפא אמרי קידוש טעותהו ליה לשני כג' עלמות
שני כה' ונמיא י' ובעד חזרה לו לראשון דאנא נמי ^{אמר}
להמת ונשאת תחזור לראשון משום האי טעם נמי דאמרי ^{משני}
טעותהו קנסוה דבג' ולא תלינן בה לקולא לא בשני ג'
להתירה לעלמא שמיא אמרו גריש זה ושני זה וכו' ונראשון
נמי לא הדיא דאמרי נמיא זה מחזיר גרישטו משני שמת
ונשאת שלא ברשות נמי על פי שני עדים קנסי לה כשנשאת
בעד אחד אוסורא נשאת בעד שבעלה קיים הכא תהא קולא
בעשו להו נשאה דהא אוסורה לחזור לו משום קנסא דקתני ^{הא}
מזה ומזה תנא כעבה מזוני בי וכיסויי בי ולא בלאות ^{אם}
עדי' יש לה בלאות בי' מנכסי מלוג בי' מנכסי יא' בדלל בהא

מדאורייתא ופיקסוייבי

דלית דינא ולא דיינא שהיא נוטלת כדאמרינן זינתה לא הפסודה
בלאותיה הקיימין שא הקשינן לה היכא שא קיימין הוה סלק דעת
נכסי יתה כדלן שתיכל עליוהבעל אחריות כחילוק בני וישלם
אותה הבעל קמא מנלן דלא ירושלמי ולא פירות וכו'
הירושלמי חסר הוא כדכב בספרים והכי גרסי בירוש' ולא פירות
לא שבנא שאינה יכולה להוציא ממנו אוכלת פירות שחבל
הרא דתני בשאכל עד שלא בא הראשון אבל אם אכל משכא
כאמריה ואם נטלה מזה ומזה תחזיר הרה דתני בשאכל משכא
הראשון אבל אם נטלה עד שלא בא הראשון כמה דלן מוסקא
כי לא מפקת מינה עד כאן הירושלמי הפקר בית דין הפקר
ולא הוי עבדא דממונא הוא וכל אר לא יבא בספר עזרא
ודאשי האבות למטות הוה ליה למכתב ודאשי מטות בני ישראל
מטי' מולקות ועושי מיתה שרוב על סוס ותנא אלה משום
שבות לא שולי באילן ולא הוכבי על גבי בהמה וסקל להו דמחלל
שבת גמור שהשעה צריכה לכך שעד השמד היתה והיו פרוצים
בעברה שהטירה בעל לא יטמא בעל בעמיו באשת קדשא
אחד די מטמא לא שתא כשהיה דהיינו שמו ואי מטמא לא שתא
פסולה דכתיב לא יטמא בעל בעמיו להחלו כושמא אשתא
דהי' פסולה לו ואם שניהם כהנים לא מיבשש שני דהיינו
אשתו היא כלל ואי נדשא ליטמא לה מלן אפי' ראשון דאשת
גמורה היא אפי' הכי הואיל ואשת פסולה היא דהא כזונה
חשיבנא לה משום דלן דקה טובא אינו דשא ליטמא לה והא
אמרת רישא א' לה כתובה כתובה בעי דכתי' מפר' בכתובות
דכתב לה בעל בעי דכתי' דהיי' ליכי מינאי איני יירדתי לך
כתובתך יתר עלחלקה דעם אחיהו שהיו לו מאשה אחרת ואם
מיתה ראשונה בחייו ושא אשה ויגדה לו ומת בעי השניה אפי'
הן נקבות טעלי כתובת מינאי כחוב גמור שהיו נתלמדי

וּבְנֵי דְאִשְׁוֹתָ אִם יִשְׁאָלְכֶם נֹטֵל כְּתוּבָת אִמָּם וְאַעֲפֵּה שְׂמֹתָהּ
 בְּחַיֵּיו וּבְנֵי תִקְוָה כְּתוּבָת בֶּטֶן דְּכָרִי כִי שִׁיקְסוּךְ אִדָּם וְיִתֵּן לְעַמּוּ
 בְּכַח וְהָכֵא לֹא שְׁקָלִי יוֹרֵשִׁי דִידָהּ כְּתוּבָת בֶּטֶן דְּכָרִי לֹא עָנִי
 הַכְּסֵדָה יוֹרֵשִׁי כְּתוּבָת אִמִּי וְהַשָּׂאֵר חוֹלְקִי בְשׂוּהָ עִם אֲחִיהוּ
 קָמַל דְּקִשְׁיָא לָהּ וְלִזְלָהּ כִּי הֵיכִי דִתִּידוּקִי מֵתָהּ
 וּבָא וְאָמְרוּ לָהּ עַד אַהֲדִי וְאַחֲרַךְ כָּךְ מֵת בְּנִי וְאִי אֶתְקַוָּהּ
 וְנִשְׁאַת לְשׂוֹקִי וְאַחֲרַךְ אָמְרוּ לָהּ שְׁטַעְדִּים הֵילֹךְ הִדְבְּרִים
 בְּנִי מֵת תַּחֲלָה וְאַחֲרַךְ כָּךְ בַּעֲלִיד וְנִזְקָקָת לִבָּם תַּשְׁאֲמֵהּ
 וְהָאֲחֵרִי מִמָּזֵר בְּגַמְּמוֹפֵל דְּאִשּׁוּ קוֹדֵם שְׂמֹעָה שְׂנֵיהּ לְקוֹדֵם
 שְׂאֲמָרוּ לָהּ הֵילֹךְ הִדְבְּרִים דְּהוּהָ לִיָּהּ מִמָּזֵר מֵיבְמָה לְשׂוֹקִי וְכִי
 הָאֲחֵרִי שְׂאֲחֵר שְׂמֹעָה שְׂנֵיהּ מִמָּזֵר מֵיבְמָה שְׂשִׁשְׁתָּ לְשׂוֹקִי
 וְכִדְרִי עֲקִיבָה מִקּוֹסִי לָהּ בְּגַמְּמוֹ וּפְרִידִךְ בְּגַמְּמוֹ לִיתָהּ חוֹלֵד מִמָּזֵר מֵה
 פְּרִידִךְ דְּאִשּׁוּ וְאַחֲרֵי וּמִתְדִיךְ מִשּׁוֹם דְּקָם בֶּטֶן לְמִוְתָּא סִיפֵּי אִמָּרוּ
 לָהּ מֵת בַּעֲלִיד וְנִשְׁאַת וְאַחֲרַךְ כָּךְ אָמְרוּ קִיָּים הִיָּה וּמֵת תַּשְׁאֲמֵהּ
 מִמָּזֵר וְהָאֲחֵרִי אִשְׁוֹתָ מִמָּזֵר בְּגַמְּמוֹ דְּכָרִי לְעִקִּיבָה
 הָאֲחֵרִי אָמְרוּ לָהּ מֵת בַּעֲלִיד וְאַחֲרַךְ כָּךְ מֵת בְּנִי דְּהוּלֵד מִמָּזֵר
 מֵיבְמָה לְשׂוֹקִי לְעִקִּיבָה הֵנָּה דְּאִמִּי קִידוּשִׁי וְכִי וִיבְמָה לְשׂוֹקִי
 בָּאָה לֹא תִהְיֶה אֶתֶּת הַמֵּת הָחוּ וְכִי אֶבְחַבְכֵּי אֲנִי מִמָּזֵר
 מֵיבְמָה וְבְגַמְּפִידִי וְלִי אִי מִמָּזֵר מִחֵיבִי לְאִשּׁוּ פִי דְּהָא וְדָחִי
 לְרַבִּי וְפִלִּי עֲלִיָּה דִלְ עִקִּיבָה לֹא שְׂאֲמֵה לְהוּ מִיָּדִי בְּמִחֵיבִי לְאִשּׁוּ
 גִידִי בִי מִחֵיבִי לְאִשּׁוּ דְּשָׂאֵר דְּהָא אִי מִמָּזֵר מִחֵיבִי לְאִשּׁוּ לֹא
 מִחֵיבִי כִרְיָתָהּ וּמִתְדִיךְ הָאִי תַּשְׁאֲמֵה דְּכִי לְעִקִּיבָה הוּא דְּאִמִּי
 מִחֵיבִי לְאִשּׁוּ דְּשָׂאֵר הוּא מִמָּזֵר מִחֵיבִי לְאִשּׁוּ גִידִי לֹא הוּא
 פִּיר מֵאֶחָד דְּאִמִּי אִי מִמָּזֵר מֵיבְמָה דִּישְׁחִיבִי לְאִשּׁוּ שִׁישׁ
 מִמָּזֵר מֵהָ הָךְ תַּשְׁאֲמֵה דְּכִי לְעִקִּיבָה הֵנָּה דְּאִמִּי דְּהוּלֵד מִחֵיבִי
 לְאִשּׁוּ דְּשָׂאֵר הוּא מִמָּזֵר בְּגַמְּמוֹ אֶעֱסֵת אֲבִי וּמִחֵיבִי לְאִשּׁוּ
 הַלִּוּיָתָהּ דְּאִסִּידִי לִיָּהּ מִשּׁוֹם קוֹרְבָא דִידָהּ אֶבְחַבְכֵּי חֵיבִי לְאִשּׁוּ

בטען עמוט ומואצי ויבמה לשוק לא הוי ממזר ולהכי לא בעי למימר
סתם אי ממזר מחייבי לאוי דממשנא פילן לאוי דשאר ואי
הלכה כל עקיבה אל תרבע דאמרי אי ממזר אל מחייבי דריות
וחייבי מיתת בית דין מנשא אי קידוש תופשי ביבמה לדבני
דוהי סבירא ליה דאפילו רבנן דאמרי קידושי תפשי בחייבי לאוי
ביבמה מודי שאי קידושי תופשי משום דכלת קרנא ור' שביטא
ליה דיבמה לשוק עשה הויא ולא תהיה ללא תפשי קידושי אמת
בעטו ורגו ביבמיל עטות דעטא אי אמת יודעי פיר המקרא
אי ללאו הווא דאמת והרי כשאר חייבי לאוי ותפשי בה קידושי
אי ללא תפשי בה קידושי הווא דאמת כדפריש רב והוויא לה צמה
חייבי עשה ואם כן יעריכה גט מספק והולך ספק ממזר השתא
דאמ' אמימר היל' כשמואל דבשיא גט אם היה יבמה כה' וכן
לשוק בעד אחד או בשני עדים דמותרת היתה לחזור לביא רב
ודלא כל עקיבה דאמ' בגי' תנא מזה ומזה וכל הדרכים האלו בה
השתא כיו' דיהב ל' גיטא מיפסלא לחזור לו משום גרושה לפיכך
חולץ לה יבם ושריא לבטלה איתגרי איתגר זה נשאה בחיבור
ואסרה לחזור ליבמה ואת מטחי אותה תחתו די' הווא שתיא ממזר
אלא הכי קאמ' השתא דאמ' אמימר היל' כשמואל דבשיא גט
היה יבמה ישראל והיא נשאת לשוק בעד אחד בשני עדים איה
מותרת לחזור לו עד שית' לה שני גט ומילתא בעל קאמ' ר' אשי
דאמ' אמימר קמחינן ולא חשיבא כאשת איש שהלך בעד צדית
הים ואמרו לה מת בעלך וכו' תנא מזה ומזה קידוש אי' בה
רב לטעמיה דאמ' לא תפשי בה קידושי ואיה יעריכה גט מיהו
קיימא ל' כשמואל דאמ' יעריכה גט וחוזרת ליבמה ואם היתה
יבמה כה' הבעלות גט והיבם חולץ ואסרה על הבעל לשלם
יהא חוטא נשכר נשואי' ש בה ועריכה גט ולאו משום דקידושי
לביא רב אלא משום דאי מפקת לה בלא גט אתי למימר באשה

שהלך בעלה למדינת הים ונשאת על פי בית דין בעד אחד מן צעני
 עדים תתא בלא גז והא מערסוה גט משום שמיא ואמרו גרש זה
 ונשא זה וכראמר דקנסוה לצני משום דעבדא איסורא הכא נמי
 לבטלה מילתא עבדין לה כחשה שהלך בעלה משום איחא לפי
 לחזור ליבמה ואפי' לרבנן ודלא כרב דאשי דאמי הותרה לו ואיכא
 מאי דאמי וכו' רבע חטאל זל עד אחד ציבמה אמר ליה מת' עליו
 ושומרת צבם את' טעמ' דעד אחד נאמי צאשה דרחמא ליה
 לבב' גז צאיה בעלה ואוהבט' ושאמא נתנה שניה בו וצא דיקא ומינכא
 מת בעלי תינשא מית בעלי תתיבם משום דחוישא לקטל' וצא דיה
 ודזרעה למארי צבמה לעל' עד אחד מתירתה לשום שאומ'
 לה מת צבימין או מית בעליך ואחר כך בעין מאי טעמ' דעד אחד
 מהימ' משום דכל מילתא דעבדין לא יציל' לא משקרי בה
 אינשי הכא נמי לא משקר מן דילג' טעמ' דעד אחד משום
 דאיהו דיקא ומינכא והכא כיו' דזימני ליה פיל ליבם לא
 דיקא ומינכא ופשיט דב ששת בגמ' מדוכנא דמתנ' לחסוק
 כרת אשת איש הותרה בעד אחד אם אמ' מת בעליך לא יסור
 לאו יבמה לשוק והכי נמי מצי' למימר מיתת בית ד' דהו' אשת
 איש מתנ' מותרת לחזור לו דכיו' דלא צדא
 איסורא לא קנסוה לאפסלה מ' הכהונה דהא אי' קידוש
 תפי' צב' ואינה יריכה גז' שאינ' אישה והאחר' אינ' בעלה
 לפיכך אי' גרוש' פוסל' אותה גז'
 ודל' חספא מילתא דלא יריכה דריש מיניה דהז' פשיטא
 דממי שאינ' בעלה אינו גז' לא נתגדשה לא מאשה כגז'
 דכתב לה הרי את מגורשת ממני ואי' את מותרת לכל אדם
 שלא נתגדשה לו למארי אלא מאישה נפסלה מ' הכהונה אם
 מת והדורה לשא' מן אם הוא כה' ואסורה לו והינו לוח הגט
 דפוסל בכהונה מתנ' וצאו אמרו לו עדים

דעד אחד אינו נאמן באיש להחזיר לו אחות אשתו כראמה ^{גמ'}
בשם גבי אשה משום שהיא מקנה לה ^{לדעת} איש מאי חייב ^{למדי}
מוותרת לחזור לו דקידושין שניה ^{אחם} כלום והרי היא כנענית אמרי
בגמ' אותה שכינתה מוסרתה ואי שכינת אחותה מוסרתה
ומותר בקרובת שניה לישא בתה דקימ' ל' ^{ל' משא} על האשה ועל
המסותה מותר הדא ^{מותר} מותר בשניה ולא קנסי' לה בה שכבר
בעלה באיסור' הרמ"ז שאלך בעוד אשת קיימת ^{ממנה} ממנה
כריתת הוא' ל' יוס' ^{אומ' כ'} בגמ' מפל' לה' ^{גמ'} נשאת
ואל' דאזל אשתו ואסוקא פסיק ודע ונשא את אחותה ואס' ^{אחד}
לו כבוד אחד בגמ' שהלך בעלה שהיה גסו למדינתהים ובא עד
ואמ' לה מת בעלך ועל אשתו שהלכה למדינתהים אמרו ^{שני} שני
מיתה ועמד ונשאה ואחר כך בא אשתו וגסו דא' ^{דאשתו} גסו
אסורה ^{אסורה} גסו משום ה' נשוא' בעד כראמה' נשאת בעד
תנא מזה ומזה ובש' עדים נמי אסורה לחזור לו אלא ^{דלענין}
אפי' הכי אשתו הוא שריא ולא אמרינ' מיא דמיתברא אשת
גסו אגסו תתברר אשתו עליו דהואיל ואשתו ה' נשוא' לפסלה
על בעלה אקא נמי להיות חשובה כאשתו ולאסור את אחותה
עליו משום אחות אשתו מדרצ' דמשום מיא לא מקרינ' אשתו
עליו ל' ^{ל' מית' דל'} כרבי עקיב' דאביה מסורה אשתו לחזור
לו לפי שאחות אשתו היא שהשניה היא ונאמה ממנו ^{נדיבה} גמ'
ל' עקיב' דתנא כו' חזק מאשר איש שני שאת עלפי' בת' ^{ל'}
ומשום גזירה שמיא אמרו גירש זה ונשא זה וגמ' אשת ^{איש}
יונאמה בלא גמ' כראמה' לעיל בפסקי' ל' עקיב' מוסף כו'
והשתא סלקא דעת' ואפי' נשאת אחיו ושכח שמותי' ^{בגמ'} ובא
אחיו בעיה גמ' ופ' סאחות אשה' ונעמ' לא ידעין דהכא ^{לכא}
למיי' גזירה דגירש זה ונשא זה' אפי' גירשה בעלה אי' ^{קידוש'}
שלה תפס' ^{זה} וכן לגבי אחות אשה' מאחר שבאת אשתו ^{גמ'}

לכל שאי קידושי שנה תופשי ואפי הכי קנס לה ל עקיבה
ומדבשי גטא ממי לא איתמריא משה עליה דהויא לה אהות
גרושה לאו איתמ' עליה כפי מדרשא אמר' גידלכו
קמא תגא הוה לה בקידושי ולא נתקיים ולא הוי קידוש ושת
נסיב ותפסו קידושי ואם אי איה מצינדה גט מאח שני אמרו
אשת איש יתגא בלא גט משום הכי התיבה ל עקיבה לאשת
אח גט ואחות אשת נמי וכו' אבל גבי מדע' דהכא ודאי מורי
ל עקיבה דלא בשמי גט כי נפקא משני דתהוי איתנה אהות
דהא נא אית גיסו היתה כשהלך בעלה למדינתה ומי איכא גמיר
תגא הוה לה בעשאי דעמרו אינשי לפי שאי עושה בעינה
בעלת זנות ופי נפקא בלא גט לא אמרי' אשת איש יתגא בלא
גט דידי' דענותא היא דאטעוה שדדי הולך לא בשמי גט
ואפי תי' מית' ל עקיבה וחזינ' מא דכתב וכו' והאי סברא
איתא כתבא קמא דל יוסי דלא מפליג בקידושי לעשאי ולעולם
אסרין אשת גסו אגסו משום דעברא איסורא אבל אשת
שריא עליה כיו שאינה יריבה ממנו גט אותה ושכב איש
שכבת זרע ו' קופה והיא לא נתפשה אסורה ששכיבה
והלא די הוא שהאסר בשכיבת אהותה ולכך נאמ' אותה
שבא על איסור קל בגמ' מוכי' לה באשת איש ואמאי קרי' לה
איסור קל שאי האסרה אסרה כל ימיו דיש לה התר בגט
נאסר האסר נאסר בה בעלה שהיה אסרה לאחרים מקום
שבא על איסור המור' כג' אהות אשתם שאשת אסרת את
אהותה כל ימיה אינ' די שיאסרה אסר' שהאסר אשת
את אהותה ולפי שיכולנו לומר די זה לאסרה לכך אמר מורה
להתירה אמ' ל ברכיה סיפה דבריתא בבא על חמותה שפסל
את אשתו בגמ' אמר' טעמ' דל יהודה דכתב בא' ישרא' את
אתה ופי כל הבית כולו בשריפה אם חמותו בשריפה אשתו

הטאת אדם אית ענין לשדופה תהו ענין לאיסור פי' שאם בא
חמות כל הבית עליו באיסור שפסל את אשתו שלמה נחלק
בבא על אהות אשתו שבת שמאי אומרי פסל מקל וחומר כדאמר
ומה במקום שבא על איסור קל וכו' ואותה לא דרשו אולי
יוסי לא נחלקו וכו' שלא פסל דודשי אותה שבת שמאי אומרי
פסל וינפי מו' אותה כדפרשינן ובית הלל אומרי לא פסל למי
לאחי' אותה למעוטי חמות לאחר מיתה מאיסור דאקמא
ל' עקיבה ואיתה בששתה עומדות אשה ובעלה ישרפו אותה
חמות אכלה אס מיתה אשתו לא הוי בשדופה מחמות ואיה' מי
לא הוי בשדופה אי' הלכה כל יהודה דאם לא נחלקו בבא על
חמות שפסל את אשתו דעבד איסורא מחמותה בא על חמות
אולי' אמי ל' יוסי ארישא דמתג' קאי וכו' ל' אמי מוקי פסולא
דל' יוסי ורבנן כל שמעו דאם במתג' עשאת עלפי עדים
לחזור לו עלפי בית דין תנא מזה ומזה ואית להו האסורא
שמעו וקא מיפלג אהך בבא דקתג עשאת עלפי בית דין תנא
ופטורה מ' הקרבן עלפי עדים תנא וחייבת בצדק וקאמ' תנא
קמא דל' יוסי מי שהלכה אשתו למדינת הים ובאו ואמרו לו
מיתה אשתך ושאל את אהותה ואחר כך באת אשתו מותרת
לחזור לו ואוקמנה דאזול אשתו וגיסן והכי קאמ' לא שאל
ל' אשת גיסו עלפי עדים דמותרת לחזור לבעלה כל שמעו
ולא שאל אשת עלפי בית דין דאסורה לחזור לו לגיסן אשת
שריח ביקתג מותרת לחזור לו ולא אמרי' מיג' דאיתגרמא
אשת גיסו אגיסו תאסר אשתו עליו לא אשתו שריח וקאמ'
ל' ל' יוסי עלפי בית דין דאשתו הוי נישואין לפסול אשת גיסו
אגיסו אהת עמי לפסול אשתו לעצמו עלפי עדים דלא אהת
הוי נישואין לפסול אשת גיסו אגיסו לא אהת לפסול אשת
לעצמו ל' יצחק נפחא אמ' לעולם אסיפא כד נקט ואחיל

בידרש דמעת' בני שאת בעד אהר' ומאי פוסל' פוסל' איכא
 דא דאזול' אשתו וגסו למדינת הים והדא דאזול' ארוסת' וגסו
 דתנא קמא אמ' לא שנא ט' וקאמ' ליה ל' יוסי היכא דאזול'
 אשתו וגסו למדינת הים דלא מיט' אמרי אינשי תנא הוה
 ליה בני שוי' דאשתו וטלי' עלמי ידי' דנשואי אשת גיסו
 טעותה, ולא אהר' למימ' גרשה בעלה ונשאה זה ונשאה זה
 מוקים גרשתו משט שאת דהא אפילו גרשה בעלה אסיה
 אהר' משום אחות אשתו ומידע ידי' הא דנשא אשת גיסו
 דאמ' עונה קהדי דאמרי מדת' הולכך לא נשוא' וגו' וכו' דלא
 בעי' גט אינו פוסל' על ידי' גיסו כשאר אשה הנשאת בעד
 אחד דהתם הוא דאמ' למימ' גרשה ונשא זה ואם מחזירה
 אמרי זה מחזיר גרשתו משט שאת אבלה כמ' למ' והולכך
 אינו פוסל' על ידי' עצמו ושרי' ליה אשתו אבלה כמ' דאזול'
 ארוסתו וגסו דאמרי אינשי תנאי הוה ליה בקידוש' דארוסתו
 סבדי' אינשי דנשואי אשת גיסו נשואי' גמורי' דאמרי גרשה
 בעלה ונשאה זה ואי' משום אחות אשה תנאי הוה ליה בקידוש'
 דנשואה ולא נתקיימו ואי' אמרי' תהדר אשת גיסו אי גיסו
 אפי' בגט אמרי אינשי מותר להחזיר גרשתו משט שאת
 והתרה אמרה אסור דכת' לא יוכל בעלה וגו' הולכך פוסל' הוה
 על ידי' אחרים ופוסל' הוה על ידי' עצמו דאפילו מגרש אשת
 גיסו אמרי אחות גרשתו קא נסיב' ותנא קמא בעד
 בעד אחד לאו משום דלא למרו זה מחזיר גרשתו משט שאת
 לא משום דקנסה רבנ' משום דלא דיקא שפיר הולכך כמא
 דאי נסיב' ליה פסיל' ליה מקמא' בי' אשתו וגסו בי' ארוסתו
 וגסו אסירא משום קנסא וגטא נמי לא בעי' דמידע ידי'
 דבעות נשאה הולכך אשתו משט שרי' דלא אחת גרשתו
 הי' והשתא פליג' ל' יוסי אתנא קמא בתרת' מילי' דתנא

קמא אמי ששטו ונעסו אטת ג'סו אסורה ול יוסי קאמי ששטו ג'סו
 שריא הואי ול יוסי קאמי ששטו ג'סו אסורה ול יוסי קאמי ששטו ג'סו
 ונעסו אטת שריא ול יוסי קאמי ששטו ג'סו אסורה ול יוסי קאמי ששטו ג'סו
 הא ידאמי ששטו ג'סו אסורה ול יוסי קאמי ששטו ג'סו אסורה ול יוסי קאמי ששטו ג'סו
 א ליבא דל אמי פסק שמואל להלכה כל יוסי והא ל אמי מוקי
 פלוגתא ליבא דל שמואל ואמי אמרינן לית היל כל שמואל
 ודאי ליבא דל יעחק נפחא ומה שאמי התמודד דל אמי
 דוהיב בעלמא ולא סמכין ענה לא אמאי דקאמי מן נמי אדל
 יעחק נפחא כך נראה לי

וחזרו
 אמרו לו ממה אשתך ונשא אחותה מאביה שלא מאמה
 ואמרו לו ממה ונשא אחותה של אשה מאמה ולא מאביה
 של שיתאן לחוקה מן הרמאות ולא קרובתה היא חזרו ואמרו
 ממה ונשא אחותה של של שיתאן מאביה ולא מאמה ונשא
 רבי שיתאן לחוקה מן השטה וכל שכן מן הרמאות חזרו ואמרו
 לו ממה ונשא אחותה מאמה וחוקה היא מן השלשית ואמר
 כך אמרו לו הרי כולן קיימות מותר בדאשונה ובשלשית
 שאין קרובות זולתו ואעפ"י ששלשית אהות שניה היא שריא
 דקדושי שטה לא תפסי דאהות אשה היא והויא לה כמאסה
 ומפוטת ותנא גמא על האמה ועלה מפוטת דלא מסרה
 לא אחות אשה והיכא דלא תפסי קידושיה לא אחות אשה
 היא וכך רמזי שיתאן שהיא אחות הרביעית מותרת להחליט
 דתפסי קידושי שלשית נמי נאמרת כי אמת רביעית שהיא אחות
 שלשית נאמרת ולא מסרה חמושיית שילה ופוטרת
 ערותה אס מותרת אס נייצס אחת מן ג' נפטרה ערונה
 ואסור בשטה ובדעיית בשטה משום דאשונה שהיא אחות
 מאביה ובדעיית משום שלשית שהיא אחות מאביה
 ואי נאמרת אחת מה פוטרת ערונה דאשונה שלשית

49
 למחר מיתתה ראשונה שמתה היו הדברים של ראשונה
 ושאר הדברים היו שקר שלא מתו ואסור בשלשית מיתת
 ובחמישית מיתת רביעית שאות אשה ה' פוסל על ידי אחי
 פוסל אתה נמה צביא את על האחי לא הוא שהתחיל לגמור
 והאחי פוסל על ידי כלל אם עשו בה מאמר איך רשאי
 הראשון ליתבם אותה שכבר קנאה אחיו הגדול מדרבנן פוסל
 תחלה כשנשא עליה תחלה כדמפל כי ידע באו עליה אחי לאחר
 שניא עליה אותו ב'ט או עשו מאמר או נתנו גט או חליט
 פוסל אותה על ידי דביא את לא קנא לגמרי לך מאמר לעל
 וקני' לך דיש מאמר ונא וביאה אחר מאמר שלמא דאפילו
 לבסוף פוסל האחי על ידי וכל שכן בשבחו עליה תחלה
 ולבסוף לא פסיל אם עשה בה הגדול מאמר
 קודם ביאת ב'ט לא פסיל לה ביאת ב'ט אצל מאמר
 והתנ' דבזכיר וכו' ומשנא ביאת ב'ט פסלה מפי בקוף אינו
 פוסל וצביא פריך והא קאמר שלא הוא פוסל לתחלה וכו'
 ומכאן שביאה לאתר לא אביא קאי ומתריך חסור מיתקרא
 והכי קתני ב'ט שטס ויום אחד הוא פוסל לתחלה וה' פוסל
 תחלה וקוף במדכאמ' במאמר אבל צביאה אפילו בקוף
 נמי פסיל כי ידע ב'ט שטס ויום א' חבא על צמח פסל על ידי
 אחי פי' שעשו בו מאמר תחלה דהאי כי ידע שבסוף קאי
 קנאה וזכה בעבסי אחיו וא"ל דאי קני' לקני' הרי קטילה
 ואיט' עתה גמ' עד שיגדיל אם במאמר וקידושי אחיו
 קידושי' וגמוריו' וגדושי' שלמה מי' לה דעת' גמ' סגולה
 אם במאמר קידושי' נמה' והלית' לזיקת' דאי
 קידושי' וגמוריו' נמה' להיות כמשת' לזאת גמ' כלל חליטה
 אבל צביאה גורמת בה כדכתי' נמה' יבא עליה' ביאת ב'ט
 ביצמרת' עד שיגדיל ויבעול' והך ביאה הוא קני' וגמור

ואם לא נגדשה אינה נרדפה חלילה דכח ולקחה לו לאשה כן לקחה
נגדשה אשה לכל דבר מתה ומתחוללת

ולא מתבטלת שאינה נשאה אינה גומרת וחשובה כמאמר
אנכי נשאתי אשה עולה שני יבמי וכל שיש עליה זיקת שני יבמי
חוללת ולא מתבטלת שכן ומת אחד מהם יבמה יבא עליה מי
שעליה זיקת יבם אחד ולא זיקת שני יבמי נשא אשה אחת
יבמה ומת ולא אחים הרי זו פטורה אף מחלוצה אשה דאשה
יבמה קידושין לא קידושין ואי קנין קנין כלום עד שיבא
שערות אבל בפסוק הואיל וזקוקה לו שאינה רבנה כמאמר
סליק פליק האשה נשאת עשה אשה

אשה אחת או פיתה אותה מותר לישא בתה אמה ואחותה דאשה
תורה לא בטעמי דאונס או המפתה מתבטלת אשת חייב
טעמי מקרא נשא אדם אעסתר אביו ומפותת אביו דאשה
אלא שאר אביו ולא מיקרי שאר לא בטעם וכן שה לבשר אחד
ולא באונס שהוא אקראי בעלם ואעסתר בטעם ומפותת בטעם
ולא מיקרי כלל ליהודה אוסר באונס אביו ומפותת אביו
ומפיל טעמי בגמ' משום דכל לא יגלה כח אביו כלל כח
אביו מפיל מחמת אקראי בעלם לא יגלה דלאשת אביו לא
אעגליך דהא כלל לא יקח אשת אביו ודכח מוקמי
לשומרת יבם וזהו כח הראוי לביאה וקם מיהייב עליה משום
אשת אביו ומשום שומרת יבם אלא כן ומשום יבמה שכן
אכל כמעסתר בטעם ומפותת בטעם לא פליגל יהודה גמ'
תנינא להא דתנן רבנן וכו' כלום שטעם בשטעם מה שטעם
בביתא ושם מיין דזמית דביתא ניקר והא דתנן הנהגה
האשה שחשד ויבא עליו קול אסור לישא אמה שמה לאחר
שישא את אמה תהיה בתה רגילה לראות את אמה ותאמר
ואמה לא תקפיד בזה שהרי אינה נאסרת עליו משכיל שכיבת

בתה ואם נחשד גידא לא ישא כל שכאנש משה דאסור
לשא בתה לא תקשי בטה ומותר מן הדורה אבל לרב
לסתכלה ומקשי בגי אס כהיכי תש עשומי לסתכלה ומש
מתנ דשרי לסתכלה מיירי לשחר מיתה כלום לאחר שמתה
הא עסה והמפותה דת לטא למגזר מיירי בטל בכל העדות
נאמרה שכיבה צפרש קדושים בכלתו ודודתו וזכור ובהמה
ושאר עדות נאמ' בה לא תגלה והיט שכיבה וכא' ב'א'טה
ואמה וצ'שאר קדושות הנאסרות לו מהמת אשתו נאמ' א'וש
אשר יקח את אשה אחת אמה ואשה לאחותה לא תקח עוד
ל'ם לך דרך ליקוחי אסור כשהיתה הראשונה לקוחת ב'קדושי
חייב על השטה כשנא עליה דבשטה ליכא למימ' ליקוח דהא
לא תפשי בה קידושי ומקשו ליה רב פפא לאצי בגי א'א'ענה
ג'י אחות דכח' איש כי יקח את אחותו בת אביו או בת אמו
הכי נמי דרך ק'חה אסירה דרך שכיבה שריא והוא הדין
נמי דמצי פריך מל'א יקח איש את אשת אביו דלא מיחייב
מאשת אב'ו דרך ליקוחי ומתייג ליה ליקוחי ב'ב'טורה
סתם הראוי לק'חה ק'חה הראוי לשכיבה שכיבה פי' היכא
דליכא למימ' ליקוחי ממש כג' באהורא דהא לא תפשי בה
קידושי וכג' נאשת אב מפרשי להו שכיבה והראוי לק'חה
כג' נאשה הנאסרת מהמת איש'א איכא למימ' דלא אסר
הכת ל'א היכא דהו' לו ליקוחי כראשונה הולכך אשה ואמה
אינו חייב ל'א נאונש על השואמה אבל עשא על השואמה פטור
והוא הדין לכל הקדושות הנאסרות לו מהמת אשה כג' אחות
אשה דבא א'א' אנש אשה וכו' והוא הדין דמותר לש' אחותה
איפוך אמ' קרובי אשתו מ' האונסי אסרי מ' השואמי שרו
שאר כתי' בה דבת לכל שאר בשרו ו' ו'ט' שוא' איכא
שאר דבת' והו' לבשר אחד תייר תייר באונסי שהוא דרך

למנוקד

לויטא שאר

מתני

הגורות שנתעוררו וכו'

לא חולצין ולא מיבמין דאחזה מן האב בעני ואי א"ל חיים
אחר אביו דרחה אפקדיה לזרעיה כזרע בהמה דכתיב וזרמתי
זרמתי ואפי' היתה הודתו שלב ראשו שלא נקדושה כלום א"ל
דתייהו לידתו בתדושה דאית לאיחלופי ביש אפי' הכי לזרעו
לזרעיה וכן השפחה דבנה נמי בתר דידה אצילולא בתא
כדכתיב הששה ויולידה ולא חולצין ולא מיבמין
בני יודא אמתא אשתחרור יודא שס השפחה למנעבש
לאחר מיתה ואפי' ש'לו בעים דקסבר מ' קרובא לגוי דכתיב שולל
דמי' אילו היו אחי מן האב ולא מן האם כולל נלמ' לא פליג
ואי' אב לגוי כדפריש' מן האם ולא מן האב כולל נלמ' לא פליג
א"ל דכתיב שולל דאמי משום דכתיב נלמ' ידע דאחיות מן האב
אחזה ויולל אתי לאיחלופי ביש דאמרי אחים מן האם שרי
למנעבש נשי דהדדי כי פליג מן האב ומן האם מא דשרי כסר
בת אבא שרי' ליה דהא בני פלוגא קרו להו הולכך לא מסקי
אינשי אדעתיהו שה' אחי מן האם ומידע ידע דהא דשרי
לזרעו משום דאי' אחזה מן האב לגוי דסתם גויה זוהי הית'
אחר הוי נלמ' אתי לאיחלופי ביש תרו להו נמי בני פלוגא
ומדבר דברי אינשי אשתחזה ואמרי הו ודאי אחי ניהו וקא
שכינ' ליה באשת אחיו ואית למשרי בשר לבי האי גויה
איכא דאמרי אפי' באחי מן האם ולא מן האב פליג ושרי רג'
שנתעורר כולל נלמ' ידע דכתיב שולל דמי ולא אתי לאיחלופי
בשר ל' ולית היל' כרבאחא בר יעקב דבי אמרי נמסכת
סוף פרק צלמערבי' לית היל' כרבאחא בר יעקב דלמ' את
למסרך דטורא גזרינ' באחי מן האם משום דידלמ' את
למסרך ביש אחר ולעשות כזה המעשה שני אחי תאומים
גרים דהני ודאי אחים ניהו מן האב דקיימ' ל' טיפה אחת הוי

וּמִתַּחֲלָה לִקְרַת לְשִׁמְתָם וְאֵת לְמִיחֻלּוֹפֵי כִּישׁוֹר דְּמִידֵּשׁ יִדְעֵי כֹחַ עֲלֵם
דְּאֵחִי מִן הָאֲבָהָה וְאֵי לְתַלְמוֹת אֲחֻזָּתָן בְּזִמְתֵּי אִפִּי הִכִּי לְאֲחֻלָּתִי
וְלֹא מִי בְמִי דְאֵי לְהַצִּיב דְּהָא אִיתְפַּקֵּד זְרָעִיה וְכוּלֵּי עֲלֵם
יִדְעֵי וְלֹא אֵת לְמִיחֻלּוֹפֵי כִּישׁוֹר וְאֵי חִיבֵי מִשּׁוֹם אִשְׁתֵּי אֲחֻזָּתִי
קִידְשׁוֹ לְאַחֵר שְׁתַּגִּירוּ דְּגֵר שְׁתַּגִּיר כְּקֵט שְׁמֵלֵר דְּמִי הוּלְכֵךְ
אֵי לְאֲחֻזָּה וְאִפִּי מִן הָאֵם וְהָא חִיבָא הוּא דְלִכְחֵהּ אִסּוּרָא
אִיכָא כְּרַב שֶׁשֶׁת וְדִלְמָ כְּרַב אֲחָא בְּרִי עֲבָדֵי לֵילִי אֵת לְמוֹסֵךְ
לְאֲחֻלָּתִי וְלֹא מִי בְמִי דִּיעֵי יָבוֹם מִן הָאֲבָהָה הוּא וְהֵן אֵי לְהַצִּיב
דְּזְרָעֵי בְּהֵמָה אֲבָל חִיבֵי כְּרַת מִשּׁוֹם אִשְׁתֵּי אֲחֻזָּתִי שְׁהִי
כִּישׁוֹר שִׁינָה בְּנֵם כִּישׁוֹר לְכָל דְּבִרְיָהּ וְחֻלָּתִי מִי בְמִי
הִדְרֵי עֲבָדֵי מִשְׁחֵי עֲלֵה אֲנֹסָה מִעֵת חֲלִיצָה
דִּינֵי מִשְׁמַע מוֹמֵחִי וְהִדְרֵי תֵּמֵי הַדִּיּוֹטוֹת וְהָא אֲמַתָּה בְּנֵי
וּמִפְרֵשׁ יִדְעֵי לְהַקְדוֹת הָאֵי וְהָאֵשׁ בְּנֵי קְדוּשָׁה וְלֵהֲכִי קְדוּשָׁה
הַדִּיּוֹטוֹת דְּלֹא בְּנֵי שִׁיחֵי מוֹסֵדֵי דִּי חֲלִיצָה בְּמוֹעֵל מוֹעֵל
שֶׁלְעוֹר דֶּךְ כְּשֶׁלֶט חֲלִיצָתָה כְּשֶׁהָ אֲבָל לְבַת חֲלָה לֹא כְּרֹמֶפֶל
בְּנֵי גִזְרֵי מִשּׁוֹם מוֹעֵל מוֹדוֹפֵט וְעִיקָר חֲלִיצָה בְּסֵדֶל שְׁלֵשׁ
קֶשֶׁה וּמְכוּסֵל וּמִנְפַּחֲתִי אֵי לֹא תִקְרָה וְאֵי דֶרֶךְ גִּי עֲבָדֵי אֲנֵלִי
עֲבָל שְׁלֵשׁ פְּסוּלָה דְּמִידֵּי דְּמִיגֵי בְּעֵינֵי דְּכִתְּנֵי עֲלֵו וְעֲלֵמִידֵי
הוּא דְּכִתְּנֵי וְאֲנֵלֵךְ תַּחַשׁ וְהוּא שׁוֹר סֵדֶל שִׁישׁ לֹא עֲקֵב כְּשֶׁר
לְחֹץ בּוֹ וּמִשּׁוֹם דְּבֵי לְמַתָּה שְׁמֵי לֹא עֲקֵב קִתְּנֵי יִשְׁלֵי עֲקֵב
מִן הָאֲרִיכָה וְלִמְטָה כְּלוֹמֵר שְׁחִתְּכָה רִגְלֵי לְגִמְרִי וְהוּא נִשְׁעֵי עַל
הַסּוֹק שְׁלֹשׁ כְּשֶׁר דְּאִיכְתִּי דְּלֹא אִיקְרִי אֲבָל אִם שְׁחִתְּכָה רִגְלֵי וְסוֹק
שְׁלֹשׁ עַד הָאֲרִיכָה וְהוּא נִשְׁעֵי עַל הַיָּדִים שְׁלֹשׁ פְּסוּלָה לֹא אִיקְרִי
וְאֵת דְּבִנְיָ פְּסוּלָה לְחֹץ מִי שְׁחִתְּכָה רִגְלֵי וְאִם שְׁחִתְּכָה לְחֹתֶם
לְמוֹעֵל תִּפְקֵד לְמוֹטָה אִיכְתִּי לֹא דְּאֵי דִּיּוֹת מִיכְרִי הַסּוֹק רִגְלֵי
שְׁהִי יִכּוֹל לְהִישָׁע עֲלֵו יוֹתֵר מִמָּה שְׁחִתְּכָה רִגְלֵי מִלְּמַעַל
לְמוֹטָה וְכֵן הֵרֵב לְפִאֲסִי פִירֵשׁ הַמִּשְׁעָה בְּשֶׁטֶף אַחֵר מִחֲמַת

זאת התקן שא ואמ' דהאי מתת' לא מיירי בשקטנה דגל דאפ' ^{דאפ' דגל}
לדברי הכל לאו בר חליטה כלל אלא בשקטנה כשאר כל האדם מיירי
לא ברעיות הסט' מיירי דאמרי' בגמ' דלא חליט' אלא בשקטנה
שיש לו רעיות כפי היכי דמי הדק טפי בגל והאשה תשמיש ^{מקנה}
כל הסט' והיכתא' אם רעיות הסט' נקשרת עד קרנ' לארבע
כשרה דלא מיקרי אלא מעל אבל אם הרעיות למעלה ^{הרעיות}
פסולה דמכלהו ^{גמ'} כשי' דיי' כשי'
מותרת יי' כדרב' כדיתא מיטרת חליטה קורא וקורא חליטת
ורוקקת וקורא סמיכת זקנים על ראש פיר העלם דבר' בשקטנה
התם בסנהדרין מפרש טעמיהו' מייאוש' יתעמה קטן ^{השיאוה}
אמה ואחיה לרעה' ויתעמה כלל' גמ' כל זמן שלא גדלה
תחתיו' בשקטנה בעל' דכל דתקן כשי' דאורייתא תב' ^{ומיאווש'}
דרבנ' דמדאורייתא חפ' מייאוש' לא נשיא דאי' קידוש' בטעם
כלום אלא אם כ' קידוש' אביה דסל' את בתי' עתה לאי' ה' ^{ה' ה' ה' ה'}
ובגמ' פסיק דמיאוש' חפ' בשנים' למקבע דוכתא' לשם כך
השערה' מקום מזומי' לכך משמע' לפרסומה למלתא ^{דחליטה}
היא ולא לנעבא לבה' אי' נגיד דלית' חוש' ליקפוט ענה' ^{אחרי}
דקט' מהילת' שלקנים' התקינו' שם לנעב' לשם חליטה' זו
דב' שמואל' ברי' יהודה הוא ואביו' ר' יהודה' תענה' יש בריתא' בירי
דענה' דה' של' בבית' של' עריך' לעצות חליטה' ונא' ^{בית}
די' של' גי' והכי אמר' בגמ' דב' שמואל' ברי' יהודה' תענה' ^{דענה'}
שטרא דממונא' חסומיה' דאי' אמ' ידענא' ביה דפריש' ^{דממונא'}
דג' למיבא' ציה' פי' רבא חמל' אם החמיט' לפרע' של' ^{דממונא'}
בשבושה' ומעיד זה שפרעו' מרענא' נאמנות ששטור' עפי'
זה ונא' גמ' לא בשבושה' גר' אתה ברו' גר' דיי' ^{ממונות}
אבל אתי' אי' גר' והא' דתנ' בסנהדרין' הכל כשר' ^{דיי'}
ממנוט' כהנא' לוי' וישל' המשיא' לכהונה' אמר' הכהן' ^{הכהן'}

גד' גר שאמו מוש' קצא' כד לקמ' אס היתה אמו מוש' ד' אפי'
ישל' ומשי' אהוא את בת לכהו' דבת גרים כשרה לכהו' ודל'א
כל יהודה דא' בת גר כבת חל' ודוקא די' ממונות אצ' די'ע
נפשות לא היו דע' לא סנהדרי' וגר לא היו מושיבי' בסנהדרי'
עלך הוא דבע' מקרב אחיך תשים עלך אצל עלהגר אפי' לו
חברו אתה מקים על' די' בכלל מולך כמו שפ'ט יעמיד ארץ
אם דומה די' למולך שאי' עריך לכלום יעמיד ארץ' ועל' מות
הרבה בתי' כ' כל משימות שאתה משים לא יהו' לא מקרב
אחיק' אס יבא אליהו ויאמ' חול'ט' במושל לכתחלה שומע'
לו אצל כלבמה דלא אתי נאמ' מ' חול'ט' במושל לכתחלה כ' יפ'
טעם גזירה משום מושל מרופט' פיר' נקדע דרך תפי' ח' אפ'תה
ונתלת דגלו' ואז' מ' מ' ואנ' מידי דמ' י' בע' כד לקמ'
וסע' מוטך שהוא קשה אי' דרכו להיות מרופט' ולפי מירפט'
אז' מ' מ' מ' מ' דלא מיי'תב ביה אצל מושל דרכך כי'
מירפט' כוונ' ליה אכרעיה משום חמיונות' משום חס' מושל
שיש מקומות שאי' אות' מושלים מ' ש' לא ער חס' הדגל'
מולמ' על' ופסול' ה' לח' י' משום דלא מ' ח' ח' ח' ח' ח'
דודי דודו מתד' ח' ח' ח' סע' לא' דאית' ל' שט' רחב'
וגדל' הוא ומתך שהוא רחב ביותר עושה לו שט'ם להדק'
על שוקו ואע' שהוא רחב כל כך עריך שט'ם ח' ח' ח'
דכל כמה דמיהדק טפי מע' לח' י' שחול'ט' על ידי הדוחק'
והרי היא ח' י' כשרה' בע' לא' ט' י' לקמיה מופ' ח' ח' ח'
כמו טענת עשויה ב' קטרי' ביה מיתמ' בשעת ח' י' ח' ח'
אות' ח'
עלה אחי' ס' לה בהתרת ד' ע' להודה כדקרי' לה ח' ח' ח'
פסולה וח' י' פסולה פסולת על האח' אצל התרתה לוק' לא'
הוי' לא בשמיטת רוב העקב' כיו' דשמיטת רוב העקב' מ' ח' ח'

אעפ שלא חליטה כולו הותרה ירושלמי ד' חטה
כיה דל הלל אצל שונו כרי שרתא כולה להתירו צאחת מידיה
בייד הוא משה מיתררת בימי ותפסקת בשמל וסומות עקב
בימי ואדרת בימי כרי שתהא התרתה וחליטה בימי שהתירו
התיר דיעות אעפ ששמטה היא או ששמט הוא אעפ
היא חליטה פסולה טעמ' דשמט הוא והיא התרה הא שמטה
היא והתירה היא כשרה בשמטה רוב הרגל אבל רוב העקב
לא מודקתא ששמט רוב הרגל שמא דרוב הרגל בעי לה
למשלפיה חילא וכדעא עליה דחיס כלסח הרגל נסמך על העקב
מסייעא ליה לא ינאי הא דקתני התיר דיעות מעולם וכו'
יבמה שגילה ב' האלים עמדה כמה ימים עמה הא חזינא
אחד מה חיש להביא חליטה לפוסלה עליהם ואעפ דלא נבחוט
לחליטה מיטא חישנא שמא נבחוט התפור במיטא תפור
כש' שלט פסול לא אם כן תפור בדיעות שיחא כולו של צור
תחש דנעל חיס סעילו נב' נעל חת' ביה תחש אי חוליה ב' נעל חת'
הא בדאי עבד שפיר דאמי תרסיותין דיעותו שלט על
הקוסים והפדה כולו שלט עמי לישתרי דהא נעל חת' היא
דמשער העור עמו באנפליא שלטנא דלא חיש במעל ב'ן
מוטה כלומ אפי' מוטה שאינו סומך על רגלו נבטחו אפי'
הכי חולצת והחולצת מ' הסומה ולא פסלינ' סומא לפ' שאינ'
מכיר מיהא יבמת דהא יכול להכירא בגדיעות נא דקלא
עריך למדחסי' לברשיה לדחוק רגלו בקרקע כ' שתחלין
על ידי הדחק ותהא חליטה מעולה והתא ב' מוטה חליטה
כשרה ואעפ דמוטה לא מיני למדחוס רגליה ולשלם דדחוס
רגליה כלומ אפי' הוא מוטה דחיס רגליה אלוהתא דכרשיה
כלומ שרגלו הפוך שאינ' דורס מדריס רגלו לא אגב הרגל הוא
דורס ואעפ דת' מ' הארבוה ולמוטה כשרה התם הוא דכ' תחזק

והוא קם ליה שוקי וכחמ' אמ' מעל דגלו דהיט שוקו אצל דא לאו
דגלו דהיט והדב' אפס' יז'ל פיר' בענ' אחר' לא בר' אפ' חליץ
ולא בר' קפיו חליץ שהיו דגליק' מהופס' ולא יכל' למדחם לעשה
אשר עש' ומעשה דבר אפיו ובר' קפיו מפורש במשק' פרק
אילו מוגלח' בעידנא דנח נפשיה דרבינא חלש דעתה דרבינא
עלהו ואיתחטך כרעיהו ולא את' למספדיה לרבינא
מת' שאיט' שלו אע"ג דבר' עש' דמשמע
שלו ולא שלאחר מרבינ' ליה מדבר' חליץ השל' ולא כתי' עש' עש'
לאיתוי' שלאחר שאם עשה עש'ו' שלשמעל בימי כשרה
בסע' שלעך דוקא במחופה עור כדמוקי בגמ' חלטה דגדול'
כצומ' סע' שלח' נעשה למדת דגלו שהוא רחב לא שהוא יכול
להלך בו' או כסע' לקט' שהוא יב' לו הדבה כיון שהוא חופה
את דוב דגלו חליטתה כשרה בדאי עבד אבד' לכתלה לח' לח'
דגזיר' האי אטו האי גדול' שהוא יכול להלך בו' אטו שאיט'
להלך בו' קט' שחופה את דוב דגלו אטו שאיט' חופה דההוא אדאי
לדרי' הכל פסול לאו מעל הוא חלטה בליה חליטתה כשרה
מפל' בג' דבהא פלוג' דתנא קמא מדמי לה למדרי' דקמי' ל'
גומרי' אף בליה ועלי' חליטה למדרי' כטובה דכגוה' היא
ול' איגזר מדמי לה לתחלת' דעלי' חליטה קא מתחל' (מתב' ע)
כטובה ונפק' ל' בסע' דרי' צפרק אחד דינ' ממונות דתחלת'
די' ביוס דאמרינ' כתי' ונפט' אתה עס' צב' העת וכת' והיה ביוס
החיל' את צב' וזה כיצד גמר די' אפילו בליה תחלת' די' ביוס
בשמן לחליטתה פסול להו' מפל' בג' טעמיהו דרבינ' ילי' דגל'
דגל' ממטר' מה להל' דימינ' אף טא' דימינ' והאי גזרה שוה
לאו מופנה משני ער די' אלא מחד יתר דההוא דמטר' מייחד'
דהאי קרינ' דמטר' עט מייחד' ליה דהא במטר' עש' קר'
בפרשה יד ורגל ואז' וסבירא להו לרבינ' מופנה מחד אחד למדין

דריקתה כיון דלא הוי מעשה באיש לא מעבדא אצל חליטה
שהאשה עושה מעשה במופו שלימיש מעבדא לאפוקי דריקתה
דלא מעשה באיש הוא יצמה שריקתה לפני בית דין קודם
חליטה נפסלה על האשה דריקתה לבדה כחליטה ושם אינה לאויה
להתעבם אלא תחלוץ ואיכא דאמרי הכי שלחנה יצמה שריקתה
תחלוץ דאיפסי לא מאחי ואינה יעריכה לרוק פנים אחרת אחר
חליטה והותרה לעבד תחלוץ כלומר דריקתה מעלאתא היא
ופסלה מיהא ואינה תקנה אלא בחליטה דלא כח וירקה רוק
דלחיה משמש שלא יהיה שם אלא רוק וירקה סתמא כח אפילו
רוק ודבר אחר ואי אפשר בלא יחיה רוק ודוקא צמוצת
דם מצד שיהיה מממשכת רוק עם הדם ואי אפשר לדם בלא
יחיה רוק אצל צמורת דם מופיה לא דליכא המושכת רוק
הואיל ויורד הדם מאיכלו וצומת שאינה ידים כלל חולצת
בשיטה ומשתריא נמי לעלמא מתו
החדש שנחלץ חליטת פסולה לפי שאינו יכול לקרות דהרי
שדיברו בו חכמי בכל מקום שאינו שומע ולא מדבר ולא קול
לשוק והחדש שחליטה חליטה פסול אינה נפטרת לעלם לפי
שאינו בואמר ואמרה כדאמרי נמי ואינה תקנה ללא
לפקחת שפלה לפני הדין ולא לחדש שפלה לפני פקח אצל צמ
ואחר כך אסדויה להיטא ויציא פקח בגו והחליטתו הקטן
חליטתה פסולה דאיש כח צפרשה קטנה שחליטה תחזור
ותחלוץ משתדיל ללכת חלה בעל שיהא גדולה בשעת חליטה
כי היכי דבעי באיש שיהא גדול ולא קטן והא סתם ככה יעשה
לאיש ואם חליטה והיא קטנה יעריכה שתחלוץ פנים אחרת ואי
לא שדא מניא ומשתריא לעלמא חליטה בשנים וכו'
או בשלשה שיהא אחד מהם קרוב או פסול נציא שאינם אלא שנים
בבית האסורי היה המעשה ולבית האסורי בא מעשה הכי

קריאה ועמד ואמר לא חפצתי לקחתה ואמרה מאי צמי ומסוס
 דהרש וחשת לאו בני קריאה נהו פסולי חליטה וכו' דעמי
 קריאה אלם ואלמות נמי להו חליטת פסולה ודישא דמתה דתת
 פקח ופקחת דקרייה לא מעבבא למקרי כדל זורא דאמ דפרק
 המנוחות והעטים כל הראוי וכו' דתת האומ דדי עלי מנהג
 עשירי ואחד מביא ששים בכל אחד וא בכל אחד ומפר טעם
 משום דקים להו לרבנן ששים נבללות בכל אחד אבל בששים
 ואחד אינה נבללת אפי' יש שם שמי היבה שהכל אינו נדון
 כל כך וכל מידת חביו קרייה צל סאה אדם טובל צל סאה חסר
 קורטוב אינו טובל ומותר ביו דתם וכו' אי נבלל מאי הוה אלת
 לא נבלל כשר אמר זירא לא קשיא כל הראוי לביה אי ביה
 דראוי לא נבלל כשר וכל שאין ראוי לביה נבלל מעכבא וכו'
 לביה בענ דאפשר להרמייס בה מותר לביה מנהג והכא נמי
 אג דקרייה לא מעבבא כדאוי לקרייה בשאי ראוי מעכבא
 זו דברי' מאירי והחליטתמי הקט חליטה פסולה ופוסלת על
 האחי דהכי שמיני ליה לל מאיר צפרק האשה ל מאיר אומ
 עשו חליטת ב' ב' בגט בדול מה גט דגולסוסלת על האחי
 חליטת קט פוסלת זו דברי' מאירי דאמ מקשינן אשה
 לבא צפרק הדא על יצמות קט וקטנה לא חולט ולא מיבין
 אמרו לויפה אמרת שאין חולט איש כתוב בפלשה ומקשינן
 אשה לאיש וכו' דכתיב ואם לא יחטף האיש ולא קט ואשה נמי
 חלה דלא כתיבה מיעוטא בענ גדולה כאיש דאיתקש לאיש
 דכתיב ועלתה יצמותה השערה איש כתוב צפרק למדרש
 ולא קט דבא אמי עד שתגע עונת נדריס הית אחת שעה
 שנה ויום אחד שנדריק נדריק והלכתא עד שתביא שתי
 שעות הוי נמי מדברי רבא כלום אפ' של דברי' ל' ינוסי

חולית בהגשת נדרים מכל מקום כך הלכה עד שתצא שתי שערות
דאי לא תמי הכי דהאי והיל מסקנה דמילתיה דרבא הוא אם כי
קשיא דרבא אדבא דהכא משמע תוך זמן כלאהר זמן ואמרת
נדה אמרי תוך זמן כלפני זמן והיל עד שתביא שתי שערות
ממש שהלכה כר מאיר וא"ל דאמרי קטנה שהאשה לכל
שעתייה הרי היא בחזקת בדוקה הני מילי לעט מיאן אבל לעט
חליקה כשיא טריקה עד שתביא שתי שערות והני מילי למחלה
אבן נדאי עבר חלייתה כשהיה ראמרי חזקה שהביא חסימט
חליטה בשנים כשרים או בשלשה ואמאי אחד מהשלשה צריך
או פסול אי הלכה כאותה הזוג שלא כתבא קמא דבני שלשה
והאידנא הוה עמי אהודרי אחמשה וטעם משום לפרסומי
מילתא כי שדא דלשיל וכך פסק רבנא חמאן וכן אתה
טעם חלייתה היא הכשר בעסתה והרי היא חליטה כשהיה
שלא נתכוון לפטוריה בחליטה זו עלמנת שתתן לך מאתם חז
דעכא נתכוון לפטורה ואעפ"י שלא טענה לו חלייתה כשהיה
ובכתובת בפסק המדיר מפרש טעם דחליטה מוטעית כשהיה
דכל תנאה דלא אפשר לקיומה על ידי שליח כתבא בני גז' בני
ראובן דהוה על ידי שליח שעשה משה אתה ושעשית לתת
לחם את מרחק הגלעד וחליטה דלא אפשר על ידי שליח לא
הני תנאה ובכך אתה טענה לא היה יכול להטעות בממון
אלא בכך הטעהו גם מעוסה שנתן לה עלמנת שיתנו לו
מאתם חז' אם לא נתנו לו פסול שהרי שנתנו לו דהא
אפשר לקיומה על ידי שליח כתבא בני גז' ובני ראובן
לשנים כתבו ותנו גם לא שתי הרי אלו יכתבו ויתנו ולא ראמי
לחליטה מוטעית דאי אפשר על ידי שליח מעוסה על כרחו
וכן אתה אומ' בגמי נשים והוא הדיו לחליטה חולית דבמה
שבאו לפטור לחליץ וא"ל אומ' כירי שהוא יבמה נזקקת לחם

בית דין וחולטין דאי נמי לא יבמה הוא אלא מאי קא עבדינן איה
שרינן לה לעלמ' בהכי לא איה בעינן מחלוקת תחלוקת וכלשתבין
עדים שמכירין שהם יבם ויצמה כתבין לה גט חליטה ושרינן לה
וממאנן בית דין נזקקין לה למאן ואעפ' שאי מכירין שאלו דעין
שהיא אמה ואחיה ואם זה הוא בעלה ואיכא למימא איה
השיאה ואדם מקושקש הוא זה שממאנת בו טרי שיעמ עליה
שם מיאון ונלחכי לא חישין דכל כמה דלא כתבין ליה ל' זה
לפיכך הואיל ונזקקין להם ואי מכירין אותה אי כתבין גט
וחליטה עדים הרוואין בה חליטה ובמאן אי כתבין לה חליטה
ומימנה בבית דין להיות בידה לזכות לא מס' מכירין שהם שהם
יבם ויצמה דחישין לבית דין טועין אם יכתבו לה שראוי שחליטה
מפלוט זה ואפי' לא כתבו אשתמודענה חישין שמא תראה
גט זה לבית דין אחר ויסמכו עליו ולא יבדקו אם פלוט זה הסתב
נגמ יצמה היה אם לא ושיאמה ויהיו טועין בהלכה שאי יודעין
שחולטין וממאנן מעפ' שאי מכירין ודבא דידיה אמר וכו'
לפיכך הואיל ואי חולטין אלא אם כ' מכירין כתבין גט חליטה
עדים שראו שחליטה יטול לכתוב לה אם לא שתבו לה בית דין
או שכתבו ואבד עדים כתבין לה ואעפ' שאי מכירין לא חישין
לבית דין טועין בהלכה זו למי חולטין מעפ' שאי מכירין זה
הפירוש שכתבתי אחר לשון הסתב בתלמוד לא אחר לשון הסתב
ולפי גמל דיש טחלי עראה להפך וכפיר הדב ל' ועתה זל
חולטין מעפ' שאי מכירין היצמה והיבם וממאנן מעפ' שאי
מכירין זו הקטנה ובעלה נזקקין בית דין למימאן לפיכך
ונזקקין להם ואי מכירין אותם אם לא הספיקו בית דין שחליטה
בפניה לתבוע גט חליטה האי בית דין שט אי כתבין גט חליטה
ומימאן לא מס' מכירין דילמ' בית דין ראש חולטין מעפ' שלא
הכירו ואם תאמר אנו מאי טעם מתירין לבית דין דאשכחן

מֵעַם אֵשׁ, מִכִּירֵי לִחוּשׁ שֶׁמֶא בִּתְדִי, שְׁלֹא חֲרִיהֶם לֹא יִדְקְדֶן
אֲחֵרִיהֶם, וַיִּכְתְּבוּ בְּנֵי חֲלִיעָה וְאֶשְׁתִּמּוּדֵּהוּ אֵינָם מֵיֵאן מֵעַם
שֶׁמִּכִּירֵי, וְמוֹשִׁיב לְהֵא לִכְא לְמִיחֵשׁ דְּאֵי חֲוֹשׁ שִׁי, לְבִיתֵי דִּי טָוֵשִׁי
וְכֻדְאֵי בִּיתֵי דִּי שְׁנֵי יִדְקְדֶן אֲחֵרִיהֶם בְּדָבָר וְלֹא יִכְתְּבוּ וְגַח חֲלִיעָה
עַד שִׁכִּירוּ דְּחִישֵׁי בִּיתֵי דִּי שְׁנֵי שֶׁמֶא בִּיתֵי דִּי דְּאֵשׁ, לֹא דִקְדֶן
וְחֲלִיעָה מֵעַם שְׁלֹא הִכִּירוּ דְּבִי דִינָא בְּדֵי נִינָא נִמִּי דִּיקִי, וְדִבְא
דִּי דִּיהָ אֶם אֵי חֲלִיעָה, שֶׁאִם סָם מִכִּירֵי, בִּיתֵי דִּי קֹדֶם שִׁיחֲלִיעָה
עֲרִיכִי, לְחִקְדֹר וְלֹהֲכִיר אִם אִמֵּת בְּדִרְהֶם דְּחִישֵׁי, שֶׁמֶא בִּית
דִּי, שְׁנֵי לֹא יִדְקְדֶן אֲחֵר בִּיתֵי דִּי, דְּאֵשׁ, דְּבִי דִינָא בְּדֵי דִינָא
לֹא דִיקִי וְשֶׁמֶא יִטְעוּ בִּיתֵי דִּי, שְׁנֵי וְלֹא יִדְקְדֶן בְּדֵי בִּיתֵי דִּי, דְּאֵשׁ
וַיִּכְתְּבוּ וְאֶשְׁתִּמּוּדֵּהוּ הוֹכֵךְ מִתְקַטְט מִתְקַטְטָא שְׁלֹא יֵהָא בִּית
דִּי, דְּאֵשׁ, חֲלִיעָה, שֶׁאִם סָם מִכִּירֵי, וְזֶה הִלְשׁוּ, עֲבָא לִפִּי לִשְׁנֵי דִּי
דִּישׁ מִחֲלִיעָה, מִתְנֵי שֶׁמֶא הוֹהֲגֵת לִי מִתְנֵי
מִפְרֵשׁ וְלִשְׁנֵי הִקְדֵּשׁ הָיוּ אוֹמְרִי, פִּיטְקִי, הִלְלוּ מִנִּי יִבְמִי, וְלֹא
הִפְעִיתָ לְחִתְתָּהּ, וְכִכָּה יִעֲשֶׂה לֵאמֹר וְכוּ - צִמְסִיתָ שְׁטוּתָה וְפִקְחִי
מִדְכֶלֶת כִּכָּה עֵיכּוֹצֵא, וְעִשָּׂה יִבְמִית לִי לִשְׁנֵי הַמִּשְׁנֵה הוֹהֲגֵת
אֲחֵר לִשְׁנֵי הַפְסוֹק בָּאָה יִבְמִיתָ לִפְנֵיהֶם וְחֲלִיעָה וְדִקְדֶן דִּקְדֶן
וְקֹדְמָה כִכָּה יִעֲשֶׂה וְג. וְכִשֶּׁהוּקְדָה, מִשְׁחֵר שֶׁאִירֵעַ מִשְׁחֵרָה
שֶׁהִקְדָה לְהוֹרְקֵם אֶת כִּלְהַפְרֵשׁ כֹּלָה לְמִנְהָה מִקְדָּשׁ שְׁלֹא חֲרִי
וְנִקְדָּשׁ שְׁמוֹ שֶׁ בִּית חֲלִיעָה הָעֵל כִּכָּפֵר עֲכּוֹם בְּשִׁמְךָ מִיטָה
בְּרִיעִי, וְלֹא מִיטָה בְּתַלְמִידִים, תַּלְמִידִים הַיּוֹשֵׁבִים שֶׁם אֵי עֲרִיכִי
לְקִדּוֹת בִּית חֲלִיעָה הָעֵל מִיטָה עַל כִּלְהַפְרֵשׁ שֶׁם לֹא חֲלִיעָה
הָעֵל לְפִשְׁמִים גְּרִיסִי, כִּי שֶׁתֵּהָא קִדְּמָה שֶׁם גְּמֻלָּה בְּשִׁמְךָ
פִּשְׁמִים כִּלְאֲחֵר וְאֲחֵר וְהִלְכָה כִּלְיָהוּדָה גִּמְלָה
אִפִּי מִטְבִּירִי לְעִיפּוֹרִי וְאֵשׁ שִׁישִׁי בְּתִיבִיהָ דְּלוּתָהּ
תִּבְרַךְ אֲחֵרִין לְעִיפּוֹרִי פִירוֹשׁ אֲחֵר הֵךְ שֶׁתִּי שִׁירוֹת קִדְּמוֹתָהּ
מִשְׁמַע לְשֶׁ עֲרִיכָה חִיבְמָה לִילְךְ אֵתְלָהִיבֶם מִשּׁוֹם גְּמֻלָּה בְּשִׁמְךָ

קוראה מאן יבמי וכו' וקורא לא חפצתי לקחתה חולטת ודוקתת
וקורא ככה יטשה לאיש ונקרא וג' דמקרי גט חליטה המדקדק
את האשה בשעת חליטתה מקראות שהיו קורין היא והוא קרי גט
חליטה אסוקי מילתא הוא גרסי סיום דבר הוא ואפי' קרי לא
לחודיה משמע דאבה יבמי מינה סליק ועלה קאי וכן חפצתי
לקחתה דקא מיטער מתעסק וטורח להקדושה לא אבה יבמי
כאחת מודה דבא בלא חנה יבמי דבענן שלא יפסיק דא' ופסיק
משמע דהאי לא אדיו שא קאי דאמרה מא' יבמי להקים לאחיו
אם יש לא כלום לא מא' לא אבה יבמי אמר בלא חפצתי
לקחתה שהיא פתחת קראתו לוכא למימי האי לא לשל קאי
הולכך אי מפסיק לית לך ה' דלא אמרי' א' ויבדא דידה קמין
למחות מה שהיא אומרת לא חפצתי לקחתה כל זורא דת' בספר
לא גרסי' ליה ודבא חגאל גרסי' ליה ממא' עד יבמי מקרי' פסוק
מלא עד לקחתה ומדלג חפצתי משום דהוה ליה לגיטא בלא
שרטוט כדאמרי' בפירקא קמא דג' שלש תיבות של פסוק אחד
אי' כותבי' בלא שרטוט שתיס כותבי' שירטיט ג' חליטה
וכתב טלה פרשה מא' יבמי וכו' וכן כולם והא לא נית' לכתב
כי מ' שרטוט גמי הי' אמרי' דשרטוט מהנ' והא הוה ליה כותב
פרשה בפ' שצמה וקיי' ל' בפ' הטזק' בגמ' אי' כותב' מילה
להתלמד בה והלכ' כמר זוטרא ולא דאמי לכתב מילה שתיס
להתלמד בה דהרמ' ארעא דפרשתא סתב' לה דתהני שצמה
קטנה דקימא ל' תורה חתומה ניתנה אכלהאי סיפור' דג' ימים
הוא ולא בקדושתיה הוא שקלטתו הרוח והעבדו ולא בא
לפני יום הולכך תלמודא קאמ' ליה הוא מרוך והיא גזי' כי
קלטתיה רוח למילה אזל ומעא להדי אפי' דיבס של מעלה
בענן עד דימטי להדי אפי' נהדר אי' אזיל לית לך ה' דגמי
גרסי' אמ' רבא אכלה תאמא ודקת' מכלא גרעשתא ודקת' לא

עשה כלום פי' שום מעשה וזכרה הדוק וכן נדרג שמה ^{לפי}
 במעשה אדמה מתנהג בגדג שמה דארעא: לענין הזקנים
 וידיקה בעוד שהיא דוקקת והדוק יוצא מפיה יעריך שיהא לענין
 הזקנים דבר ועשה במדת לין לענין הזקנים
 יתמה ^{אין} ממשא ^{אין} ממשא ^{אין} ממשא
 הדרג עלך מלכות חלילה
 שהשיאה אמה או אחיה לא מן האירוס אבל לא מן השוא
 וצב מסר טעמיהו דבית שמאי דבא אמשאי אדם טורח
 בעבודה ומפסידה פי' סעודת שואי היכך אי אמרת תמא
 ממשא ולא נבי לה דהאילו אינה קמיה לו לצמרי לא טרח
 בעבודה ומפסיד הטשאי ובית היל נחא ליה דתפוק עליה
 קלא דאישות ולא מימשא בצעל אבל אם מת ולא מימשא
 ונפלה לפני יבם אינה יוצא ממנו במיחו דכיו דנפלה קמי
 דהאי ט לא מנעא עקרה נשואי דאש דאי מקשו לאחר
 מיתה ותמא עד שתגיל ותחלוך או תתיבם לא לתר בצעל
 דבית שמאי היט ארום בצעל וביבם דיש מיא לאחר מיתה
 לעקוד שואי ראשון בפטו אפי' בארום ראשון אינה יכולה
 למא אלא אם כן הארום עמה בפני בית דין אבל אם איט
 עמה אין בית דין דשאי להחירה לשום אדם אחר בבית דין
 כלום מומח' ובית הלל מכשרי אפי' שהיו טורח ואילו מודים
 שיעדין שלשה כדמפר לקמי צבא אמרו בית הלל למאנת
 והיא קטנה אפי' אדנעה חמש עשרים כלום כל צמי שהיא
 קטנה הולכך וממאנת בכמה שואי ומשום דבעי למיתר
 תמא טעם דבית שמאי משום דאי בטותי של הפקר אקדמה
 למלתיה דבית הלל ולא מיתרמי לא הכי אין בטותי הפקר
 ואפי' מן האירוס לא תמא ותתארס לאחר ותחזור ותמא בו
 לא ממאנת בזה ותמא ממאנת לאחר עד שתגיל ויהיו
 קידושיה גמורין ולא תתא עוד משע במיחו דהפקדות הוא

לעיתים לא כלום ולישן צמחה בן מדק ותמא, בראש ותישא
בג' פרידן הא מיאעד היה חדא זמנא כי נפקא מיטה ומתריך
אמ' עולא דתתי קרנ' תמא ותגיד' ותתארס או תמא ותישא
למלתר' פי' תרתי קרנ' לאו למיהדר ולמא, זימנא מחורתי לא
תרתי מילי נינהו מימאנת וממיתת ליארס לאהר עד שתגיד'
כדי שלא תחזור ותמא, בשני ח' אס ר' יצחק לישא ממאנת
ותשא לאתר דת לא ממאנת לבית שמאי דנאמא הי' א'

גמ' ממאנת למאמרו לבית הלל מהה' מיאור
ליבם במאמרו ותמא בל' גט אכל להפקי' עזיקת לא מהה'
וצי' חליית' ולבית שמאי למאמרו אינה ממאנת דמאמרו
עילוי עזיקה דאמי וכס' שאינה ממאנת לעזיקתו כך אינה
ממאנת למאמרו מאי טעמ' מאמרו וצי' א' כלום אס'
עליה דהוה ליה בעלה ממאנת לדברי הכל דאיהו עבד בה מצוא
שבדא עזיקה וכד' דמיא' לאו נישואי קמא עקר לאחר מיתה
אלא דהשתא קא עקר וכי עקר מאמרו וצי' א' דאיהו קא
שלא עזיקה דבאה על ידי נישואי הראשונים כיו' דרחמי' למיטהו
עליה בגדולה הכא בקטנה לא מיצא עקראי ממאנת אף עזיקת
דא' דעזיקת קמא דחל' עליה מיצא עקראי ולא בשי' חליית
מאי טעמ' נישואי קמאי עקראי כל היכולה למא' ונפקא מי'
שת קטנה נישואה לחתונה ולא קיבל אציה קידוש' כג' שהשיאה
אביה לאחר תחלה ועל דשה והיא יתומה דחיי' האבויט' למא'
ולא מיאנת זו ומת עריתה חולנית שאינה ערית הובת להפטר
משום ערית ערוה' גמ' דב' ד' א' מדאורייתא א' כ' א'
נישואי' דקטנה היא ורימי' ערה קמיה לחליית' ויבס' ולא חתו
נישואי' דר' עקרי דאורייתא הו' לכך מיחליץ חליית' להוהה
לשוק' אכל לא מיצמח משום נישואי' דר' ב' א' נישואי קמאי
עקר כד שולח תמא, ערוה השתא ב' שאל' דבשעה שמת' ערית

עדה עת ערוה טאט אעל דמהט מיאן לקטנה יצמה בעלמ
למיפק בלא חליטה לא מהט לגבי ערוה אם מיאנה באניה שהוא
יצמה להווי עתה מותרת לזכוס דתאני דאמי בלחזקע
קטנה שמיאנה בעל מותרת להטא לאניו דעקרתיה
לעשואי והואי כטמסה ומפחה אצלמת בעלה ואל מיאנה
זו ומיאנה ציצם אעל דנפקא בלא חליטה דקידוש קמאי ערד
אפי' הכי מסורה לאניו משום מראית העי' דמשעת נפילה
דאהט טשואי קמאי למיפל קמי צצם ולא עריכה מיאן לעדיה
נראית כגלת שלחמיה הולכך הכא נמי אעל דעקדא לעשואי
קמאי נראית עתה כערת בנה הואי לואהט טשואי אחר
לאסור עתה עליו עד שעת המיאו' הולכך עתה למ
מתבמת אצל כי מיאנה זו לזיקת לא אמרין כשעת נפילה
ודאית כיצמה ואעל דמיאנה לא הותרה לשוק דהא איסור יצמה
לשוק לעקד קמי על ידי חליטה והא עקדא ליה צמיאן מיאנה
יצמה באחד מהאחים לזיקת בעלה דעקדא טשואי והואטו
גביה לא מצעים עליה דידיה דאסירא אלא על כל האחי' נמי
אסירא דקימא עליהו כביו' שלא בעה שוב לא יצמה מיד דהוה
אבעלת הגט אם נת' לה לאחד גט מפס' לה אכולהו אחי' משום
דאמרי גט להויעא וחליטה להויעא ואות' למיבעל אחד חליטה
מיאן נמי אמרי מיאן להויעא וחליטה להויעא ואות' למיבעל
אחד חליטה בעלתה גט הוא דקא עבד בה מעשה אחד מ'
האחים עבד בה מעשה וקא פסיל לה אכולהו אצל הכא איהי
קא עבדא בהו' דעחד מיניהו מיאנה ומשום דמיאנה אהאי
אמאי תתסר אחריו' ביה לא ציניא באחריו' ציצא
ליש' אח' ולא דמיא לבעלת הגט דהתם הוא דקא דחי לה ויש' בו
כה לחרוטה כמו' שהיה יכול אצל הכא איהי קא דחיי נפשו
מאי דדחיא נפשה שמיני' לה אצל יתר ממה שאמרה לא

דמיאנה

ואיזה הא קאמרה כך הוא דלא רענא הא כחצק רענא הכין
הנבזה פארתו הזון אמר לאו זל תדיר אנן ואזהרת כד אשתא
יטומה לקידוש תבשיל דאיה דבגרת הים כדי לארחוקי מ
הגיאונט פד אמוך רבנן נדינא דמקדש יטומה קטנה ויכחיש
ליה ונזיפנא ליה מישא לא מהנפקנא לה מצעלה
מתנן איזו היא קטנה שתיכח למא וכו' כל
שהיא אמה או אחיה לרעה כלום שהיתה בת עשה כג
תשע בת עשר אינה עריכה למא ויוצאה בלא כלום כל תענית
שאינה יכולה לשמור קידושה וכו' אפי' הטיאנה אמה או
אחיה לרעה אינה עריכה למא ל' אישר אומ וכו' לא יחסי
לאפלוג לא מילתא באפי נפשה קאמ שאינה חסונה אשתא
היא קטנה בת ים הטיאנה לא תאכל בתרומה לא הדי
מפיתה ותג האונס והמפתה לא פוסלי ולא מאפילי דפר למטה
ומיאו מיהא בשא ל' אישר כדתנא בהדיא בגמ' ול' יחסי פליג
עליו בגמ' דהרי היא כאשת לכל דבר להאכילה בתרומה לפסלה
וליורשה ולעמא לה ל' אישר ב' יעקב אומ כל עכבה שהיא
מ' האיש כאילו היא אשתו וכל עכבה שאינה מ' האיש כאילו
אינה אשתו בגמ' מ' שכן דושה לומ' נת' לה גז' זו היא
עכבה מ' האיש שהיא דושה לעמוד אצלן אצל הוא מעכב
על ידה ומגדשה בעל כרחיה לפיכך אשתו גמורה היא ומסור
בקדושתיה בבקדושת גרושה גזולה ופסלה מ' הטהוה לנשא
לכה משום גרושה מיאנה זו היא עכבה מ' האשה ואשתא אונה
אשתו נסיפה דמתנן דקתנא הממאנת באיש היא מותרת לרבו
וכ' פדוסי קא מפדוסי מילתיה דל' אישר ב' יעקב
דנפיש דיטוא ולמי לגמ' גרושי דנפיש נמי
מיליה אמרי אתי לאיחלופי בגמ' איגדש אתאשתו בגמ'
שפדו ב' לא יבינא כך וכו' ולאו גמט איהו דהא איהי יבינא

ביה ובעל כרחיה היא מתגדשת ומתארת משה וימאה בלא גו
 אפרדין כסא נאה ויושבת בן וטשמי אותה לבית בעלה כל
 משתחוה ומה לא מיאנה לא צפניהם הרי זה מיאון מ'עפ
 שאי שם ביתדי מיוחד הוא לנפש שם אנשים הרבה א' אפס
 שלא יתנו מהם את לבם למיאו ביתדי מ'עפ דאיכא למימי אי
 לא בעא תחות ותזיל אפי הכי הוי מיאון והיא שומרת משקנה
 עליהם והקפידה על שהיה בעלה מטריחה לשמש ואמרה אי
 אפשי בבעלי הרי זה מאון מ'עפ שאי שם אורחי לא שני' טה
 אוטלטה ואי עתה לב על אמות מיאו די נכד ואי עדיך ביתדי
 אחרי ואפי שיגדה בעלה מ'על חמני להביא חפץ דאיכא למימי
 כוסס דמטריחה הוא הרי זה מיאון ועמדה ושמה ב' עתה
 ולא גדי והגדילה ועקדשה בלא מיאו ב' עתה והלכתי י' עתה
 ב' עתה ב' עתה ב' עתה ושאת ב' עתה ועתקדשה מ'עפ
 דלא מ'עפ ביה בעט כולי האי מ'עפ הכי הוי מיאו ב' עתה
 ומ'עפ ב' עתה דקמא דלא תימ לא אמרי עמדה ושאת מ'עפ
 עתקדשה הוי מאו לא היכא דלא עשאת ל' עתה מ'עפ היכא
 דעשאת ל' עתה דאגרא ביה כולי האי אפי עשאת מ'עפ עתקדשה
 לא הוי מיאו עד שתמא להדיא קמל ומ'עפ ב' עתה דקמא
 לכל דבר לא יתיי דאס הוא בתי' לכה אינה מוללת בתכה
 לישדעל אוללת אי נמי לא סילת פירות ול' יהושע בתי' לכה
 מוללת בתרומה כה בתרומה דרבנ' כדאמר ב' עתה
 זכאי צמיא אתה דרבנ' אפ' עתה ג' עתה ב' עתה ד' עתה
 ומיטמא לה אם הואכה ומ'עפ דעשאת דידה דרבנ' היא
 אוקימנה בהאסה דהיא כמת מיטה כיו דהוא יודעה קדי
 ולא עמ' ליה ובהפ' דעדיה מ' עתה עד שתהא מ'עפ
 הל' כל יהושע דהא' ל' עתה שמות הוא דבתהא מ'עפ
 וימאה ב' עתה מ'עפ לה שתנה קא ס' דע דקסבר מ'עפ עתה

כלום אל תמאסנה בעלמא ואטג דנפקא בעל כרחא וכל שכן
דנפקא מדעתה דדינא הוא דלא ית לה כלום כי היכי דלא תהוי עשירה
בזכר ותרגל עיניה בזכר להנשא למשה בע אדם ולטול מיטתה
ולקמן מפר ואזיל דאפילו אלבא דל יהושע אי לה כתובה וזאה
בגו דבעל כרחא יש לה כתובה לא פסלה מן האחי שמונת פתרוני
כא נוסה ומפותה דתג נשא אדם אנסת אביו ומפותת אביו וכו'
ולא פסלה מן הכהונה משום גרושה שאי לא גרושה מאלא עקירה
משום הרשאות דאמרה אי אופשי בקידוש ומי מגאנת אינה
עריכה להמתן ג' חדשים לאחר מיאונה דשקרתיהו ולטול מיטתה
בכל שאר תקנה שאמר חכם לכל הנשואות שער יכרת להמתן לאחר
יציאת מבטלה שלשה חדשים ויוצאה בגט עריכה להמתן וכו'
דלכא לפקודי קטנה במעוברת לא חילקו חכמי בתקנת נשואות
אלבא דל גיעזר כולי עלמא לא פליגי הא דאמר שמואל דאמר
יהושע ולא כל גיעזר ספיר קאמרת דמודי שמואל דלל עשור
אי כתובה לשום קטנה דהשתא ירושתה ומציאתה דמידה לדידיה
קאמר דלא מתקמא בה תקנתא דרבנן וכל שכן כתובה דמידה
לדידיה שהרי כשתוקנו חכמי נשואי ליתומה על ידי אמה אחיה
להנאה ולטובתה תיקט כדאמר צל הרש ששם פקחת כדי שלא
ינהגו בה הפקר שאי קטנה יודעת לשמור עיניה מלהתפתות
כי פליגי אלבא דל יהושע כלמא הא דאמרה רב דאמר כל גיעזר
ולא כל יהושע לית דרב אפי' לל יהושע אמרה דעד כאן לא
קאמר דמשויה קיימי' לא מדידה לדידיה כל ירושתה ומעשה
ידיה ומציאתה שיהא לצעל כי היכי דלמנעו מלשוא אותה
אבל מדידיה לדידה לא כלמא לא הכנידו על הצעל שיתן לה כתובה
אפי' תנא היא בעל כרחא משתעמוד בקומתה מפר בפדק
המשה משתעמוד ותבנה לחופה דכל חופה אפילו מרסן לרסן
אי צעלה יורשה כדתג מסתן מרסן לא יורשה ולא מיטמא לה

ושמואל תמי
כמאמר משה
אי לה כתובה
וי"ט

דשמעיהו לביתה לל דאמרי משתכנס לחופה אשתה לה עמדה
 בתקומתה ואמרי להו אי עמדה בתקומתה מהנש לה חופה ואי
 לא לא מהנש לה חופה ל' לעזר אומ' משתכנס להנש ל'
 לעזר אי' מעשה קטנה כלום כלום ואי' יורשה ומש' אומ'
 משתגדי לותבעל עלה חרשת שהשיאה אביה כלום אפילו
 השיאה אביה בקטנותה וקבלת קידושיה והוי קידוש' גמורי' אפי'
 הכי ינאשה בגו ומקבלת היא גיטה בעצמה דכיון דלא בענ' ^{בגו}
 דעתה שהרי מתגדשת בעל כרחיה מה לי בתדעה מה לי לאו
 בתדעה ועל קטנה בת' ג' כלום שהשיאה אמה או אחיה
 שהיא אפולת בתרומה כלום בתרומה דרבנ' אצל לא בתרומה
 דאורייתא דאי' בית דין מתנ' לעקור דבר מה הטרדה
 מתנ' נתי' לה גט הוא אסור בקרובותיה ודאשה
 מתגדשת ב' לדעתה ב' שלא לדעתה וקטנה אשת דאי' יד
 למבל גיטה משיודעת לשמור גיטה יש לה יד בדאמרי בגי'
 בפרק האומ' עת' לה גט והחזירה קודם ששאת למיאה
 בו וכו' מותרת לחזור לו אשת' דאס' לא החזירה ושאת לאחר
 ותלאמה אסורה לראשו' אפי' הכי כי החזירה ומיאמה בו
 ועשאת מתוך המיאון את מיאון' וגלי עליה דקטנה היא בטלה
 לגיטה ולא הוי בחזרה שניה כמחזיר גרושתו מששאת
 אסורה לחזור לו דהויא לו שאת מתוך הגדושי' מחזיר גרושתו
 הוא דהא לא אתא מיאון' אבתריה דבטלה' מיאון' אחר גט
 ששאת מתוך מיאון' שאחר הגט מותרת לחזור לו דאוי בטיל
 גיטה דמיאון' אבתריה' דג' דג' ולא היתה עריכה לו ולא חשיב
 מידי' לאחר ומיאה בו כלום חזרה ועשאת לשש' ומיאה
 בו כל שיוצאה ממנו בגט אסורה לחזור לו ואעפ' שיתאר ^{מחזיר}
 במיאון' ולא בטלה לגיטא ידידיה דג' פרכי' רישא וסיפא
 חבדא קש"י אהדרי ואוקמה כתבא"י

ישלשה דברים שהיו אהבה שלשה כגון אלה דעולא תלת דברים
 איבער ל' למיתת דמית' ואע"ל דלא תרג' לא תרי וכיון דג' פשיט' תלת
 נראית כגדולה ולא שלים מאונה לבטל ג' דידה שהרי ג' טה' ח' שוב
 כג' דעולה אצל קודם שהש' לא את מא' דחצירה ומג' עלה
 דקטנה היא ומבטל ג' מא' תג' קמא הי' רב דרב תג'
 הוא ופ' ג' מימיו' דספ' את' תורת' לא יכול' ללמוד אלא
 על ידי שח' כדמפל' ש' ש' אדם בארבע מאות זוז לשאל' לה' ^{ומבטל}
 ז' לפי ששעת' הסכנה היתה שגזרו שמד' שלא יסקנו בתורה
 מהו שתחזור לראש' אתי מיא' דש' ומבטל ג' דש' אלא
 לא לז' קויע' כ' לשאל' דהא ודאי פשיט' דאתי מיא' דש' ^{ומבטל}
 דג' דקמא ומותרת לחזור לו ללאיסקור כרת היתר' דהא ^{ומותרת}
 בקרובי' והא' מותר בקרובותיה ואיסקור אשת' איש נמי פקע
 מיתה לאיסקור לא' דמחזיר גרו' ש' לא כל' כ' דעלה דעתה
 דקטנה היא ולא היה ג' טה' כלום והי' תג' דרב' ו' ישמע' על
 כ"ל יוסי דהא רב אמ' דל' עקיבה ו' יהודה ג' עתירה אסר' משום
 דלא אתי מיא' דחצירה ומבטל ג' דידה' אשת' אחי' האם
 ש' גזירה משום אשת' אחי' האב' ונשאת' לאחיו מאביו
 שלא מאמו' דה' שאינה שניית' ומית' מהו' אשת' אשת' שו' אמן
 הראשונים דאחי' אמו' ש' כ' שלא תהא ש' לו ותת' כ' ^{ומותרת}
 לו דה' עתה לא גרס' אצל' צא' ש' דערה כג' קטנה אשת'
 אשת' אחיו' מאמו' ומית' ונשאה' אדיו' מאביו' ומית' פשיט' א' ל' ^{ומותרת}
 אתי' מא' דלאחר מיתה' למש' ערה' לי' כ' א' דק' מ' ^{ומותרת}
 ד' מא' לאחר מיתה' דת' כ' פ' ר' וצ' לה' א' מא' ^{ומותרת}
 כ' כ' כ' כ' וק' דמיא' דידה' מבטל ג' דידה' ^{ומותרת}
 דמית' ש' ל' דק' נ' לה' ג' והחצירה' ומי' א' כ' ^{ומותרת}
 לאחר' ועל' א' נ' ד' מותרת לחזור לו א' מ' ^{ומותרת}
 דידה' ומבטל ג' דידה' אצל' מיא' דחצירה' לא מבטל ג' ^{ומותרת}

77
 ידיה כפיסא דמתג דקתני המאטת במיט ונישאת לאחד
 וגרשה לאחר ומיטה זו וכו' בגט אסורה לחזור לו ודע
 מיאן דחבריה בת גטא דידה אל לא את מיאן דחבריה ומבטל
 גטא דידה וויטא דסיפא דשמע מינה דאת מיאן דחבריה
 ומבטל גטא דידה לית דאוקמה ל' לעזר כתנאי וכדפרישנא
 ולא כעולא שתרין בא' גטא נגזר דרבא דהוא בתרא
 הכי מתריין מאן דידה מבטל גטא דידה מיאן דחבריה לא
 מבטל גטא דידה דכין דמכרת ברמיזתו של אשכנזי
 בגטא דלומשניש לה ומפתה בדברים למי' בשט ותחזור לו
 ונמיטא בת של הפקר שויטאנה מזה מותרת יד בעלה למיכר
 גזרו שלא תחזור לבאשן אחד מיאן דשט גזירה אחיו אטו
 הוא דאמר' מדשריא לאחיו בטל גטא ואפי' לידה גזריא
 מתג א
 המגרש את האשה והחזירה
 מותרת לבס' ולא אמרי' שוא' הרמב"ם מופלס' יבמה לפס'
 יבם והדי' נאסרו עליו מות' שוא' בשעה שגרשה אחיו והיו
 עליה גרושת אחיו לא מיתה מפלת ובשעת מיתה היתה אשתו
 ול' אלעזר אסור טעמ' בגמ' וכו' ואמר' את היתומה קטנה
 שה' שוא' אמה או אחיה והחזירה ב' בקטנותה ב' משגלה
 מותרת לבס' כדאמר' דמיתה מפלת ובשעת מיתה היתה
 אשתו ואע"ה החזירה כשהיא קטנה וכו' חזרתה חזרה כגד
 הגדוש' מיהא שהיו כגון כ' בקטנותה שובה חזרה ונישואין
 נעלה וליכא למיסר משום גרושת אב דהא מעשוא' שטרי
 נפלה קמי' יבס' קטנה שהשיאה אביה ועלגשה בקטנותה
 וקיבל אביה גטה כדאמר' בגדה שנתעטתה ומקבל אביה
 והדי' היא כיתומה בחיי א' שאביה חי הוא הויא כיתומה
 לעט קידוש' דשוב א' לו סח לקבל קידושיה כדאמר' התם
 משה שיאה א' לאביה בה דטור ואם החזירה בקטנותה ומת

בְּקִטְנוֹתָהּ אִסּוּר לִיבֵם וְאִפִּי לְרִבְנָהּ דְּגִדּוּשִׁיהָ גִדּוּשִׁי גְמוּרֵי שְׁהָרִי
אֲבִיהָ קִיבֵל גְּטִיהָ וְאִין חֲזִרְתָּהּ חֲזִרָה גְּמִירָה דְּכִי דוּשִׁי חֲזִרָה אֵינֶם
כָּלֹם הוּא לִפְתָּקָה זְכוּת אֵב וְהָאֵל אֵין לָהּ יָד וְהוּא לָהּ כְּגִדּוּשָׁהּ אֲמוּנָה
וְאִסּוּרָה לִיבֵם מִשּׁוּם כּוֹנֵם גְּדוּשְׁתָּא חִיוּ
דְּגִזְרָה הֵן כִּלְמוֹחֲזִרוֹת גִּזְרָה מִשּׁוּם יִתְמָה בְּחִי הָאֵב וְהַחֲזִירָה
הַכֹּל אִסּוּרָה לִיבֵם אֲגִידּוּשִׁיהָ גִדּוּשִׁי גְמוּרֵי וְאִין חֲזִרְתָּהּ חֲזִרָה
גְּמִירָה וְאִזְרָל לֵיעֶזֶר הֵן דְּגִדּוּשִׁיהָ וְחֲזִרְתָּהּ שׁוּן דְּהוּא
דִּיבֵם גְּדוּשְׁתָּא חִיוּ וְהִי נְמִי מִסְתַּבְרָא מִדְּקִרְנָה בְּמִתְנָה יִתְמָה
בְּחִי הָאֵב דְּמִינִלְתָּא דְּפִשְׁטָא הִיא דְּאִסּוּרָה לִיבֵם דְּלֵאן חֲזִרָה הִיא
הוּא לִיבֵם לְאִבִּיהָ בְּהִרְשׁוֹת וְלֹא תִמָּא בְּמִתְנָה לֹא לֹא שְׁמוּעִין
וְעַמִּי וְהֵן תִּדְנִי מִשּׁוּם דִּידָהּ צִמְדָּא לֹא דְּחִכְמִי מוֹדִים לוֹ
בְּשִׁגְרָה כְּשִׁהִיא קִטְעָה וְאִין כֹּחַ לְאִבִּיהָ וְלֹא לָהּ לְקַדְשָׁהּ וְאִין
קִטְעָה דְּלֹא בְּעַל מִשְׁגָּלָה דְּתַהוּ כִּי אֵה מִשְׁגָּלָה קִידּוּשִׁי וְאִין
אִין אִמְרִי סֵתֵם כִּי אֵה דְּאִשׁוּעָה מִשְׁגָּלָה קִידּוּשִׁי גְמוּרֵי לִפְתָּקָה
אוֹ חוֹלְעִתָּא אוֹ מִתְבַּמֶּת דְּמִיתָה מִפְּלִתָּה וְאִסְתַּלְוִי מִתְבַּמֶּת
דְּגִזְרָה הֵן דְּחֲזִרְתָּהּ חֲזִרָה גְּמִירָה אִטּוּ יִתְמָה בְּחִי הָאֵב דְּאִין
חֲזִרְתָּהּ חֲזִרָה גְּמִירָה כְּשִׁהִיא חֲזִירָה כִּי אֵה יִקְטַע דְּקִרְנָה רִשְׁתָּהּ
בְּמִדְּכָא וְכֹחַ עֵרְתָהּ שְׁלֵשָׁה גְּדוּלָה שְׁעִירָה וְהַחֲזִירָה
מִהוּ לֵי לֵעֶזֶר מִי אִסְרִי לֵיהּ לִיבֵם גְּזִירָה מִשּׁוּם הִיא לֹא וְאִסְקָה
עֵרְתָהּ אוֹ חוֹלְעִתָּא אוֹ מִתְבַּמֶּת דְּהִיא גּוֹפָה גְּזִירָה וְלֹא גְּזִירָה
לְגִזְרָה אֲבָל בִּיתְמָה בְּחִי הָאֵב לְרִבְנָהּ הַכֹּל עֵרְתָהּ אִסּוּרָה
דִּיעֵרְתָּ עֵרְוָה הִיא וְחוֹלְעִתָּה וְלֹא מִתְבַּמֶּת שְׁאִפִּי הִיא חוֹלְעִתָּה
דְּהִיא תִּנְיָא מוֹדִים חֲכָמִי לֵי לֵיעֶזֶר דְּקִטְעָה שְׁהוּא אִין
וְהִיא יִתְמָה בְּחִי הָאֵב וְהַחֲזִירָה שְׁאִסּוּרָה לִיבֵם וְאִין
חוֹלְעִתָּה מִדְּקָא שְׁאִסּוּרָה וְלֹא קִרְנִי פְטוּרָה יִתְמָה לְמִתְבַּמֶּת
הִרְבָּה הִיא בְּשִׁי אִין לֵי לֵעֶזֶר הוּא לֵי וְהוּא יָחִיד וְאִין הַלְכָה
מִשּׁוּם אֲחֻתָּא וְאִין מִשּׁוּם

מתנ

מגור

מ'החל'ת'ה'ז'מ'ה'י'ט'ס'ד'ה'א'י'ל'ו'ט'ש'א'י'ש'ת'ה'י'ט'ו'י'מ'ד'ר'ב'נ'י'ט'ו'י'מ'
ט'ש'א'י'א'ש'ו'ת'ד'ר'ב'נ'י'ל'מ'ד'ח'י'ה'ה'י'מ'ד'ר'מ'י'א'ק'מ'י'ה'נ'מ'י'ב'ז'י'ק'ה'ד'ר'ב'נ'י'
ו'כ'ש'ת'י'ח'ר'ט'ו'ת'א'פ'י'ג'ד'ו'ל'ו'ת'ט'ש'ו'מ'י'ה'ד'ר'ב'נ'י'ט'ו'י'ה'י'ד'ח'ו'ת'ט'ש'ו'י'
ז'ה'ז'י'ק'ת'ה'ב'ר'י'ת'ה'ג'ד'ו'ל'ה'ק'ט'נ'ה'ש'ט'מ'ח'י'ס'ט'ש'ו'י'ש'ט'א'ח'ו'ת'
א'ח'ת'ג'ד'ו'ל'ה'ו'ש'ו'מ'י'ה'ל'ר'א'י'ט'ו'י'ה'ז'ו'ט'ש'ו'י'ג'מ'ו'ר'י'ק'ט'נ'ה'ת'נ'א'
מ'ש'ס'א'ח'ו'ת'א'ש'ה'א'ב'ל'ז'י'ק'ת'ק'ט'נ'ה'ד'ר'ב'נ'י'ה'י'א'ו'ל'א'ש'י'מ'ל'מ'י'ס'
ע'ל'ה'ג'ד'ו'ל'ה'מ'ש'ס'א'ח'ו'ת'ז'ק'ו'ק'ט'מ'ת'ט'נ'ה'ש'ל'ג'ד'ו'ל'ה'ו'פ'ל'ה'
ל'פ'ט'ב'ע'ל'ה'ק'ט'נ'ה'ז'י'ק'ת'ה'ש'ל'ג'ד'ו'ל'ה'ש'ה'י'א'מ'ה'ת'ו'ר'ה'א'וס'ת'ר'ה'
ש'פ'ל'ד'ש'ו'מ'י'ה'מ'ד'ר'ב'נ'י'ו'ל'א'א'ל'מ'י'ה'ה'ט'ו'י'ט'ש'ו'י'ל'א'פ'ק'ו'ש'ז'י'ק'ה'
ד'א'ו'ר'י'ת'א'ו'ה'י'א'ל'ה'א'ח'ו'ת'ז'ק'ו'ק'ט'ו'מ'ה'י'ע'ש'ו'ל'א'ל'ע'ז'א'ו'מ'
מ'ל'מ'ד'י'א'ת'ה'ק'ט'נ'ה'ש'ת'ב'א'י'ב'ו'ו'ת'ע'ג'ו'ר'ט'ש'ו'מ'i'ה'מ'ז'ה'ו'י'ה'א'
א'ת'ה'ג'ד'ו'ל'ה'א'ס'מ'י'א'ע'ה'מ'י'א'ע'ה'א'י'מ'ל'מ'ד'י'א'ת'ה'ק'ט'נ'ה'
ל'י'ב'ס'א'ת'ה'ג'ד'ו'ל'ה'ק'ס'ב'ר'י'ת'ר'ח'ק'מ'ד'ס'מ'ה'מ'י'א'ו'ט'כ'ד'א'מ'ר'י'
ב'ג'מ'י'ט'ש'ל'א'מ'י'א'ע'ה'א'י'ז'י'ק'ת'ה'ג'ד'ו'ל'ה'א'וס'ת'ר'ה'ק'ט'נ'ה'ד'ק'ס'ב'ר'
א'י'ז'י'ק'ה'ש'פ'ק'ט'י'ט'כ'כ'ל'ו'מ'l'א'ש'י'מ'i'ז'י'ק'ה'ה'ו'ל'כ'ך'כ'י'ל'א'מ'י'א'ע'
ת'מ'ו'ת'ג'ד'ו'ל'ה'ע'ד'ש'ת'ג'י'ל'ק'ט'נ'ה'ת'ח'ת'ב'ע'נ'ה'ו'י'ה'י'ט'ש'ו'i'ג'מ'ו'ר'י'
ו'א'ז'ת'נ'א'י'ב'מ'ה'מ'ש'ס'A'ח'ו'ת'א'ש'ה'א'ב'ל'כ'ל'א'ה'מ'ר'ג'ה'ל'י'א'
א'פ'ש'ד'ד'א'י'ח'ל'י'ן'ל'ה'ל'ג'ד'ו'ל'ה'ק'א'ס'ר'ל'ק'ט'נ'ה'מ'ש'ס'A'ח'ו'ת'ה'ל'ו'ת'
ו'ה'א'l'א'א'מ'ר'י'י'כ'ה'ל'י'א'י'ח'ס'ר'ל'ה'נ'ס'ר'ה'כ'ד'י'ש'ת'ת'ק'י'ס'מ'ע'ת'
ח'ל'י'ט'ה'ד'ק'ס'ב'ר'מ'ו'ת'ר'ל'ב'ט'ל'מ'י'ע'ת'י'ב'מ'י'i'א'י'l'א'ו'י'l'מ'ו'ת'נ'א'
א'ש'ת'י'ק'ט'נ'ה'ב'ג'א'ש'ז'י'ק'ת'ה'ג'ד'ו'ל'ה'א'וס'ת'ר'ה'ד'ק'ס'ב'ר'ל'
י'ה'ו'ש'ע'י'ש'ז'י'ק'ה'ו'ה'כ'י'ש'מ'ע'י'ן'l'ה'נ'פ'ל'א'ר'ב'ע'נ'ה'א'ח'י'ד'ק'ס'ב'ר'
ה'ת'ס'י'ש'ז'י'ק'ה'ו'ה'ג'ד'ו'ל'ה'l'א'ת'ת'ב'ס'מ'ש'ס'A'ח'ו'ת'ג'רו'ש'ה'
ת'נ'א'ט'ח'ל'י'ט'ה'ו'ה'ק'ט'נ'ה'ח'ס'ר'ל'ל'מ'ד'ה'ש'ת'ב'א'י'
ה'ל'ט'ה'כ'ל'ש'ע'ז'ר'ד'א'מ'i'מ'ל'מ'ד'י'i'ק'ט'נ'ה'
א'מ'ה'א'A'ח'י'ה'ו'ה'ג'י'ל'ה'ת'ח'ת'ב'ע'נ'ה'ה'ר'א'ש'ו'ן'ו'ל'א'כ'י'א'ח'ה'ט'א'
א'ח'ר'ש'ג'ד'ו'ל'ה'ע'מ'ד'ה'ו'ט'א'ח'ת'l'י'ב'ח'מ'i'ט'ה'ע'ד'י'כ'ה'ג'מ'ש'ט'

תרמוקו בג' בשבעה חמש, אחד שדלה אצל ולפיכך אינה עריכה
 גמ' משנ' דבעי' לכתוב על ראש, משגלה סתמה ל'ס קידוש, עתה
 דקדוש היה דאין קידוש קטנה כלום, על דעת קידוש, הראשונים
 בעל, וקידוש, הראשונים לא היו כלום, שהרי קטנה היתה, לא
 דקטנה מיתלא תלא, מעשה קטנה תלויה היא כלמי קטנותה
 יבעול מ'טעני' ויהיה אשתו ספק לא יבעול, ולא תהיה אשתו
 אצל קידוש, ממש אין תלויה, אלא ל'ט' בשל הוא דמתחיל בה
 קידוש, חושש, שמא נשרו, אם הגעה שטתה, בדקא וצ'א
 אשכח, לא ממאנה, דקדוש תוך זמ', יתמה מדעת אמה, ואחיה
 ל'טתה, ובעל לאחר זמ', דאיכא ספקא דאשתאיש דאורייתא
 דבשעת בשלה דלאחר זמ', שמא הביאה והוי' לה ביאה זו קידוש
 וגמ' דהא גמ' ו'א'ב אינה נישא, גמ'א, אצל מ'טעני' דמכ' ^{מכ'א}
 עברה ש'תא דתרת' סרי לא בעל לא חישש, שמא נשרו דהא לא
 היו קידוש, גמ'א, מ'טעני' דאין, מעשה קטנה כלום, והגמ'לה
 והביאה סימנ', לא מ'טעני' דבר על בריו מהו, עיקר הדבר לשם
 י'א' ע'לה קול' שהיא מקודשת והלכה וקידשה, לשני קידוש
 מעל' מהו ואמ' להם שמואל העמידו הדבר על בריו והו'עני
 ופירש לשם שאם יתגלה הדבר שקידוש, הראשונים יאמתו
 תנא מ'טעני' בלא ג' ו'שאל לשם לא מ'טעני' דבר על בריו מהו
 כלום לא נ'טענה הדבר אם יאמתו היו קידוש, הראשונים אפ'ל
 מתנ' ^{מ'טעני'} כ'י שהיה נשני שתי יתמות קטנות
 עבדיות האיל' ו'ניטואיה, שוין, ביאתה או ח'לי'תה וכן דכת' את
 בית אחיו בית אחד הוא בונה ואינו בונה שני בתים, וכן שתי
 חרשות דהא שותה, דלית להו ע'שואי, מ'טעני' מדרבנן, קטנה
 לא ידענ', בהג' נחמ' ליה לאיניש טפ'יה מיניה, ש'ת' י'א' י'א'
 דאנתה שהיה דעת אחיו עליה יותר מ'אלי' קטנה ו'אלי' י'א' י'א'
 למפטר אידיך הולכך אי, ביאת אחת מה, פטרת צרתה, ומשכ

הבי מספקא ל' כה' נחא ליה דאיכא למימר דקטנה נחא ליה ^{מיוס}
 דאיתא לכל' א' דחרשת דהא גדולה היא וצת ביאה פקחת וחרשת
 אי' נשואיה שוה דאות' שלפקחת והוא פקח נשואיה גמור ^{חיות}
 שחרשת לא הו' לא מדרבנן הולכך ביאת הפקחת פוטרה את
 החרשת דר' עי' נשואיה וכן הדי' בגדולה וקטנה דנשואיה גדולה
 הו' מדאוריתא ונשואי קטנה מדרבנן ^{גמ'}

וחרשת בת חליצה היא דקתני מתנ' ביאתה או חליצתה שלאחת
 מה' פוטרת עריתה ותנ' ענה וכן שתי חרשות חליצתה פסולה
 לפי שאי' נשואיה נשואיה אביאה האי' וכן שתי חרשות לא
 מהדר לאמאי דקא' ביאת אחת מה' פוטרת עריתה וכל
 אח' ליה כיצד תתע' כלום התרת קטנה וחרשת הואיל ואי'
 ביאתה אחרת פוטרת עריתה וחרשת לאו בת חליצה הוא' נפקו
 תרניה דחליצה ואי' מייבם לחרשת וחליץ לקטנה כשתגיד
 מיפסל קמייתא עליה דקם ליה בלא יצתה דהא ביאה וחרשת
 לא דהיא זיקה דנימ' אי' אחריה כלום ויבומי רבניה לא דבית
 אחד הוא בונה ואינו בונה שני בתים הולכך כונס את החרשת
 ומוניאה בגט דחליצה קטנה דעבד בתר' כפסלה ליה עליה
 ובע' זה יש תקנה לשתי' שניתדות לעלמ' וכל' לעזר היט
 ל' לעזר ב' שמוע שהוא תנא שחלק על תנא קמא במשנה
 דקא' בכול' מלמדי' את הקטנה שתמא' ב'

מתנ' ^{מי שהיה נשוי שתי יתומות וכו'}
 לא פסל את הראשונה שהרי אי' ביאתן שוה ואי' ראשונה קטנה
 הרי היא אשתו ואחרונה ביאת זנות ואי' לאו קטנה היא הרי
 שניה עבריות שיעלן שלא היו קטניות מעל אחיו ומקיים את
 הראשונה שלא נפסלה עליו אבל אחרונה לא דיכל' קטניות
 היו ומשכא על הראשונה קיימא הך עליה באיסור ב' בתים
 פסל את הקטנה ^{גמ' מפל דבחדא אליבא דרב דחרשת קטנה}

ומשו... דרת כלום קטניה במקתת ומשו... דרת דאיה קטניה לגמרי
דעתא דאיה שטאלו דבצ... שאי הרשת וקטנה ובהרשתתא
ולא נחא ליה הולכך קטניה ומשו... דרת היא ובקטנה מספקא
או נחא ליה לגמרי וקטניה גמורה הוא אי נחא ליה כלל וכל
קטניה מידי היא למיהוי אשתו כלל ונכרית בעלמא היא וצדי... הוא
דתתיב קטנה צדיה ממה נפשך אי קטניה היא הא קטניה היא ולא
הויא כלום דאיה הרשת ולא גטה דתפסול הדך קטנה ואי לא
היא נכרית בעלמא היא מיהו משום גזרה פסל את הקטנה דילמ
את למעבד איפכא דבעיל הרשת דרישא ואמרי בראת קטנה
לאפסלה פסל את הרשת שמא קטנה קטניה כולה וקטנה
משוייר והויא לה הרשת אחות זקוקתו וקטנה לא מיני כעל לחות
גרושתו היא לא תמנע עד שתגדיל ותחלוץ פקחת וחרשת
היה נשוי פקחת וחרשת ומדבא על יבם על הפקחת ברא
היא ות לא מהני ברא דחרשת דרישא אבדא אבל ההיא
דפקחת מהני בתר ההיא ברא דחרשת נפסל את הרשת
שכ הפקחת דהא אסירא עליה מבי דא על הרשת תחלה
וכ גדולה וקטנה וכו' ד לעזר גרסי הכא במתני ולעיל גבי
אחיות אחת גדולה ואחת קטנה גרסי ל לעזר והכא
דפרקא קמא דנה דקאמי שמואל הנהם הלכה כל לעזר
ופריך ותו ליכא והא תנא לעזר אמי מלמד את הקטנה
ט ואמי שמואל הל' וכו' ומשני ההיא משום דקאמי לעזר
כותיה מלמד את הקטנה שבא עליה יבם תחלה שתמא
ביבם כדיתתל ותעקור שומיה ויקיים את הגדולה וליכא משום
בונה שני בתים שהדי בצד דאשן עקור
וכ אמי לעזר בצד דאמורא הוא הלכה כל לעזר
את הקטנה שתמא בגמ' מפל ועיניה דאמי שמיני
קמיתא דך קאמי שמואל הל' כל לעזר משום דלא מקיים

מעות

מיתותיכם פיר דגבי אהיות קמיירי שנפלה הגדולה לפני בעל
הקטנה וקאמ' מלמד' דקטנה שתיבא כדי שתתבסם הגדולה
בהא דאיתקיים מיתותיכם פי בגדולה דקתני חזר וזכר על
הגדולה אימ' הואיל וקיים מיתותיכם אי' מלמד' אותה למצו
לא שניה וינאורת בגו שיתרחק אדם מ' המיאוניס קמל
ואי' אשמועי' בהא משום דגדולה רמיה קמיה מעיקר' לנמי
משום הפי מה דרינ' אמיא' דקטנה כדי שתתבסם הגדולה
אכל איך' בההויא דאהיות גדולה אהות אשמועי' לא רמיה
ולא למדו קטנה למא' בשביל יבמיה של גדולה קא מ' ל'
מתנ' גדולה עם זה אס' בא' ל'

אית' יכול עד שיגדל דג' קט' שיגדל וזה עם זה לא דקא
דבריה לא בעי' גדלות דכיו' שהיא כפונטות שיועיל למשור
מטה דבת שבע מתגדשת על ידי עצמה בא על צמה גדולה
תגדל איה מתגדשת עד שיגדל והיט נמי היטא בתוך
ליום שבעה יום לא נבעלת ועליה אט חלשה נאמנת
וטפי' את שיהלך וגט' צמי' ונא מתחת ידה מוקמינ'
לה בג' דלא מיט' מקיים לה גט' צי צמה מהני מדרבנ' והוא
אוק' בעלת ודיך גט' היא נאמנת ולכך טפי' את' להלך
דכ' זמ' של' נבעלה לא סג' לה בגט' לא בחליה' לאחר
ליום לא מהימנא דאמ' שהי' דלא מוקי' איש' צפסיה טל'
האי מלבעול לא טו' דשווא נפשה חתכא ואיסורא לא שתיי'
בלא חליה' על ידי בקשה אכל כופי' לא דהא בעל' וצמי'
שהוא מודה' שלא בעלה' בחיי בעלה' דלא תבאנה לפטור'

ממנו' לאחר מיתת בעלה' שהיה להם כעם זה עם זה כופי'
את' שיהלך לה דטריס חלי' על דבר מטה ולא שבע' אחר'
בשכונות לפיכך טרה נדר' מבקשי' הימנ' שיהלך לה' והואיל
והוא חסדה עצמה עליו לעקור מיתותיכם כמא' דאמ' צפרק

אדבעה אהים יצא אינ מיסל ואס נתבונה לב ופא דאשה
בעלה גוסס נתבונה לידור האה ממנו כדי שלא תתבסס לו
נפיה ללב ואמאי קתא והיא אומ
לא נבעלת כפי אהו לחלוק בשגטה יומא שעתה נא
שפסלה על עינא יצמה שאמרה בתוך ליום ובגטה יומא מתחת
ידה כד פרש במותג היא אומ נבעלת והוא אומר לא נבעלת
הכי זיו יומא נא ולאחר ליום קא דאיהו מהימנא דודא נבעלת
דלא מוקי מיטש נפשיה ולא בעיא חליטה אלא נא ובאי נא
יומא מתחת דה מיירי ומי הדי בית דין כפי אהו ללבם לא
אשתעי תא דבריתא טאם דויע לפרד ממנה די לה בגא לחודיה
וצריתא שני דע קא מש לן ולכא לפרושי דגא יומא מתחת דה
בבא קמיתא ובה חולקי שניה הא אומ נבעלת אחר הגא אהו
אומ לא נבעלת אחר זה הגא דאסכ אפי לדבריה עריכה חליטה
דהא ביאה פסולה אינה פוטרת בלא חליטה וכל שכן לדבריו הוא
אומ נבעלת והיא אומ לא נבעלת מעפ אחרד ואמ לא נבעלת
שהודה לדבריה עריכה נא לביאה דהא איהו אומ נבעלת לאחר
הגא ומהימנא דהא לאחר ליום קא והוא ליה נתקט ובעל עריכה
נא וחליטה דביאה פסולה לא פטרה אבל בלא חליטה לא דהא
איהו שויתה לנפשה חתיכה דאיקורא והכי קאמ אעפ אחר
ואמ לא נבעלת ואיכא למימ לא תיבעי נא אלא חליטה קול דאפי
הכי בעיא נא שניהם מוודים ומעיקרא אמ נבעלת ואחר
הודה לדבריה והא תנא עריכה נא וחליטה היט כדיתא דלעיל
בגא בעי עריתא מהו פיל יבם שטת היצמה נפטרה עריתה אמרה
היצמה בתוך ליום לא נבעלת מהו לאסור עריתה לשוק דאיקור
זיקא קימא משום די צורא שלזן דהא מהימנא דכפי יבם
לחלוק והשיב ובי מפת שטת כפי ומבקש מפת שעתה דלוק
בי תוך ל לאחר ל דבתוך שלשים כפי ולאחר למבקש שנים כד

אותה לומר שבתוך לשמעת לגמרי אף לאסור ערדתה כשהאמנה
אותה לעיניה דאיהי שויתה לעיניה חתיכה דאיוסורא אבל עתה
לא נאסרה דחזקה כונס אשה טעלה לאלתר וזה לכות הרצ לא
מצאתי דחזקה כונס אשה טעלה לאלתר זאת הנשיא ויש לומר
שסמך על משענת שש יצרה משידה לחברתה האומרת שמאה
אני לך בשמעתא פתיתא דעדים מוכי לה צא שתבה שמחה
לבעלה נאמתי דאיתסר לא עליה וכתובה לא מפסדא שמים
צני לביך אתה מושבד בייתר מדאי וכופה אורח לעשות
לך דברים שאינם מהוגנים על שאיני יכולה לעמוד בה ואני עד
בבמה שאתה מיעדני לא הקבלה והיה דרכם להאמיץ אותה
בדברים שביע לבנה דלא הוה מהצפא ומשקרא ואמרה
דיומאת וטולת כתובתה נאולה אני מהיהודים נדורה אני
שלא אכעל לאום אדם אפי' ליהודי והו אומרי מדאסרה
אט לי עלב שמי תשמיש קשה לה ואמרה היא ויומאת
וטולת כתובתה חזרו לומר שאינה נאמנת דלא מוכנה ליה
קמיתתא איש לחוש שמא עיניה נתנה לאחר שהרי יכולה
לעשא לאחר באותה מדינה ואף באותה העיר אלא חפילו
נטולה אני מהיהודים שאינה יסונה לעשא באותה מדינה אפי'
הכי חוסינן שמא תלך למקום שאין מכירינה ותנשא לו
יעשו דרך צנעה יבקשו כי הבעל להתעלם שמה מנהגיה ותשכח
החתי ויפר חלקו כלפי עיניו ויפר את נדרה שכל זאת שיהא
תחתיה ותהא משמעתו אבל כלפי שאר היהודים אינו מיסר דבעל
אין רשאי להפר בגדרי אשתו לא נדרי עיני נפש כהן שליח
אתקשט כדי שלא תתעלם על בעלה וכל שכן נדר זה האוסרה
עליו לגמרי אבל בלא הפרה אי אפשר אע"ה דאיכא למימר
לאן קמינה למיסר עליה מידי דחזי לה מדאורייתא דכתיב ואח
בסותה ועוניה לא יגרע מנאס דהכא נמוי עסיקין בלא

הנאות תשמישך עלי ואייריך ככתובות הנאות תשמישך עלי
עריך להפך דלא כל כמינה הנאות תשמישך עלי יתיר להפך
מאמריו לאדם דברים האסורים לו האומרת בתי בעלה וכו' לה
אני כי היהודים ליבם מהו מי אסירא ליבם משום שר זה לה
בתי בעלה או לא מי מסקה דעתה דמית בעל לא בנים ובעלה
קמי יבם ונדרה נמי מדעתה ידיה בעל שאר היהודים ובעל לא
היפך לה לא להלקו ויבם נמי לא מתי כופר שאפי' בעל אינו קפד
בקדומו ואסרה לו אי לא אסקא דעתה ולא נדרה לו אלא
ענינה על כל מי שמוותרת לו על ידי גרושי בעלה ולהפיק דעת
שלה בעל לא יהא שדה בטעת עיטה נאחד כדי שיתרצה לנדה
אכל איבם שאסרה לו ונאמדת לאחד גרושי לא נתבאר
לא אסמית בעל ולא נדרה אינו כבעל דאדעתא דבעל נדה
דיעריך הוא להפך אכל ליבם מותרת בלא הפדה דלא אסקא
דנלא קמי יבם וכופי את שיהלך לו כין דתשמיש קשה לה
ולא מיתקדא כלל מורדת דהא תשמיש קשה לה

גריסין במסכת נדה

נבדקין דמדינן מופלא הסמוך לאיש נדרו נדר והקדשו
מדעת איש כי פלא לנדר נדר נא לה לוי לנדבות קטן שוודב
להפלות נדוקי לפרש כוונתו ולומר לכך קטבוונתי שם יתלע השם
מסנה גדולה שאע שומד זה אתי לבבד מקדשו כך וכך
קודם הזמן הזה כן בתננות קודם שיבא ראש הש' שלשנים
עשרה ונתננות קודם כל השנה שלשנים עשרה אי' גריסין
דקטנים הם ולא מדדינן מביי פליא אלא קטן הסמוך לאיש אכל
דחוק הדבה לא מרבינן דרוב מבייה מקולטת ויאי' חוששין
למושט שהפקחין אחר הזמן הזה בתננות מצות שתיסמנה
שה ויום אחד ובעלה ונתננות מצ' לה שנה ויום אחד ובעלה
וכן שהביאו שערות אפי' אי' יודעין וכו' גדולים הם ובעל

שוטה לא מחזקין ליה דסוסו לבוא לבלל דגת ואי שוטה אלא
 המקלע סבוקו והלך בבית הקברות והוינא יחידי בלילה אבל
 תוך הזמן הזה אם ידע לשם מי נדר הוי נדר ואם לאו לא הוי
 נדר דקט' הוא והתם בגמ' מפל לה ספיר תוך זמן שהוא שנת
 שתים עשרה וכו' וכא' דאיתי שתי שערות והתם חנקימנה
 לעונשי' כלפני זמ' הוא חשוב ואי' הייבי כלום או כלמה זמ'
 בשנת ארבע עשרה ושנת חמש עשרה וחייבין ב' תשע
 ויום אחד ט' כלמימיו ל' יום ביל יהודה ומב' ט' שנים ויום
 אחד ועד שנים עשרה שנה ויום אחד פלגא דל' יום ביל
 יהודה ותנא קמא' וצב' מקט' הא גופה קטיא אמרת
 מב' תשע שנים ויום אחד ועד ב' שנים עשרה שנה ויום
 אחד שומא הא שש עשרה גופה סימ' והדר תנא ב' יג'
 שנה ויום אחד סימ' הא שש עשרה גופה שומא ומתריין
 הא ב' עק' הא ב' עק' פ' ועוד ב' כשהגיל אבל שנה עשר
 אינא מינא דשומא הוי ממואנת והולכת דאפילו הביאה
 שתי שערות שומא הוי דתוך זמן כלפני זמ' אינה נאמנת
 שמה הביאה ועבשה סימ' דהא לאחר זמ' הוא ואינה חולקת
 אל גדולה היא ואי גדולה היא תחילתן וכי תנא מוספא ליה
 אם הביאה הולכת מימיו לא דלג הביאה וחליטה נמי לא
 לא הביאה והאמר דבא וכו' אלמ' פשיטא ליה לרבא דכיו' דהנשה
 לכלל שטתיה דנדאי הביאה הני מינ' בסתמא הוי דאמרה
 הביאה סימני' וחולקת אבל היכא דבדקא וכו' והלא
 עסקי' חוששין שמיא שדו' וגדולה קיינה ממאנת הנחמ
 לבוא דאחוששין רב כהנא לא לבוא דאמ' אי' חוששין רב
 פפא בני מינ' לשט' חליטה דאי אתנא למלך אחר זמ'
 ובדקא ולא משכח לא חישו למימי גדולה היא ותחילתן
 שדו' אבל לשט' מאן חוששין שמיא שדו' לחומרין וקטיד

מבואר

בביאה ובעיא גמי והא חושש בבעל קאמי ולא ודאי ששן
 לחומר דא משמעי לא לעולם אינה ממאנת דדבא בדיקא
 הולבך בסתמא אמרינן כיון שהעשה לכלל שנתה ודאי אית
 לה ואינה תריכח בדיקא ובעיא גמי ולענין חליצה חיישי משום
 אינה חולצת דחיישי שמא לא הביאה ודכא קשיא לך הא דאמי
 דבא חזקה הביאה סימנא לא קשיא כי אמר דבא חזקה למאן
 לא ממאנה מסתמא אצל לחליצה בעיא בדיקה חושש שמא
 נשרו אם העשה לכלל שנתה וברקא ולא משכח לא ממאנה
 דקדושי טח הזמן יתמה מדעת אמה ואחיה ליעשה ובעל אחר
 זמי דאיכא ספיקא דאשת איש דאורייתא דבשעת בעילה
 ולאחר זמן שמא הביאה והויא לה ביצה זו קידוש גמור
 דהא גדלה ושכב אינה יוצאה במאן אצל משיקרא דמכירה
 שתא דתרתיה כדי לא בעל לא חיישינן שמא נשרו דהא לא הו
 בה קידוש גמור כי בעולם דאי מעשה קטנה כלום לא אמר
 קיבל אביה קידוש הולבך מספק לא מחמירי ענה היכא דלא
 אשכח אצל הביאה ודאי סימנא מעל דקידוש ממאני לא
 הוה קידוש לא מדדבא לא תקינו דבא מיא בדרה דילג את
 לבמה הבעלת אחר שגלה דהיא הויא אשת איש דביאה
 ענה לאחר שגלה מקדשה לה

מתנ

פנה סמדר כך באשה עודה תעסקת קרא לה פנה כל זמן
 לה פני לא בודים ולא בשערות בוחל כשהפרי גדל קצת כותח
 בגמ' התאנים משיחלו ואמ' ל יוחנן משיח' דאשת חייבי
 נמשח כך כשיש לה סימן ידיים קצת בידוע שהביאה
 שערות ונערה היא תיבול בגמ' מפל לשו גמ' טריקין יצאת
 מלחה שיש לה סימן מובחן בדידה ולכן מפל סימנה במת
 והיא בוגרת בזה ונא' אפי' כשהיא נערה אביה זכאי וכו'

דכל בגוריה ביתאביה כל שבה שבולים לאביה איזו היא
אעמל קאי. הקמט כלום. שאלו דוריה קצת עד שגפלא
עד החזה ועלה בקמט. משיטו הדדי. גדולס יותר. הפיטמה
ראש הדד כמו שטלה פיטומת. עוקץ כמו עוקצה גסי.
שדד. שהתעק יונק ופיטומת היט סביבות העוקץ.
מתג. מיוחד לה כלום. לאחד משדדן וזו
לשט ולא דעה להפקיד שפחותו לעבדיו משום טעם
להו את שלזה לזה ואיט מקפיד שלבשות ומה שכתב בהלכות
כי הכי דיהבו שיהו שיהו פלי הוא. משיטת שקטן הדדי.
כמו מקטקטת לפטו בזוג כלום. גדולס הרבה. משיטת
ראש החוטם. משיטתיל להלבי ראש הדד. ערוך משיטת
ראש החוטם. משיטתיל ליעב. ערוך משיטתק שמה שאלו
העוקץ וענה ומוקץ שטרה והיט שיעורא דאמל יוס. נמי
בצעת שיהא טת. ידו על העוקץ ושקט נשמה לחזור.
משיטתק הק מלמטה הוא על בית החם כמי תפוח.
כדמפל לקמט. מלמטה בדדי. להחמיר איזה מאן שכתב
אוב איזה מפר נדיה דמחזקין לה בצוגרת. נתקטקטו
מלמטה דלמ הכסף הכסף ואעל לא נתקטקטו. ופ. טל. מית
דאמרי להחמיר איט ממשעת משעה שעה בה אחד מן הקימט.
הללו ואינה חולצת עד שיהו טל. ולא מילתא היא דאפי לא
אחד מה. גדולה היא. ואינה ממאנת וחולצת דהא כל הסימט הללו
בבגרות ואמרו ומימי נערות היא גדולה למאן ולחליטה שהדי
הביאה שת שערות. ליש אחר הלכה כדברי כול להחמיר שכל
הביאה א מכל הסימט. האלו ואפי הקודם שבוט. ולא הביאה
כול. טגרת ואינה טוגרת ואם קיבל אביה טקידושי וקידשה
שעמה לאחר יריכה גא משטחם דכיו. שהביאה א מכל הסימט.
הללו יעתה לה במקצת מרשות אביה ואיכא למימל טוגרת הוי א

ואין כח בקידושי אביה להפקיע קידושי שילה וגם אין כח להפקיע
 קידושי אביה עד שתביא את כולך ^{מתע}
 יביאו ראיה קרובה שהיא בת עשרים וגדולה שבין לה ^{חולעת} לה
 ולא מתעבמת ונשאת לכל מי שתראה דרחמ' פטרה מן היבום ^{לח}
 והיה הצבור אשר תלך פרט לאילנות שאינה יולדת סרים ^{לח} לא
 חליצה הוא דכל להקים לאחיו שם והאי לאו בר חלי הוא הכי
 גרסי יביאו ראיה שהיא בת עשרים קרובי האשה יביאו ראיה
 גמ' ודמינה וכו' שמעט מן המטעה דב' עשרים
 שנה אע"פ שלא הביא שתי עדות חשובות הוא כסרים וגדול הוא
 לכל דבר והוא תנן בסוף האשה רבה ביבמות אחד ל' בת שש שנים
 ואחד ב' עשרים שנה שניהם דין אחד להם וביאתם כמאמר גדול
 אמ' קט קטא וביא אמתני' אמ' ל' שמואל בר רב יוחנן קט'
 כג' שט"ו צו סימני סרים המפורש בהערל כלשון כשר/ ונה
 הב' וישרו לקוי ובשרו מחליקין ודייק רבא מוחתי והוא הסרים
 כלום שט"ו צו סימני סרים שם מינ' עד רוב שנותו הי' ^{שנים}
 ויש שנים דבת ימי שנותם בהם ש' ש' כי אתו לקמיה דר'
 חיה ב' עשרים שלא הביא שתי עדות ככולי פרקי מעת לעת
 חשבינ' לה שנה ולא בתר מוט' שלם' שיהא יום אחד של שנה
 עשרית חשוב שנה אע"פ דלא תנן במתנ' ב' עשרים שנה ויום
 אחד כמא' דאמ' יום אחד דאמי' וידיך לה שלום את טלה יותנ'
 תנ' היכא דהג' יום אחד כג' בת שלש שנים ויום אחד דלא תנ'
 דהיינו בת עשרים שלא הביאה שתי עדות לא בע' עשרים שנים
 שיצאו ממנה ליום פ' רבט משה בת עשרים שנה פחות ליום
 ולי' עשרה שנים ממנה ליום היט' שלשים יום מתחלתה דליום
 בשנה חשוב שנה ^{מתע} ^{החזקת}
 שתי עדות סימ' עדות העליו' בוח' הוא בדדי' או חולעת
 גדולה היא שהעדוסימ' מובהק' אע"פ שאי אפשר ב'

פרכין, והלא בא ועליו סמכין, ולקמן מפל לא חולצתו למתעב
 דאכתי קטנה היא ותנן מאיר אומר קטן וקטנה לא חולצתו
 מיבמין קטן שמיא ימיה סדים וקטנה שמיא תמיא חולצת
 אצל אי אפשר וכו' והא דאבי מדאתא עליו תחת נמי אתא
 לא שדו. גמ' והלא בא הלל אמר ר' יין
 דעיטנו שדלן הדדי ואין אנו מוצאין לה שתי שערות ומשני
 בא לל מאיר דסו, דאמ' ל מאיר לא חולצת דקטנה היא מכלל קטנה
 ליה אפשר לנלו, בא בלא תחת, ואעפ' שאי אפשר לרצו
 אמרי או חולצת או מתעבמת למא מדאתא עליו, ודאי אתא
 תחת, לא שדו. וליתני בא עליו עד שלא בא תחת, וכו'
 עד וחסר אומר או חולצת או מתעבמת ולא ליתני אעפ' שמי
 אפשר ואנא ידענא דטעמיהו דרבנן משום דאי אפשר הוא
 ומשני או לא תנא אעפ' שאי אפשר הוה אמינא דאי אפשר
 ואפשר הוא לא שמי שוטא הוא ול מאיר לטעמיה דהיי שמי שוטא
 דלא אזלי בתר רובא ומכי אתא עליו לא נטיא בדיקא מסתמא
 תחת, אתא. וכו', דטעמיהו דרבנן משום דרובא הני מילי מסתמא
 כלום היכא דלא בדיק, אצל היכא דבדיק, ולזה נשכח תחת, אימי
 מוור דקטנה היא. ומשום שוטא היא ולא תחלוץ קמל דרבנן, סבדי
 אי אפשר לעולם ואי בדיק נמי ולא אשכח, אמרי ודאי שדו.
 דטלי עלמ' מיהא אתחת, סמכין, כי לל מאיר כי לרבנן.
 דהא לל מאיר דסבירא ליה דאפשר לנלו עליו בלא תחת, אמ'
 לא חולצתו לא מתעבמת לרבנן נמי הא קתני בא תחת, אעפ'
 שלא בא עליו, דגולה היא מה איש צמיח אחד. שאי ב' צמיח
 עליו, שמי, לל דדים משתנים. תנא נמי הכי דאתחת, סמכין
 עדיקות עפי נשים ודוקן נשים יקרות ונאמנות וראות קטן
 דקים לל בניהו דלא משקרי טראמרי בעלמ' אמ' דא כא, בת
 דחסדא דקים לל בנהו מרענא שטרא אפומה. לפי הפרק

קודם שנותנין שיהיה שומא טעו וקטנה היא נשים בודקות
אותן דבין אמרו איהנהו כי אמרו ליתנהו בקטנה מחזקין לה
ולא שיהיו סמיכין ובודקות להכי מה שראוי משתבחי בה השתא
ומשתבחי בה הני גופיהו לאחר הפרק אמרינן שומא טעו כד
מפל לקמיה ולבאחר הפרק נמי אי אמר איתנהו מהימנ
וחליה דהא מורה היא למהוי לה ואי אמר ליתנהו לא ממאנא
דחייסין שומא נשדו הולכך אנשים לא סמיכין תוך הפרק
דמסתבחי לא גדולה היא ואי משתבחי מחזקין לה גדולה
אין נשים בודקות אותן שאין נשים כדאי סומכות עליה להשא
ספיקות עלפיה ולומר גדולה היא שתחלין וסביבא ליה ליהודה
הביאה שתי שערות תוך הפרק סימין תלגאחר הפרק הולכך
לא מהימנ טעו והכי מפל לה לקמיה ל שמשו אומי כן מפל
לקמיה דאי משתבחי השתא נמי לבאחר הפרק שומא טעו ולא
הנייה אי לא אתי זה אחרינן ולהכי הוה דמהימנן לבאון
בהמניד שלא תמאן אבל לחליה בשמי צדיקה ואשר לאמנת
עליה הואיל ולבאחר הפרק הוה ואורחא למהוי לה כדמפל לקמיה
הג' קסבר תוך הפרק כלבאחר הפרק דאמי ולבאחר הפרק דאיכא
חזקה דרבא כן והכי פירוש תוך הפרק להכי לא מהימנא דקסבר
ל יהודה תוך הפרק אם הביאה אמרי סימין וגדולה היא הולכך
את למשדרי מידי דלא הוה מורה עלפי נשים דלא להשתבחי
דאשפ' שנאמטתה לבאחר התם הוא דאיכא חזקה דרבא
תוך הפרק כן ל שמשו אומי וכו' כלפי הפרק דאמי ושומא
טעו הולכך לא עליה סמיכין למימר גדולה היא מן קטנה
ולכי הוה דמהי דאי משתבחי לבאחר הפרק שומא טעו האי
מחזקתאנא לה דהא אדל שמשו לא מתקמא דכיו דאמ' תוך הפרק
כלפי הפרק אי צדיק לחו תוך הפרק מאי גדולה היא שלא תמאן
איכא והא אמרת יאפי' משתבחי שומא טעו או בשמי' ליהודא

ואתוך הפרק דקאמ' אי' הנשים בודקות דורך הפרק כל אחר הפרק
דאמי ואי' לא בדת' שפיר אתו למימר אקטעה דדוולה דיא וקאמ' ^א
ל' דלהחמיד מה דימנא אבדל' ל' הפרק לישן למי' גרולה שפ' ^א
ולאחר הפרק אפי' להקל קאמ' ל' יהודה מה דימנא ואי' בעית אימי
ל' שמש, ולאחר הפרק דקאמ' ל' שמש, תוך הפרק בודקות וצחו
למסדק עטלה לחלטה ולמיא, דהא אפילו מ' שבתאי כלפי' הפרק
דאמי וקטעה דיא אבדל' לאחר הפרק אי' מ' שבתאי סימ' ענה ^א
לה ולא מהימנא אבדל' להחמיד דלית ל' דרדבא בודק' לגיט' ^א
לחלטה ולמיא ^א הפרק מי' שמת בבבא בתרא ^א

מתני' חייבת בכל מיתות האמור וכו' שהדין גדולה
ובתעושי' היא וכלבד שתהיה בת צענה ויום אחד וק' תעמק
צלבד שיהיה ב' שלש עשרה שנה ויום אחד ולאוי להיות וכו'
עד שיקוף זמ' אצל תורם שיביא שת שערות להו צעושי'
הוא ומשהקוף זקק דאוי להוליד ורחמ' אמר ב' ולא הדאוי להיות
אב' התהות ולא השטן באי זה הקפה אמרו בתהות שצטטה
ולא צעושי' משיכנה השחור כלום שישיחך אותה מקום שערות
הדנה צע' מקשי קו' דתמ' חייבת בכל מיתות האמורות
הולצת או מתעברת למה לו ומתריץ לפוקי מדר' יוס' דאמ'
איש כחצ' נפרשה אשה ב' גדולה ב' קטנה קמל דאי אית'
שערות אפי' ואי לא לא מאי טעמ' אשה צאנ' ומקשי וכוון
דתמ' וכו' התמק תמק חייבת בכל מיתות האמורות שבערה
למה לו וכו' תמ' משום דקא באשי לא שמושי' להיות ב' סודר
ומורה תבנא חדא זמנא ב' סודר ומורה וכו' שנהדדי'
ומתריץ אלמ' איידי דפריש מינ' דתמקת קא מפרש ומי'
דתמק' על הקפ' גובה ששל האמר לגיטה מ' הכנס אפי' אחת
על הקפ' וכו' ואע" דאינ' במקום אחד אחת צדדה תחת
מקום ב' קשרי איתעבדטה אינה מצאה שער על שתי צדדי'

והשיב להו נמי סימנך רצו הנגאל מפל' קף זה מקום יט' למעלה
מ' הגד ונקרא קף כמו כהאשה במיקום עדותה ומכאן שהיא
מקום תפוח נקרא על גבה כלום הוא מקום גבוה וזהו על גבה
וכלי' ה' הוא מקום שפת העדוה ושתיה במקום אחד כי הגב
והכסס שניהם מקום אחד ה' וכך הלכה בדבני' וכשמואל' עד
שתקף העדוה' הינו סימ' שלמעלה בעוקף הדד' ובה פני שנה
לעיל למילתיה דליוסי' עד שתבטל' חבדו במעכת שבת כד' ללוד
כלבול ואמר' צידעא וכת' צידעא' הכא נמי עד שיהו שערות
הדסה' שיהא ריחן ומלבוש בשיער' אינ' יודע מהו' כלל' וקצירא
לי' מתנ' שתי שערות האמורות צדעה'

דקימ' ל' שתי שערות שחורות או לבנות פסולות בה צב' דמי'
מזמירי' במס' מרה' ובג' שם' שער לב' ושער שחור ושער זהוב
ומיעוט שערות אחרים' והאמורות בכל מקום' בדיק' ובעי' נקד'
לקרן' לאחז' מעט' שיהו נטלות בזוג' שיטורא דבה' הלל' כלדני'
כול' להחמיר' הולכך משערות צדעה' לא ממא' שם' אדולה'
היא' ולעט' חליטה' עד דאיכא שיטורא דבה' דכולהו דהיט' סי'
לכך דא' לביק' ויש מפרש' כד' שיהו נטלות בזוג' שיטורא
זוטא דכולהו'

סליק מא' דג' קי' במס' נדה

הרש' שמשא' רעה יוציא דעה יקיים
אידי' דתנא' אם רעה יוציא תנא' אם רעה יקיים' כשם שכותב
בדמיוה' מה טעם קאמ' כלל' כתי' דו' וק' ג' ודו' וק' ופסק' שמשא'
הרש' לא נקט דוקא דאפי' פקח' ונתח' שה' נמי הכי' היא' ר' חמא
לקמיה' נתח' שה' רעה יוציא רעה יקיים' לא מתנא' תנא' ואינ'
ונתח' שה' אע"פ קידושיה' גמור' אפי' אם רעה יוציא דבג' לא
בענ' דעת' אשה' לא שתהא יודעת לשמור גיטה והא' יודעת'
נשט' ית' לא יוציא' בג' טעם' שלא ינהא בו מעד' הפקר' נתח' שה'
הוא' לאחר קידוש' הוא' לוק' ודו' גמור' היו' לא יוציא' עולמית'

דבט דעתה איש צעק הא ליכא
מאי שנא חרש וחורש דתקינו להו דבט טשואי דחדשת בת
יבום הוא בר אמר צפרקי דלשל ולקמ נמי במיתא קתני אהילן
אומיבס גבי אשת חרש סמא ישידיש וטשואי לחדש אע
דמא דריתא אי קנינו קני שאי כו דעת וכבחה דשלם
הכי גרסי ומאי שנא שוטה ושוטה דלא תקינו להו דבט טשואי
דתינא שוטה וקט טשואו נשים נשומה פטורות מן החליצה
ומי היבום וכו' דתנא שוטה הוא הדי שוטה דקנימא תקנתא
דרבנן שדרכ להיות שלום ביתה אפילו חרש וחורש וכל שכן
כשהאחד פקח אבל שוטה אפילו נפקחת ושוטה נפקח אפילו
ביתה וכל שכן שוטה לשוטה דכפיפה בערך קוסא אחת
ומאי שנא חרש דלא מנאנא ברמיזה ובבאה דקדקי דלשל
לא איירינן במיאן לא גבי קטנה ואמאי כיו דטשואיה דרבנן
כטשואי קטנה תמא מיומני ולא נסכי לה הואיל ולעולם
היא יטלה למא נמיתה כל ימיו עומד במשה תלויה אבל קטנה
אי טשואיה תלויה לא מקטנתה ולבשתגיל שוב לא תמא
מאי שנא קטנה דאסלה בתרומה אם הטיא אתה אמה לכה
ומאי שנא חרשת שלח השיאה אביה בקטנתה שאי טשואיה
טשואי גמורין דלא אכלה בדתה צפרקי העידל יוחס וכו'
שייבחה בט אפילו משתגיל ואי אביה מקבל גטה מקבלת
היא וידיעה ואע" דקידושיה גמורין הוו וגרושיה בלא דעת
הוי גט לפי שהאשה יושאה בדיעה ושלח בדיעה ועל קטנה
בתי של יתומה שטשאת לכה על פי אמה שאוכלת בתרומה
דרבנן כד חוקמנה כהאשה ואילו חרשת לא אכלה מדשבתה
לחדשת דתק עסיק בה ואחזי וקניט קטנה ולא קתני על חדשת
שטשאת משמיה שאוכלת בתרומה גזרה חס אלה חס
בה פקח חרשת הקטנה לו משמיה שמאי אטיל בה חרש

ושראליה והאי שיטיא לאן שיטיא מעליא הוא דמה לי פקח
 מה לי הרש בהרשת שמהם אינם טשואין ואם זו מותרת אף זו
 מותרת דלאו בתשטיגינהו אבל כולה מטום גזרה שמא יאכל
 בה חרש בפקחתהו דאיכא עליה חיון במיתה שאין כח בטשואין
 להאכילה כדמיתרין במסקנא דמיתא וזהו נקט דיושא שמא
 יאכיל חרש בהרשת ולא נקט שמא יאכיל חרש בפקחת משום
 פקחת לא מיהלך בפקח בהרשת אלא הרשת אשת חרש ייהלך
 בהרשת אשת פקח והדר מיהלך חרש בעל פקחת בהרש בעל
 הרשת וגרידית ומה דרבנן מטום תרומה דאורייתא הוציאו
 בנביא ומאי שנא קטן דלא תקנו לה רבנן טשואין דקדמי לעיל
 שוטה וקטן שנשא נשים וכך חרש דלא אתי לעולם לכל טשואין
 דאורייתא תקנו לה רבנן טשואין כדי שלא יבטל מעשה הפקר
 שיתומה היא ואין לה מיישמרה ומאי שנא קטנה דאית לה
 כטובה כדמפלג ואין לה דלקטנה וימאה בנביא יש לה כטובה
 ולא נקט לה לפי שאינה בת דעת ואמה מהמיר עלו לתת לה כטובה
 אבל קטנה אדעא לכל דעת ממאנת לית לה כטובה אבל קטנה
 אתיחא לכל דעת ממאנת לית לה כטובה דהא על כרחיה נפקח
 שניה מדבריו קופרים אין לה כטובה דרבנן קנסה כדאמר ר' יוש
 מותרות אלו נותן מטום דמקח טעות הוא הא קטנה ויבא
 מדוקנא דמתן דקדמי ממאנת שמעינן מינה מטום דעל כרחיה
 נפקחא היא הא הויטאה על כרחיה יש לה כטובה אלא יש כטובה
 לקטנה נשפח נשן שופי שקט משטותן אי נהם עליהם כלום
 דלא תקון כטובה לאשת חרש דהואיל ואין להם דעתא ותאין
 דראשיתא ואם דקדמי רבנן טשואין לחרש לא תקנו לה
 כטובה מינה כדמפלג לקמי' ויתר משחאיש דיתה לשה כן
 רש לקמי' מיהאחר שתפקחו הרי ה' טשואין שלה גמולין ויש להם
 כטובה מענה ה' אפי' כטובה מאה מענה ולא גרסי' א' ע' ליוק

מנכסיו מעצמו כתב לה כלל ערך שהרי ח' נטוואיה גמורין
 הוא ל' וריצה להפסיד להויתר נזוק מנכסיו ונמא קנים ליתקון
 לה כתובה משום דאם כ' מימינעא ולא מינכסיה ליה ואמאי
 תא' בבביתא חדש ושוטה שנשא נשים פקחותא' להם
 עליהם כלום ארבע מאה זוזי מנכסיה דחדש מא' חכים
 כרע מלכיו חכם הוא ויפה עשה דלא תמי' הרי מאבדא' ליה
 שא' לה כתובה והוא כתב לה תרתי שפחות ואסותי' בעל
 כרחה' לא בגדושי' לא בעני' דעתו' לשוטה' ששאלה' מכת
 וחוזר ש' מנהג השוטים שאינם בושין לא יוצא עולמית
 היטבראוריתא כג' שנתחדש הוא והאיש אינו מרגש לא
 לריט' דבר תורה דכת וכתב ונת' לה מרעתו' לא יוצא מדרבנן
 דאוריתא מתגדשת מתע
 כ' ל' יוחנן צ' טרי' וכל' לריט' וכל' לריט' דהא כת' ושלחה
 מביית' לא לריט' והולכך כי נתחדש או נשטה לא יוצא דא' כ'
 דעת לגדש' שהשיאה מביה בקטנותה וקיבל קידושיה' והיו
 קידושיה גמורין' שיוצאה בג' אפי' משגלה ופקע כח אצ' א'
 לאחר מיתתה' האב דפקע כח אב מקפלתה' את גטה' אמר
 לו חכמי' ל' ל' יוחנן צ' טרי' איתתה רואה ל' יוחנן צ' גודגא' מעיר
 שראה חדשת מתגדשת מנכסיו אביה שהיו נשואין גמורין
 אף ז' פקחת ונתחדשה טו' נא' בה' נטוואיה גמורין ומנכס
 עליו' עימה דלא בעני' דעתא' גמ'
 מעדות שג' יוחנן צ' גודגא' שאמאי' צמקום גרדושי' גמורין
 בג' חדשת שהשיאה אביה לא בעני' דעתא' בעשת מרדושי'
 שג' ל' עדים דא' ג' זה שאני עת' לה והיא לא שמעה וחז' אמר
 לה לא שמת פקחת כנסי שטר חובה ולא הודיעה שהוא' גטה
 הרי זו מוגדשת לא' אמ' ל' יוחנן צ' גודגא' לא בעני' דעת
 בגרדושי' דקתע' חדשת ויצאה בג' פשיטא דל' יוחנן צ' גודגא'

הוא מחמת כסופא הוא בוש הימנה למיטלי גיטור
מתג שני אחיך חדשי וכל הריאן פטורות

דחויין ושטהם חדשי, או שטהם חדשות כקידושין זו כך קידושין
ואתו קידושין דאשתו ומפקעי זיקה ואם היו נכדיות יבטלם
יהלויט לא לפי שאין חליצה נדרש וחדשת שאין באמירה
ואחר כך אם ריט להויתא ויטמו נגד דאשתו נגד ברמיזה ומפקע
נשואין ידידיה וזיקת אחיו דהוא ברמיזה מויתא את אשתו
נגד דזיקת אחותה מוסרתה עליו ואין כח בקידושין שלחוק
לדחות אחות אשה ואשת אחיו אסורה לעולם דחדש לא חליץ
ולבטלם אי אפשר משום אחות אשה מויתא אשתו נגד דאשתו
זיקת אחותה הבאה מכח קידושין גמורין מוסרתה עליו ואין
כח בקידושין לדחות משום אחות אשה ואשת אחיו בחליצה
דאחות גמורתה היא ואיט יכול ליבמה ואשת אחיו אסורה לעולם
דחדש לא חליץ ולבטלם אי אפשר משום אחות אשה טעם דלא
מיתחליץ ואיט מויתא לעולם דלא אתי נגד ידידה ומפקע במי
אחיו דהוא חליץ דהוא פקח ופקח רמיה רמיה ותבניהו
באמר ואמרה הדרן ענין חדש האשה

טעם ביה ובינה שאין קטטה ביה בלזמן
שהיו כח דנימא מתכוונת לאסור עיניה עליו ושלום בשלום
שאין שעת חירום צדדית הים דתימי בדדמי מאומד לבד אם
פירש במענה חדש או שני חדשים הואיל ולא חזר הרגל וצדדים
דקוואל ולאן שעת חירום הוא אי לא דחזיתך דמיתחשש דתקלה
שמא יבא לאחד זמן שישאחר ותהא מקול לקלר טראמדי דהאשה
דבה לפי כך נאמרת מת בעל תשא לעצמה אם יש לה
בעל מת בעלי תשבע אם היתה עומדת בחזקתו ביום ולא
כך באת בזכה משמע שיש מימיט בדבריה לא שבעה שיהא
אשה נאמרת לעצמה עלפי עצמה לא בבאה מן הקטור שכן

היה משה כראוי נגד ולא התירו חכמי אב דוגמתו שיהא הדבר
 קרוב לו ומירתתו ולא משקרא אבל ממדינת הים אינה נאמנת
 לא בהווה מעשה שהיה קר היה והוא הדין לכל המקומות
 גם בדמי מאומד לטע דסברא סל דע בכלה דאיקטול
 הוא פלט כמה הונס ואם תמא לז' כיון דשלוס בנה לבינה
 מעיקרא מית ליה ולא אמרה בדמי ואמנת אפי' הכי ליכא
 למסמך זימנא דחזיא דמחו ליה וכו' ואיכא דעבדי ליה ויש סוסי
 שמיא רופאים נמיא ופאווה סמתיא אספלות דאין מלחמה
 בזמן שיש מלחמה בשלם כי אמרה מת בשלם אפי' סתמא
 לא מהימנא ברקת מתה דמסתמא מת במלחמה קאמרה
 אבל אמרה מת על מטת אפי' מלחמה בשלם זה ימנא דמת בשלם
 דקתה מתה אינה נאמנת הן דאמרי סתמא עד דאמרה מת
 וקברתו שמיא ראון למעלה ברעב וסברא מתה הן וכו' מית
 הולכך למסא אין לאו דאמרא מת וקברתו מפולת גבא
 דוח סעדה והרס כל בתי העיר ומתו שם בט אדם הרבה וצחק
 אשה מאותה העיר ואמרה לפט בתי דין יודעת את שמך
 במפולתה הן היא כחומרה מת במלחמה ואינה נאמנת משום
 דאמרה בדמי וכו' שלוח נחשים וקרבנים דבר אמרי לה
 במלחמה וכו' פסק דבא חמא לזל ספיקא הוא ולחומרה דדין
 והרי הוא במלחמה שיש שלם בית היטתהו בא וסתמא
 שש ואע ברקת והוא שאר שם ומת אינה נאמנת דאמרי
 לה וכו' כדכא ידי פל אי מעמיד במסע כז' זימנא
 שמיא עמה ואי הורג אותה וכיון דמלחמה קטעה היא ואיה
 הואי בהדיה ולא אמרה בדמי לא נטה וחזיא ליה דמית דאיה
 לא מסתמא כמנהג בביטת חזו גברא חזו גברא ראו
 הנשקה באש גברא חרובא דשרי אדם נשקה ומושלך דמית
 דידא דשדיא מציא אצל פסתי אדם עד אהד שמי מת בשלם

במלחמה זכות דסטח ליה לא גרסי והכי גרסי טו דאמרה
לא דיקא ומינעבא מיס במלחמה דמי דאיכא צמיג בדמי
ומאה נשי כעד אחד דמו כלל דעתקענא דלכא מהימנ וואו
מדאודיתא כמו שתקע בעד אחד ותפדה משום דאמרה שטענ
השיאל את שותיה משתאסורה ואפי' נש עדים כשרים
שטענ יש לם שמא טענ בעד זה ויצא בעד אחר מיס שמי
לקס סוף מפל בכל בעדא כל שטמא וואו וואה מארבע רוחותו
לא היכי דמי הכא בא דאמר אסקוהו ולא תמרו אחרים
מלמא הוא דמי להאי דתאמר נמי סימנ חו ליה במקום
פלט דאי לא סימנ חישין דיכלא אחרים נעון שהמים מעס
יערת האדם ואינן טרי כל כך ולכך שותיה מותרות אצל במלחמה
לא איפשיטא מידי אי עד אחד נאמן לום מת במלחמה אע"פ דלא
אם סימנ אע"פ דלא אם אסקוה קמאי וחזיתיה דמית דמסתמא לא
משקר או דיכלא או חזיתיה לאלתר לפי ששויי הסימנ השתת
ודיכלא אחרים נעון ואפי' שנים עדים כשרים לא היו נאמנים אם
לא ראו לאלתר שהוץ אום מ' הים ההוא גברא דאפקי שומי
בעדים הסקידם אצל ליכא למימר מיהו דאי בעי אם לא היו דברים
מעולם כי אם נמי שקלתינו מהימנ שקלתינו כבד החזרתם
אם ליה מפקדי והא כן אסקוהא כן וכך סאי היו שם ובחביתא
דמיא ועדיה אצלך בחביתא ובדוק בה ותמיא כח שטען אם
ליה נפקי דידך שקלתינו והך אחרים נעון ושלתי היט שני
הכא חתנא לשל שהשיאל את שותיה ותריני דאמרי סימנ
ולא אמרי אחרים נעון וסימנ הכי אחרים גבי שוממא גבי
אמרי הני קמאי נעון אתרמוי אתרמי ליה שמא מית החבית
יודע מ' חישין לתרי ותק' היכא דלא הוחזקו תרי יתק' שטען
בעיד אחת או לא חישין אביי חישין דכל כמה דלא בליקט
אי איכא תרי יתק' מקורטבא לאספמיא הוחזקו הוא וחישין

דינא יתקן מחליטא הוא דשכיב ולא בעלה שלזו דבא אמי לא חשיב
 הואיל ולא הוחזקו אכל היכא דהוחזקו מודי כדאמר ר' אבהו
 גטא דאשתכח וכו' אם איתא יברך כל העולם כולו מי בעי ליה
 דשמש אדורענא אחד היה בנהרדשא והלך לו שם מיין בדלשא
 הוחזקו פלג' מחגרא חג' גב' היה בנהרדשא וצטא אישתכח
 בסורא הכא לא חשיב לתרי ענ' דאי בודקה כולה בנהרדשא
 ענ' מחגרא ליכא למיחש דהא אמרי שהדי לפי שבעלה שלזו
 האשה התבשרה ודאי כתב ושלח הוא ותינשא ואביי לא
 דלמא אזיל לעלמא ודיקא הוא מינךך באותו מקום והוא
 איברך הכא חשיב לגבי איסורא הואיל והוחזק איש אחד בעירו
 אע"ג דאמרי שהדי דהוה בנהרדשא ביה הוא ומא דאימור
 פדחא אזיל לסורא מי גמולוהלך בטור פורה בקפיעה על ידי
 שם קפיעה לזה ארץ מילי מסד דברי הגא מסד בנהרדשא
 והם כתבו בסורא ואחר מקום כתיבת הגא כתבו שילן והיינו מקומות
 באומדת לבעלה רגלה לז' לו גרשתה דהא ודאי סמיא ליה לא
 היו דברים מעולם לפיכך הוחזקה דסמיא ליה עד אחד בקטטה
 מהו קטטה ביט לבינה והלך למדינתהים זכא עד אחד ואמית
 בעלזך מי מהימא או לא טעמ' דעדא דמהימא משום מיילתא
 דעבידא לאיגלויי ולא משקר הכא נמי לא משקר אד דינא טעמ'
 דעד אחד משום דדיקא ומינכא והכא טו' דאית לה קטטה
 לא דיקא ומינכא תיקן מתנ' תנשא
 ותנא כתובה עלפיה שא' האה' לאו דוקא אחי דהוא הדין נמי
 אם יש לו בנים לבעלה ואמרה מת אי' הבנים נכסין לבעלה
 בעלה לחלוק ולמכור עלפיה דדחא אמי עלפי שנים עדים וכתבם
 אי' לו בנים ויש לו אחי אכל לגבי נשואי' דידה הוא דאקלו דבין
 משום עמורה מספר כתובתה למיוד דמיאנשאת לאהרן
 כתובתה והרי נשאת ג' בעולה

וזה בנחלת אחיו הקדוש דנוטלת כתר בנה על פיה מאט שבת
 כתר בנה שאם תשא לאחד תטול מה שכתוב לי כי זהו דניאל
 יקום על שם אחיו דניאל כפי יקום לנחלה אדעתא דכונה
 ובאפוקי ממונא שהדי בעני כל מיני דאית ליה לאיני שופר ושקר
 אדעתא דנישואי איתא ושריף לה וכו' דשריף לה שקלא נמי כתר בנה
 דמקפר כתר בנה נגמור הכא ודאי אדעתא דכונה איתא דהא
 יתן לי כתר בנה דמקפר והדר התירוט להשא דלא ידעא צמא
 דכין שהזכירה נשואי גלא דעתא דלמשדיה איתא דהא אמרי
 דנישוא תנו לי כתר בנה שמא כסברה קיש שזו התרתה והכי קאמרה
 תנו לי כתר בנה ובכך תתירוט לנשא וקלקא בתיקן ועבדין לה
 לחזן מתן מחמוות וכתחמוות כן
 כול שונאות אותה ומתבוסות לקלקלה חמותה שונאה אותה
 בלילה זן תאכל כל יגיעי עמלי וכן כתחמוותה אומרת זן
 כל עמלאמי ואבי ואני אדהה יבמתה אשת אחי בעלה אשתה
 שמתיראה שלא ימות בעלה ותהיה ערתה בת בעלה אומרת זן
 באה במקום אמה ואוכלת כל עמלה מה כי יגא למיתה דאמרי
 צפנדקא קאדגנין אף השנים שאני נאמרת לומית בעלה
 נאמרת להביא נטה ממדינת הים ואלע דעלה סמכין דעדיכות
 לומי צפנ נכתב וצפנ נחתב שהכתב מוכיח כתב הצי ואמכין
 אעיקר כתר בנה עד אומית אומית ונשאת צנז מקשי שיה
 לה עד אומית ונשים אומי לאמותוכ צנז מקשי פטיש ותיקן
 לה אחת אומית שתי נשים יצרות שבא ממדינת הים
 אחת אומי בעלי מת ויצרתה אומי לא מת זו שמרה מת נשא
 ותטול כתר בנה אומי שבאה היצרה שאומרת לא מת קודם
 ביות דין את הראשונה אפי הכי תשא לכתלה משום דהא יתה
 לא דמיא לעד אומי לא מת דהחוש עד ראוי לעדות הוא והחוש
 האני עד ראשו דקאמ מת הוי עד אחד בהכחשה ועד א צהכשה

איתן נאמן אבל הכא צרת היא דקאמרה לא מת ויש לחוש שמא
לעבא איתנה הולך איך אנו חוששין לדבריה ונתנא לסתתלה וזו
שאומרת לה מת לא תנשא ולא תטול כתובה דהא שויתה לעשה
התיבה דאיסורא הואיל וה מבחשות וכו' ובגמ' מוקי דפליג
ל' מאיר נמי צדישא דזו שאמרה מת לא תנשא הואיל וה צרתה
מבחישה הוי' ל' וזו מודות וכו' הא אחרת מודה ואחר
אינה מודה לא ינשא שניה לא האחרת וסתמא דרישא ה'ט
ל' יהודה וק' שמעון אשה אומרת מת ככלא אשה נכדית
אומרת לא מת הרי זו לא תנשא כלום הואיל וצאה שניה קודם
שיקדחה על פי ראשונה הרי זו לא תנשא דמקריא עד א' צרכה
כיון דטלה בעדות נטו לגבי האי ועכשין מבחישי' זו את זו
מזקמני' להא אחזקתה קמית ובגמ' מוקי להא סיפא מ' אשה אומ'
מת ואשה אומ' לא מת צדיות וסתמא כל מאיר ואי' הלכה
כל מאיר לא אורתה שאומ' מת תנשא ואותה שאומ' לא מת לא
תנשא כסתמא דרישא גמ' ל' יהודה מוסיף א'
אשת אב והכנה טעמ' דל' יהודה שהוירך להוסיף דאשת אב
אינה ככלל בת דבעל דבשלא בת דבעל סנא גבת הצעל וכו'
הכנה אינה ככלל החמות דבשלא חמות סנא לה לכה דאמרה
קא אכלה יגעי אלא כה מאי טעמ' סנא לה לחמות א' מ'טעם
אחר קא אמי' ל' יהודה אשת אב סנא לה ל' בת דבעל דמ'טעם
כל דעבדא וכו' כלה סנא לה לחמות דממלא לה מיל' לבדה
ואי' לאו האי טעמ' לא הויא אשת אב ככלל בת דבעל וכו' הכנה
ככלל החמות ולית ליה ל' יהודה כמים הפסיק לפנים וכו' דההיא
בדברי תורה כתי' לפי פסם ועב שאתה נות' לטורה לכך עומד לך
להשמיד גידקא אס' יגעת ומינא ואס' לאו לא תמינא ל'ט' אה
אס' דנו מס' ציד לו פנים מחכים ואס' לאו איט מחכים מרבו
ולבן סבירא להו כיון דבת דבעל שונאה לאשתה אב מסתמיא

אשתהאב שונאה ופסיון שהחמות שונאה לכלה דכלה נמי שונאה
להמות ולא הויתך להזכירה במשנה וזהו שם משום דכתיב כמין
לפנים וכו' כמין הללו שאדם ערפה בהם ודומה בהם פנים נפשו
הוא שוה להם שוה חיות ואם הוא עתה הם עתהמות כן לבהאדם לאדם
אחד אם הוא אזהב את זה נזהב וזהו וזהו שוה שוה שוה שוה
הרי כן שנים הרי הוא חסוד שנים הרי קאמי עד אומ' לכתוב
לשם אבסופא דקתני עד אומ' מת עד אומ' לאמת לאמת
קא מיירי בשלח התורה עד לנשא דאכתי לא החזקת עד למא
בשט עדים והא דקאמרינן לא תנח מרגשיה הרינן דקא
התורה קודם שיבוא עד השני המכחישו אבל כן קודם שהתורה
מורה שלא דלא פמכין שקמא דלא אהשי בטה דתרי עד אומ'
מת ושנים אומ' לא מת אעפ"י ששאת תנא פשוטא דמור
דלגי תרי לא חשיב חדו בגילולא אמרי תרי ותר' נטה כל מקום
שהאמירה תורה עד אחד אי שם עדות תורה דכי היכי דחד
פסול עדות נמי חשיב הולכך הלך אחד לז' עדות אי שם
לכדוק אם כשרין אם פסולין ועש' שהם נשים כאיש אחד בשנים
שהחישו עד אחד ואמרו לא מת שא אוק' בשני אישים כאיש
אחד בשנים בטל ואפי' עשאת תנא כל היכא דאתא עד
משקלא והתורה עלפיו אפי' מאה נשים בעד אחד דמיא
וכי היכי דעמד בטל דאמרי לא שו' דרי הויה כשנים ואי דכיו
שלא במתן שנים מאה נשים נמי בטל לגביה וכו' הא לא
לא שמשעת צמתה תנא אבל מתג' דקתני אעפ"י ששאת
בג' דמתא אישה מעברך א' עשאת על פיה ואשמש' מת
עלפיו שתי נשים הנאות אחרי כן ולא מוקמינן קמייתא במקום
עד כשר אעפ"י דאחשביה דתרי למשיייה על פומיה כפלימ
ופלגא דמו' בעד מוקמת מת והתורה להנשא ובא אחד ואמ' לא
מת דאמרי במת' לא תנח מהתירי ראשון מימי קמל בפסול

עדות דאיות שנים שאם מתהיפסול עדות ואם לאו דאיות
 אחד אולי מתועב אולי לא מת לא תשא הואיל והוכחש ממנו
 דאחשבינה כדתי והתרם אשה זו עליו גבי שנים אולי מת
 פסול עדות לא אמרי דאית עד אחד ומכחיש להו כללמי שנה
 התרם על פיהם אלא הן אחד דוכדעות ותשא הוהך מעשה
 נמי התי דאמר עד אולי מת ושנים אולי לא מת אלא דאחשבינה
 כדתי וכל שכן הוכחש ולא אחשבינה לחומא כי הך דבא עד
 אולי מת ושנים אולי לא מת אלא מעט שישארת תנא אלא לקולא כגון
 הכא דקתא מעט שלא שישארת תנא לא מתא עידיה ליה
 דאע"ג דבי שתא פשיטא לך דלא תשא בעדות חדתה אע"ג
 ליה לא שמושיני דהיכא דמכחש ליה נמי לא תשא דמקל
 דאיתא ומע"ג לא דעתה כל עמודי לכה קא אתא אע"ג
 שלא תשא ותמות נפשה עם פלשתיים הוא דעבדא הולך אפי
 היא תשתרי קמל מתה וינתה אסורה
 שאינה דאיה לה עד על ידה ואינה שישארת על פיה היתה
 בת שרע לכה תאכל בתרומה בחזקת שבעה קיים ואינה
 חוששת לעדות ירתה עד שהתא אסורה לנשא שמה חי
 הוא ואסורה לאכל בתרומה שמה מת דאזלינה הכא והכא
 לחומא להיניאה מידי עבדה תשא ותטול טענה על פיה
 והמותה אסורה שאי כלל מעידה לחמותה ואלה דאמרה דיישא
 מת בעל דתקע לה יד כמות והויא נברית חמי הכי למיהימא
 בדאמר כגון הא לא בעלה מאיר ולא חמיה מאיית והא דקאמרה
 הכי לקולא דחמותה קא מיכוונא קבא לבתר שעתא לא תית
 תעדין היתה החמות בת יל לכה מפל דבג דיעריב ל טרפון
 ול עקובה לא יפלוג בתרת דאי איתנה הך קמיתא בהך קאמ ל
 טרפון ותאכל בתרומה שמה חי הוא משום דאיכא למימר ודאי
 משקבא הך דקאמרה מת בעל דתא מיכוונא לקולא ירתה

משום שער הדמיון דעברא לה שמשמשת עם בעלה ומפסידה
אצל המותר דכלה לא סמך לה לא משום דמי דעברא לה דמיא דמא
לכנה אימ' מודי' ליה ול' עקיבה דלא תאכל דתרומה דכלה דלא
וודאי מית' בעל המותר דלא מיטווא לקלקלה דהא לא סמך לה טע'
דאי קמ' ואי מיתמר בהא דהא קמ' ל' עקיבה אצל בהך אימ' מודה
ל'ה ל' טרפ' עדיפה מתע' קידש אחת וכו'
אמרי דאיירי פלוגתא דל' עקיבה ול' טרפ' בעדות עדות דקא סבר
ל' עקיבה לא זו הדרך מו'טאט מיד' עברה נקט נמי להא דאמרי
ואידי' חד טעמ' הוא' מניח טעמה במקום שכותב' כטובה מן
האי' דוס' עסי' קי' מיד' עברה גמ' גמ' ואמרי דקידש דקתע'
במתע' קידש בביאה הוא דקאמ' ל' טרפ' מניח טעמה ביניה ומסתע'
ול' עקיבה משלם טעמה לב' אחת ואחת אצל קידש בלי' ביאה
לכול' על' מניח טעמה ביניה ומסתע' כמפ' בביתא וטעמ' לקמן
על' שקידש וכו' משום דלא קידש בביאה ולא עבר איסורא דד' מל'גד
אמרי דמקדש' בביאה על' שבעל דעבר איסורא על' שלקח דלא
איסורא שלא גמ' מתע' ואחר כך מת' בלא
נאמנת דלא מפקא נפשה מחזקה קמיתא ומעיקרא כשהלכה לא
היתה זקוקה ל'ם כגון עבשו' אינה נאמנת להתיבם פיו דמפקא
נפשה מחזקה קמיתא ומ' עכ' חושש' ל' צריה וחולעת' נתי' ל' בן
כשהלכה לא היה לה ק' וצחזקת עתירה ל'טום ואחר כך מת' בעל'
נאמנת ומותרת להתיבם דהא צחזקת' ביום הלכה מת' בעל'
ואחר כך מת' בעל' אי' נאמנת ואסורה לשוק' ואשש' ל' צריה
נפשה מחזקה קמיתא וחולעת' ולא מת' צמת' נתי' ל' יצ' עבשו'
אומרת שחמיה היה לו צ' צמדי' היום ואומרת שמת' בעלה ואחר
כך מת' ה' צם או מת' צמיה ואחר כך מת' בעלה נאמנת וצחזקת'
זקוקה הלכה והשתא נמי אינה זקוקה אצל הלכה הוא ובעלה
ויצמיה למדי' נתי' היום שהיתה צחזקת' שתזקק' ל' צם כי אמרה מת'

יבמה אינה נאמרת. שאיך האשה נאמרת לזכר מרת צמי ^{שמשא}
 כלום לעצמה היכא דמיכרא בחזקתו כוס עומדת. וכי אמר
 צמתי מת בעלי תשא לעלמי הנני מיני היכא דקמיא בחזקתו
 ולא מתה אחרת שתבא לביתה עד דאיכא תרי שהדי משני
 דאי דכד שבערה פחות משנים והכא ליכא שני שהא דליהקון
 דכד דתהיה נאמרת לדי יכולה לישא לטלי עלמ' חוץ ואיך האש
 נאמ' לזכר מת אחי שייכס את' את דדילמ' דחיס ליה הוצרכא
 שרי ליה לזכר אל בעדים כשרים ולא מתה אשתו שישא אחרת
 דהא ליכא ע' ^ג המזכה גט לא שרט
 שעשה שליח לקבל וזיכהו לה על ידי שליח שתתגרש מעכו ^{כאן}
 שמתה ואקדש שהגע גט ליה. במקום יכס שיש לאשה ^{ועליו}
 לפטרה מכו. דשלא במקום יכס והוא בא לגדשה פשיטא ודלא
 מוגדש עד שיגע גט ליה. דאיך האיש עושה שליח לקבלה לפי
 שחוב הוא לה ואיך חב לאדם שלא צפנו. כיון דסניא ליה לזכר
 וחושש לזכריה מדקת' מת' צמתייהו חושש כיוצאה בחזקת
 לשוק ובאה והחזיקה עצמה לזכר וקתני חושש ולא אמר אוקמה
 אחזקה ותינשא. דהא ודאי משקל' ומשום דלחמא ליה לאשה
 אל לא מחזקת' לה באוהבת ומדקת' כיוצאה בחזקת' בסאה
 והחזיקה לעצמה לשוק. בג' עית' לזכר ומת בעל ואמר כך מת
 בע וקתני חושש ולא תתיבב ולא אמרין. ודאי משקל' ואכוס
 דסניא ליה אמרתי אל זמני דלא סניא ליה אלמ' מספקת לו וצ' ^א
 מזכה גט נמי מספקת לו אי דחמא ליה וחוב הוא לה או סניא ליה
 וזכות היא לה ותחטין ולא תתיבב במקום קטטה שהיה לה קטטה
 נחא דגופה. תשמיש עדיף לה וחוב הוא לה ואינה מארשת ט' ^ד
 ט' גוף בעל' דן שטם גופים שנים
 סליף פקד' דהא שגל
 ויעתה וכו' לא תשא החמיל וכלא ננים יתא בעלה ולא תתיבב

האשה שהלך בעלה
 האשה שהלך בעלה

שמה ילדה עתה וצמר פריך אמאי לא תנשא תחלוץ ותנשא ממנה
היא עתה בגד' בני מאי היא עתה ומתוך האי קאמט' לה' א'
הוא הישינ' אבל לעדה אחרית לא חשינ' פ' אס' בא' עדים' א'
עתה משוברת אינה חוששת שמה א' שה אחרתשא ומוותרת
היתה לה חמות במדינתהים וכשיצאת לא היה לה ב' ואי' בם' א'
אינה חוששת שמה נתת לה יבם ומעלה דחישינ' לשל שמה ילדה
עתה התם הוא דכלמה דילדה עתה ב' זכר ב' עתה מפית לה לה'
מיבם' אבל חמות דאי נמי ילדה לא חזיקת לה לה' א' אס' כ'
זכר לפניה האי לא חשינ' שמה ילדה וזכר היה בגד' מוקי' רישא
וספא' דמאיר דחייש למעוטא ורוב נשים מתעברות ויוולדות
מפילות רישא חזקה מית לה לבום ורובא מית לה לה' א' לשוק
ד' רוב נשים מתעברות ויוולדות והרי ילדה עתה ונפטרתה ונפטר
לא עדין כרובא דנ' א' מתרה הולבך לא תתבם ולשוק מי לא
כל' מאיר דחייש למי עט ספא' מוקימנה חזקה לשוק אהרי' א'
יבם היתה תחלה כשיצאת ורובא לשוק' דאי נמי תעברה
שמה עתה היתה או נפל דרוב עובדים נפלים ונקבות כדאמר
דמחיה דילדי קיימה עתה ה' ומעוט עבדים נפלים הוו זכרים
וקיימה מעוטא לגדי ולדות והכא איכא נמי חזקה לשוק דמירע
נמי לה שמה דמיעוטא דזכרים הוו להו מעוטא דמעוטא
יצאת מלחא הוושט דשמה זכר הוא דל' מאיר קתה לה דחייש
למיעוט' ל' יהוש' שאוב' אינה חוששת דלא חייש למיעוט' ב'
דאיכא למימר שמה הקילה ואם תמימא' לום' שלא הפילה
שמה עתה היא הולבך הוו להו זכרים מעוטא ולא חשינ' למיעוט'
והנשא
לשוק' למעמה שלה בשביל שיעמה תמיה' א' חדשים דכלה' שים
עריכות לה' א' שלשה חדשים ואפ' בעלה מת במדינתהים דלטה
למיה' דשמה מעוברת הוה דה' חזקה ואינ' עריכות לה' א' מתין

כדאמר, דהחולץ הלכה כול, עדיכות להמתן, להצרתה תשעה.
בשכיל חדרתה שמא משוברת היא והולך שלקיימה ואי חליטה
פוטרתה לזו לא ולד פוטרה והולך איט פוטרה עד שיצא לאחור
והדרחולצת ממנה נפטר אס צרתה ילדה בן קיימה הרי נפטר
ולא היתה עדיכה לחליטה זו ואם לאו הרי חליטה זו פוטרתה וכן
תשא מיד לאחר חליטה זו. להצרתה לזולת בשכיל חדרתה יצא
להמתן, לזולת עד שתע אס יש לה ולד אס לאו ותחליט לאחר
תשעה ממה נפטר ותשא כד פרישית מצריכה כדז להכריז
אלא היתה חליטה ומותרת לכהונה מתן
שתי יצמות נשואות שני אחי ואי שם אחד אחד מפני בעלה
שלזו שהיא יצמה וזקוקה לו ואעפ שאשת אומרת מת אינה
נאמנת לנשא זו על פיה שאי יצמה משידה להצרתה שהיא
אחת מחמיס נשים שאי נאמנות להעידה לזו עדים שמת
בעלה זו שיש לה עדים אסורה מפני יצמה דעדים מאי מהט
לה היא נמי מהימנא לזמ מת בעלי וזו שאי לה עדים מותרת
שהרי בשכיל בעלה אינה נאסרת שהיא נאמנת לזמ מת בעלי
ובשכיל יצמה נמי לא שהרי יש עדים שמת לזו בעים ולזו
בעים ואי עדים לא לזו ולא לזו את שיש לה בעים מותרת וכן
נתיבמו שהיה להם כא שני יצמי ונתיבמו שהאשה נאמנה
מת בעלי ונתיבם ולעט יבום לא הוצרכה זו לעדותה שלזו
וארישאקאי שאי להם לא עדים ולא בעים ומתו היצמי
אסורות להנשא לשוק זו מפני בעלה הראשון שלזו וזו מפני
בעלה הראשון שלזו שמא עדי חיים הם ואעפ שישא
ליצמי בהזקת שמתו בעליהם אינו יצמי נאמנת אצל בעל
כשינשא לשוק נמצא עדות שלזו מושל לזו ואי יצמות יצדות
זו לזו משום עד התר דינא לזקוקא מיתבא ואעפ שהיא
עצמה נמי מתקלקלת אינה חוששת דתמות נפשי עם פלגיה

קא עבדא הוא ליהודי ליכמי בחזקת שמיט בעלה תו לא מיתרין
דעוהו לשמא חיים דאי אשה מתקנות עיניה בשביל חמיה
תוב מתא איז מעיד על האיש שמת לא מכאן ראו דמור
פרטן פטו עם חוטמו שיכול להכיר שזה הוא אבל לא ראוהו
פטו או שטעל חוטמו איז מעיד להשיא את אשתו שמיט
הוא ואפי' ראוהו מאידך לשון גודו אינא מותר ומלא פנים
וחבורות חדב או שלא על צרכו או היה דורסט ואוכלת ב'
מעיד עד שיראו בן שמשא נפשו ואיז מעיד לא עד ג' ימים אם
ראוהו בתוך ג' למיתתו מעיד עליו אבל אם לא ראוהו לא עד מאר
ששה ימים ח' שנים שמיט שעתא מראה פטו ואיזו זהם
ל' יהודה צבא אוב' פלהאם וכ' יסלך אדם שממהר להנח
משאר אדם כגון אדם שמיט ונש' לך מקום שהחמה מנעת
ינתי ואדם ממהר להסדירה ולהשתנות ונש' לך שעה שהשולח חמת
והמת ממהר להסדירה ולהשתנות בנש' ל' יהודה צבא לקול
פליג דקאמי תנא קמא איז מעיד לא עד ג' ימים ואתא ל' יהודה
למיימר יס' לך אדם או מקום או שעה שאינו ממהר לנפול להשתנות
ויכול להשיד אפילו לאחר ג' ימים או להומרא פליג דקאמי תנא
קמא עד ג' ימים ואתא איהו למיימר פליג דקאמי תוך ג' מעיד
ופשיט לקולא והדר דאחי ג' פדחת מתא דכח
פניהם ענתה כס' העידה להם למא איז עדות בשאר הגוה
בהכרתם דכולי עלמ' סימט דרבנן כלום כשאט מחזירי
מבדק בסימט שאיט מוצהק תקנתא דרבנן הות לפי שאין רוב
העולם יודע קימי מוצהק בכלמה שיש להם ואם נעיד להם
סימט מוצהק לאתהא מבדה יומא מתחת יד המוצהק לשולם
הולכך תקיט שאפי' בסימט שאיט מוצהק נהזירה לו וקימי ל'
הפקר בית דין הפקר ומשום הכי דוקא צמינונא הוה דתקו דרבנ'
דל' הו' סימט שאיט מוצהק אבל צבי איסורא מוקמוהו דאמורא

דבשני קימנו מוכהקן ודרשא דאף השמלה לאו לקימוני אתא
לתבשע והתם מפל לה לא שם דחיה אוכלת בו אי מעיד עלי
שא בירכותיו וכיוצא בה במקום שאי הנפש יוצאה אבל במקום
שהנפש יוצאה ממנו כגון הושט והקנה מעיד עלי שאפי' לו
לא אכלה יותר מאותו דבר שראוהו הם היה מת בו לאחר שעה
וכל שכן שיש לחוש שלא פירשה ממנו עד שיצא נשמתו! וזה
הנשהט מעיד עלי דסופו למות מיד חרי אלו יכתבו ויתנו
למא חרי מחזקין ליה ומשני חי הוא לפיכך גטו גטו וסופו
למות לפיכך מעיד מצימות עמתי לגוף עומתו יטחף נפשו
ואי מנחף לגפוח ולהשתת לבתר חמשה יומי שנפלו
בשעתא דמסקנה כלומתבך שעה מהים אבל אי אשתה
מתפיה תפח לאחר שמגלי אתו לבשה ומשתת עורתי
מת' שיש להם סוף לתקן מפל היכר דאמי
אשתו חסודה שמא לאחר פרישותו משם יצא והלך לו דסבר
ל מאיר אדם יכול לחיות ולשהות במים יום או יומים לבד
מים שיש להם סוף הם לאחר ג' ימים לא יכול לחיות וצרי
בבדינתו אמרו לו לו מאיר אי מזכירי מעשה נשים ופיל
בגמי שלא יש ג' ימים וכ' נמי ב' שעה ג' ימים במים גם
נשהט לו ופליג ל' יום ואמ' אשתו מותרת דקסבר אי אדם
יכול לשהות במים כל כך ואי משני שמא יצא לאחר מ' יום
השאל דהא אי נפיק הו' חזו ליה אבל במים אי להם סוף וזה
ל' יום דחסודה שמא יצא לאחר למרחוק ולא ראוהו ומצינו
דאיה לרבין ממערה דמים שיש להם סוף הם מ' הארכובה
ולמעלה אי יכול אפי' יצא משם דחי הוא וסופו למות מהר אפי'
למא דמי טרפה היה הכח כיו' דמים נגזר במכה מחזיקות
ומאדילות כח המכה ומרוב הכח אי יכול לחיות כחם זמן
מועט ג' אגמא דסמקי מקום אדם כיו' דמי

וקיימי במים שיש להם סוף דאמרו כלום כיון שהעומדות במקומן
 ואינם מייסדיים במים שיש להם סוף דאמרו לפי שאינם יכולים לזנוק
 בתוכן למדחוק הולבך אם איתה דם לך הווי חזו ליה גלי אשפולך
 למקום דחוק ומשם יתא לא יאונה ליעיך כלום שאלו באתתה
 לידו שלב לעדות אחרת שיהי ותאונה כרוב יושך תאונה היתה
 מי המכאול על שנתלת עתה שמואל למחילה שנתנת ^{החוט}
 סמוך לשפת נהר כי למטה מהמים כי למעלה מהמים ^{שפת}
 ויכול לשהות שם יום או יומים ושמה יום מחר יתא וילך לו
 לא שכיחא לפי שאין שם ריבוי דגים ולא דגים גדולים כמו שיש
 בים וצעהרות שיכול להטות כלכל ענשתי לו דמי כלום
 הטפלת לו דמי ועבר הגל על גבי והלך לו יענה להם רחמן
 ידחה מפני השנה ולא יתגרה בהם לגב מריות אי משידי עליו
 דשמא לא היו רעבי דארתו שבה ולא מכלוהן משידי עליו ^{לגב}
 מי יתא עדותך כשעל עליה ומי אפשר שאלו נאכזהו ^{לגב}
 אריות רחב ואיט עומד עליו כי ורה מלאה יי ושמי מר ותחת
 על האור מופת הוא מבטיר כשעל אדם לטכו ותהשמי על
 האור והבטיר יותר ויותר ולא שבתה רתחת הורה ועמקו ^{לגב}
 ולא יכול לנאת ומת מפני שהוא מכבה פשנתו על האור כי כזהו
 ואעפ שאלו יכול לנא לאמת שנתקרה דעתו ושבתה רתחתה
 כשכבה האם סופו מבטיר דרך בתעת כשמכבי אותה ^{במים}
 להיות חוזרת ודולקת יותר מתחלתה ^{מת}

שפי שמעמק השמים שאלו הין מתבוננות לה עיד ליו ויכול ללך
 ולהעיד את אשתו כי שהוא מתבונן לעדות כי שאי מתבונן ^{לעדות}
 קמימורא בעלמ חגב או נמלה יהמית ^{גב}
 התינקות והעלו לו שם איש פלוט כדרך שהתינקות משחקין
 ומשע כד וכך דבכוכו ומאחר שם פלופלו למה קו שטח ^{למאמר}
 ולא שחקי משיח לפי תמונו כלום לפי שהוא מספר והולך מה

שאירע לו בדרך ולחברו חיוני שם האיש מזה איכא בי חומא
 מאי איכא מאנשי ביתי שישמע דברי ולא היה שוקאיש שאל
 מימנו מתחלה וגם הוא לא היתה לוועט להתיר אשתו לא שבא
 להודיע צערו שהיה מצטער על חברו לפרשה זריזא גבול
 וישראל הזה האלהים אכלה כוורי לחמוץ היה מצטער ליו
 מדבוריה דרב נחמן דאמ' אכלה כוורי ולא אמ' מי יתעלה
 וינצל מאלו דביתו ואינש דא קטול אססתא קיער שחת
 לבהמתא שמינה דביתו דההוא דאמ' גי עליה קטלתי פירות
 הללו של עד לה ה' כלום פירות נאיתהם והם משוכחין פירות
 מילין קצת שלעזקה ה' שם עיר אחת מאריך ימים ואם היה גי
 זה בחוץ לאריך ומשנה ואמ' מעזיקה ה' מ' חושש' לומר
 אמתה דברי ושמא לא נעשה ויש מכללן לא להשית
 מקחו והכח נמי לא נתבון גי זה לא לאיים על זה שימטר
 מקסו לבהמותו הכל על יהודי הספר לעגמות נפש הוא
 קולר חבורה לרכוס ביתת כשאת צמיר ישיאן אר
 שטת שאפי' יאמרו הם שחדגוהו בדי נאמני דלא עבדי בית
 די' יש להתפאר בזה אם לא היה ברור אבל בית די' של אומ' העו
 עבדי להתפאר ולהתגדל בדברי סתק בדי להטיל אימת על
 הדביות ואע"ה דקמ' ל' דכל משיח לפי תענו הימוץ מהימין
 הני מילי מילתא דלא שייך זה כלום שאי' לחשוד אותה ביונות
 עדות שמעיד לשם כבוד עמנו התם הוא דאמ' אכלה הכח
 די' של אומ' העו אף משיח' לפי תענו אפי' נאמני
 מרת עלפי דתקול' ישמעון קול' נענקות
 פלוג מית ולא דא אדם גמ' ודילג' שד הוא שרועה
 להטעות שר' לו דמות אדם מתחלה כשיעקן שד יש לו
 טפלים ובג' מקשי איהו נמי לאדם מדמו ומתריך דחאזנה
 בבואה ומקשי איהו נמי בבואה מית להו ומתריך דחזו להו

בצואה דבצואה דגמירי בצואה אית להו בצואה דבצואה לית להו
דילמ יתרה היא שטא אשה במקום אחר וצאה לקטלה והלכה
בשעת הקטנה שאדם מסוכן כל מי שהיה מושך בצור ואם כל
הזומע קולו יכתוב גט לאשתו כותבי וטותי וסמכתי עליה בכל
דבריו שאם יצא הוא פלוני בצל'ה הכא נמי בשעת הקטנה דמיא
שאם לא תאמינה לא תמינה אחר המילה את חברו בשטר
גבה מנכסים משועבדים שהרי יש לו קול וקטוחות אפיה ויטו
אפסידו ויפשיהו דלא מיבעי לה למצב מצבא דאית ליה
בעל חוב שכל קרקעותיו משועבדי לו תהיה מובל מלווה על
פה מעט שיש שם עדים לית ליה קלא דכן דלא הוי רשע ונתב
עלו לא הוי יכול להודיע לחביריה שיש לפלוני חוב על פלוני
והולך כיון דלא מפסידו הקטוחות ממך מקח ומכר רשע נזקך
מה' תנ' הדשוכ' מפורשתים זאת אומרת חוזר על המשנה
אילו היו הפסול' משחק בקוביא וכו' זה הכלל כל עדות שאין
האשה כשרה לה אף אינ' כשרי' לה' האי עדות שהאשה כשרה
ה' כשרים לה וקאמי דבמשא זאת אומרת וכו' הכי סבירא לה
לרב משא הא דייקין הא עדות שהאשה כשרה לה אף הם
כשרים לה אמר שכן בקוביא ואמפריה וכו' להודיע הפסול'
מדבריהם אבל מילה בדבית וסוהרי שבעית הפסול' עדות
דאורייתא טעו פסול' לעדות אשה שה' מחזקת קיימי'
ונשי כהנים שיצאו משם מותרות לאכל בתרומה וצאת כהנים
נשואות לישל שיצאו משם ונשארו בעליה נמטר אסורות
לחזור לתרומת אביה לפי שבעליה עדי' הקיימים חומרי חיים
וחומרי מתים בתיש' לה' וצרכה ליש' לא יאכלו בתרומה
מתו
ממירט לו אמרתי וכו' הדברים
כאשר אמרת שכולן חלוטין עליו משו בשבת צד' קורותיו יכול
ללך וינעבם ולהשיד מה שעמטתי אמרו לו לל' עקיבה שאמר

לא עלפי משה נמית להם אמרה להם ולא תהא סתת ספוטקית
 כלום וכי לא תהא כהנת מיוחסת נאמנת כפוטקית גדולה זו
 ובגמ' מפל מאי גריעותה אמ' לכה תהא האשה כפוטקית
 מראה פנים לדציה כמו שעשה הפוטקית שקיתה משיחה
 לפי תומה והראתה לה מקל ותדמיון וקברו והילכך די' הוי"ו
 שיאמ' דבורה ובכי האי גונא עלפי משה מודינא לכו מכלמית
 לה שיד אי' משה נאמנת שלא תקלו חכמים כל כך בעדות
 משה לא שהאמינו בה עד אחד שהוא רמאי לא יגדלפי בעדות
 אחדת גמ' מאי גריעותה דפוטקית קלך
 דעתא דפוטקית שדלת היתה ומשום הכי פריך ליה וכי
 היכ' מיטא שיהו כהנת נאמנת יותר מי שדלונת ומשני
 פוטקית גויה היתה משיחה לפי תומה היתה זה מקלן וזה
 תדמיון וכו' והאמין חבירו קאמרינ' לה אמא לאו משיחה
 לפי תומה הוה כיו' דחזיתנה בבת והיט' לפי תומה דקולא
 התחילה לצבות כל רל דפ

נשלם פירוש יבמות
 שבח לטתן עוז ותעצמות

אֶתְחִיל לִכְתּוֹב בִּירוֹשׁ כְּתוּבוֹת בְּעֶרְת רֹכֵב עֲרֻבוֹת

בְּתוֹלָה נִשְׁאֵת כּוֹס הַרְבֵּיעִי תִקְנֶת חֶמֶל הִיא שְׁתַּנּוּא בְּרִצְיָה נִשְׁתַּנּוּ
 כְּדוּמָה לְטַעַם מִפְּעֻמִּים נִשְׁתַּנּוּ אֲבִתוֹלָה קִיאִי וְכַשֵּׁן וְכַמִּישִׁי אַחַת
 מִשְׁדֵּר תִּקְנֻת שְׁתִּיקָה עֲזָרָה בְּבִאקְמָן בְּפֶדֶק מוֹדֵעָה וְלִכְרִיתָקוּ
 שְׁתַּנּוּא בְּרִצְיָה שֶׁאִם הִיָּה לוֹ טַעַם בְּתוֹלָם יִשְׁכִּים לְבִיתֵי בְּשׁוֹד
 כְּשֶׁנֶּסֶן עָלָיו שְׁמֵא יִתְפִּיִים וְתִתְקַרֵּר דַּעַתוֹ וְיִקְיִימֶנָה וְשִׁמְאָה הִיא
 זִיעָתָה תַּחֲנוּן וְנִשְׁקָרָה עָלָיו כְּדִלְפִי מוֹעֲתֶרָה וְהִיא נִשְׁמָם וְמוֹתָךְ
 שְׁהִיא מִשְׁטֵם לְבִיתֵי יִתְבַּרֵּר הַדָּבָר כְּשִׁימָה הַקּוֹל שְׁמֵא יִכְוֹן
 שְׁדִים וְאֶעֱפֶה שְׁכֵשְׁאִיט מוֹיָא לֵה בְּתוֹלָם אִיעָה נִמְסֶרֶת עָלָיו אִם
 לֹא כֹא שְׁתַּבֵּה אִן בְּקִיבֵלָה אֲבִיהַ קִידוּשִׁי פַחוּתָה מִבְּתַשְׁלֵשׁ שְׁטֵם
 יוֹם אֶחָד מִכָּל מִקְוֶם בַּעֲנֵן שְׁלֵמָה תִּתְקַרֵּר דַּעַתוֹ אִפִּי בְּאֵשֶׁת יִשָּׁ
 שְׁמֵא יִתְבַּרֵּר הַדָּבָר עַל יְדֵי עֲדִים שִׁיבּוֹן וְכַגֵּל פְּרִיךְ וְתִינְשֵׁא
 בְּאֶחָד בְּשֶׁבֶת
 וְכַשֵּׁן תִּקְנֶה זוֹ הִיא מִשְׁכּוֹכ מִכְּכֹס בְּאֶחָד בְּשֶׁבֶת מִנְעָה אִתָּה
 שְׁשֵׁנָה כוֹלָה רִב יוֹסֵף מוֹפִיִים עָה מִשְׁמֵא דַּעַשִׁיה וּמִסְכֵּרִיה
 שְׁקָדוֹ כְּמוֹ הוּי שְׁקָד לְלֹמֹד כְּלוֹם חִיזְרוּ וּמִיזְרוּ הַעֵז זְמִי וְלֹא
 עִשְׂאוּ לְקָמִי בְּפֶדֶק אֶעֱפֶה תִּתְקַרֵּר לְבִתוֹלָה שְׁטֵם עֶשֶׂר חֲדָשׁ
 מִשְׁתַּבֵּעַ הַכְּעֵל וְהַזְהִיר עַל הַשְׁאֵאִי לְפֶדֶק אִתְּשִׁמָּה בְּתַשְׁבִּיטִי
 וְלֹא לְמֵנָה לְיוֹם הַעֵז זְמִיָּה וְלֹא טִיחָה לְחוֹפָה וְכַגֵּל מִפֶּל שְׁעִיב
 הַכְּעֵל מִכְּלֹת מִשְׁלֵל שְׁהַכְּעֵל חִיב בְּזוֹנוֹתֵי אִשְׁתִּי מִתְקַרֵּר
 בִּיתֵי עִלְקָמִי בְּפֶדֶק נִגְדָה לְפִיכָךְ הוֹאִיל וְלִימִדֵּנִי שְׁהַכְּעֵל
 מִחִמָּתֵי אִוֶּם אִיט חִיב לְזוֹנֵה חֵלָה הוֹאִיכָה אִן שְׁפִידָה עָה בִּין
 בְּשֶׁעֵת וְסִתָּה כְּמוֹ שֶׁהַכְּעֵל אֶחָדוֹת בְּפֶדֶק אֶעֱפֶה מִמֵּאִי דְאִמְרִי בַּעֲנֵן

עדה מתוך שאינו יכול לכנס אינו מעלה לה מזוהר שמעתי
 שהנדה איך מכנסין אותה לחופה מיום דחופה הראויה
 לביאה בשבט וכך אם טהור וכך הורו הגאונים ז"ל אבל לקדש
 מותר לקדש את הנדה ולכרך ברכת אירוסין שהרי הוא
 מוכרח למכנה ואיך הקדוש יתלוי בשמחה ולא בביאה שהרי
 הבא על ארוסה בבית חמיו לוקה ועוד בברכת אירוסין אינו
 אומרין ואסור לנו את הארוסות וכך הורו הגאונים ז"ל שבת
 דייט קבועי בכל יום כלום שקביעות כל הימים שזה דטריח
 ליה אם טרח לפני השבת ותקן עדי סעודה טעה בא בשבת
 או בשני בשבת מכל אי לא טריח אינה טעאת לא בדביעי
 מיום שקדו רבנו יוסף בן מנחם ז"ל ושמעון מייזי
 דאמר חתן אנה לא טריח נא ולא מיד לא כנס נא לה בליל
 סעודה וקדושי הכלה קם בעו למעבד חתן סעודה דלא למעבד
 דחתן לא מכנס לה בליל סעודה דהא תקנת חכמי היא ששקדו
 על תקנת בטותיש הילכך כיפין ליה עד דטריח ועבד סעודה
 כמותה דמדינא ולפום מאי דחזי לדידיה ולדידה וטעם ההיא
 דאמרין התם שעה עמו ואינה יודעת עמו ומעשים בכל יום
 לפני רבנו הגדול ז"ל וכך היה מורה וכך אמר מורי אחריו עד
 כאן דבריו ז"ל וייע מזוג במים שיראה לשתה ושוכן אינו
 מתקנים אצלו שלחן או אמה שלבנה דוקא נכס אצלו
 שלחן הוא הטורח בערכי סעודה אמה שלבנה הוא המוכיח
 לה תכשיטי למיכר אם יעבדו שוב אי מכי לבם והתירו
 לה כנס המת לחדר שלא יקדוהו דאם כן חלה אצלו וכל
 בשמחת האל ואם לא יוכל לכנס עד שיבדור האכל ופוסק
 ויקדור אחר המצמיד דכו' דחלה שטו וחופה הויא לגביה כגל
 ולא אטא אצלו חילא וטהר שבעת ימי משתה וכו'
 וכל אותה הימים שלימי משתה ושלחן צלות הוא ישיש

ואי מתחדי זה עם זה שמא יבעול ואכל אסור בתשמיש
כדי לפיכך באילו מלכות ואף בשבעת ימי המשתה סך כגלגלה
הוא אבילות שבעיניה דהיינו איסור תשמיש כד לקמן
וכמי שפירסה אשת נדה בפנייה להופה ולא בעל כד לקמן
יש וכו' ואי מושג בשביל האבילות איסור ענה בשמיה
שלא התגלה על בעלה כל יום ואפ"ה אבילות לאחד בני
אדם וכל שבכ מל ואילך דליכא איש שטרם אסר יפסידו אמה
שנתמים על גבי בשר שוב אינו ראוי לבעולו כמקלן בדרך
שכחו אינשי טובא ויש קופיט והדבר האדרבחסדא דמסכתא
ביצתא לא תר דמפסקא מברך ומפסקא מכפר מוסיחה מכלל
דרך ומוסיחה מכלל ספר גדולה מכפר וקטנה מכרך וכו'
מסייע לדרבחסדא מבריתא דצנתים על גבי בשר עינין
מסייעא ליה דא דקתע דאסור בתשמיש המטה בשבעת ימי
המשתה שה לא טרם שבעיניה שמיט ניכר לצירות שהיא
בכך לא שט דאי נאמט להתחד לא בטל בעל דהתקן לך
יגדיל אבל בעל אשתו ישנה עמו דכיו דעדה חמירא ליה
מהימני עלה דלא ארש לזלו ביאסור כרת וכו' מקשי ודא
וכקדש ומתבין הכי קאמי וכמי שפירסה אשת נדה ולא
בעלה ואי שבי האשים וכו' אבילות שמתחמיו אסור
בי בעליו לא בעלכו' אע"ד בעל אבילות חמירא ליה
ולא ארש לזלו בה ואי אכל אסור להתחד עם אשתו בבעלה
דידה ביצתא לידה אבילות דהכא כגון דאקילו בה רבן
דטהג שבעת ימי המשתה ואחר כך טהג שבעת ימי אבילות
אח"כ לזלו בה ובעלת נחמישי משתחשך בדיש ויכנס
לנחמישי בדיש דגם פרו ורבו ומלאו ה' ה' והואיל ואמנה
בן בדיש למחר משכים לאומנתו וכו' בא"ש מואי איכא
ביצתא לשקדו איכא ביטתו אדם בעל למא דאמי בדיש

עדיפא אין נבעלע פאמיש. למה דאמ' שקדו נבעלע פאמיש.
 דהא לא ישיכים לאומנות דאין לא אומנות. אי נמי יקטוב
 שחל להיות ערב שבת משום ברכה איכא משום שקדו ליכא.
 בעל תשא לא יצול לא בערב שבת לא נמוציא שבת ופידטוה
 בגמ' משום גזירה שמיא שחוט ב' עוף כלום שמיא לא קאפי
 לו סעודה מעשה לאו שביעם ולכא חופה בשעת הכשרה
 לחופה ומשום טירדא ובושת מבייש שחוט ב' עוף אחר
 שקד' היום או קודם שיטא שבת כדן שישלם הקעודה על
 זה גזרו שלא יכנס לא בערב שבת לא נמוציא שבת שמיא
 יבוא לידי חילול שבת איכא להו מהו לבעול בתחלה בשבת
 כלום הדם מפקד פקיד כמופקדו כנס ועומד ואיט נבלע
 בדופה הדם להיות יציאתו על ידי חבורה לא שהפתח לעל
 בפנו ופותרו לו ויוציא או דילג' חבורי מיחברי כלום
 דם בתולים היוציא על ידי חבורה הוא בא שהדופ' מתפתח
 והיל' מותר לבעול בתחלה בשבת אמ' רבנ' יוסף צמח
 מסתברא ל' דדוקא היכא דכנס מיקמי ערב שבת ועתאחר
 מלבעול עד השבת ליכא למיחש שמיא שחוט ב' עוף דהא
 מיקמי הכי כנס' ומשום הכי מותר לו לבעול בתחלה בשבת
 אבל לכנס ערב שבת ולבעול בשבת אסור מאס' דא' גזירה
 איתפשוהא מטלעלי תע' לה מטלעלי רחתי ידה נאכ' לעצור
 בתורתה עד שיכתבו שטר כתובה בשעבוד קרקעות טענה
 ברכה ברכת התוס' כל שבעה לקמי' מסל בשבוא פנים
 חדשות מבדק טל' כל מימי המשתה ואי לא מבדק חדא דליכא
 בטולה דביעירא משקעה לברכה רבנ' יוסף צל' נתייב' השתה
 מיהא שמיא דכ' בטולה בי' שמיא דכחור בי' שמיא דלמא
 טענה ברכה ושמחה כל שבעה כו' אמרי' הכא לעט' ברכה
 לכא בטולה דביעירא משבעה ואמרי' נמי התם ומה שבעת

ימי משתה לא נעלה לא נעלה מששת ימי בראשית
 ולעט אלמנה אס טענה לא למו טענה ברכה יום אחד ולימים שמחה
 ואם נישאת לבחור טענה ברכה שבעה ושלשה ימים שמחה
 ואם תאמל לעט נעלה שני שאת לא למו מאי למו לך דטענה שבעה
 אינה טענה שמחה לא לימים בלבד דפי הכי דלמנה שני שאת
 לבחור טענה ברכה שבעה ושמחה לימים הם הכי נמי נעלה שני שאת
 לא למו טענה ברכה שבעה ושמחה לימים וזו שאת לזכר שבעה
 דבנידח מן יום דבנידח ברכה לבחור היא וזו שאת וזוהי
 ימי משתה יום לזכר שבעה שני שאת לבחור הוא לזכר לזכר
 דעיקר שמחה לימים לא נאמרה לא נאמנה כדקתני בבביתא
 מה אמרו אלמנה נישאת בחמיו ונבעלת בשני שאת אחת אומל
 לבחור משתה לא נאמנה והולך לו שקדו חכמי על תקנת בעת נישוא
 שיהא שמח שמה לימים וכו' ששבעה ימים שמחה לא נאמנה
 לא נאמנה אי נאמנה לבד ודבריה מן ימים שמחה צי נישאת
 לבחור צי נישאת לא למו לא מוקמינן להויה דאמרינן וזוהי
 ימי משתה צי נישאת לבחור צי נישאת לא למו וזוהי
 לזכר שבעה דבנידח משבעה ולא אמרו לזכר בחור דבנידח
 איכא למיידק דהאי שבעה דקאמרי הכא צי לבד ברכה צי שמחה
 הוא דאי קל דע לבד ברכה לבחור הוא אצל שמחה איכא למנה
 מן נעלה נמי לזכר בחור דבנידח מן דהא בחור ששני אלמנה
 עשר ברכה שבעה לא לאו שכל מיני דהאי דקתני הכא צי לבד
 צי שמחה הוא ומשום הכי לא קאמרי לזכר בחור דבנידח מן
 דהא בחור ששני אלמנה איט טענה שמחה לא לימים עד כאן
 מדברין צמקה לזכר ברכה אהרן יום נאמנה יום לבד ברכה
 יעדיקתה ויהי עשרה כמו הקהל את העדה אי הקהל צמקה
 ועדה עשרה בבית התנים כשנבעת לחופה לעשו אי צמקה
 האידוס כשמקדשה מברית כל ברכות התנים כדמפל אמר צמקה